

วัตถุประสงค์

เพื่อเป็นสื่อกลางในการเผยแพร่ผลงานวิจัยและบทความวิชาการด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ศึกษา ของคณาจารย์ นักวิชาการและนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาทั้งภายในและภายนอกสถาบัน โดยมีขอบเขตเนื้อหาในสาขาวิชาทางด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ การศึกษา บริหารธุรกิจ การจัดการ การท่องเที่ยวและบริการ

เจ้าของ

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

กำหนดออกเผยแพร่

ปีละ 2 ฉบับ: ฉบับที่ 1 (มกราคม – มิถุนายน); ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม – ธันวาคม)

บรรณาธิการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พงศ์ศรีณัย จันทร์ขุ่ม มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

รองศาสตราจารย์ ดร.ดวงใจ บุญกุศล มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พัชรีย์ รมพยอม วิชัยดิษฐ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

กองบรรณาธิการ

รองศาสตราจารย์ ดร.ปราโมทย์ จันทร์เรือง มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

รองศาสตราจารย์ ดร.พนิตสุภา ธรรมประมวล มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

รองศาสตราจารย์ ดร.ภาสกร เตชะขันหมาก มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงศรี ตุ่นทอง มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ศาสตราจารย์ประดิษฐ์ พงศ์ทองคำ ข้าราชการบำนาญ

ศาสตราจารย์เพ็ญศรี กาญจน์มัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

รองศาสตราจารย์ ดร.สุทิวรรณ พิระศักดิ์โสภณ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

รองศาสตราจารย์ ดร.สุชาติ แสงทอง มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมภพ เจริญขุนทด มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เฉลิมพล จตุพร มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุดมลักษณ์ กุลศรีโรจน์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปัญญา อนันตธนาชัย สถาบันรัชต์ภาคย์

พระมหาดวงเด่น ฐิตญาโน (ผศ.ดร.) มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

เลขานุการ

คุณเจตนิพัทธ์ กันฉาย สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

คุณลดาวัลย์ อาจชน สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

คุณนพดล มีคุณ สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ติดต่อสอบถามรายละเอียดได้ที่

สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

321 ถนนราชมรรคา ต.ทะเลชุบศร อ.เมืองลพบุรี จ.ลพบุรี

โทรศัพท์/โทรสาร 0 3661 1201

คณะกรรมการกลั่นกรองบทความ (Peer Review Committee)

ผู้ทรงคุณวุฒิจากภายใน

รองศาสตราจารย์ ดร.สรายุทธ เสงี่ยม
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิไล ทองแผ่
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทิพย์วัลย์ คำคง
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เฉลิมชัย หาญกล้า
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เสริมทรัพย์ วรปัญญา
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วาสิตา เกิดผล ประสพศักดิ์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปิยะพงษ์ แดงขำ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นนทบุรี บำรุงเกียรติ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มยุรี รัตนเสริมพงศ์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุกัญญา พยุงสิน
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรภรณ์ ทรัพย์รวงทอง
ดร.เนติ เฉลยวาเรศ
ดร.สุริยะ หาญพิชัย
ดร.ดวงพร ไม้ประเสริฐ
ดร.สรรัชต์ ชูชีพ

ผู้ทรงคุณวุฒิจากภายนอก

รองศาสตราจารย์ ดร.ปาริชาติ ผลประเสริฐ
รองศาสตราจารย์ ดร.สุทินันท์ พรหมสุวรรณ
รองศาสตราจารย์ ดร.สัญญา เคนาภูมิ
รองศาสตราจารย์ ดร.ภักดี โพธิ์สิงห์
รองศาสตราจารย์ ดร.ธีระภัทรา เอกผาชัยสวัสดิ์
รองศาสตราจารย์ปราณี ดันประยูร
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อาภากร โพธิ์ตง
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรภพ วงษ์รอด
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เสนห์ ใจสิทธิ์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรัช มีชาญ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุวิทย์ คงภักดี
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อังศรา ประเสริฐสิน
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิทธิชัย วิชัยดิษฐ์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บรรจง เจริญสุข
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.โสภภาพร กล้าสกุล
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สัญญาศรณ์ สวัสดิ์ไธสง
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สาธิต ทรัพย์รวงทอง
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธิดา ทับพันธุ์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมศักดิ์ พันธุ์ศิริ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เสาวณี ใจรักษ์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ปานตา พิริยะจิตตะ
ดร.อัจฉรา ผ่องพิทยา
ดร.จันทร์ฉาย จันทร์ลา
พระปลัดสมชาย ปโยโค (ดร.)

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร
มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์
มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา
มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์
มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
มหาวิทยาลัยทักษิณ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

บทบรรณาธิการ

วารสารละศรีเป็นวารสารวิชาการที่จัดทำโดยสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี เพื่อเป็นสื่อกลางในการเผยแพร่ผลงานวิจัยและบทความวิชาการด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ศึกษา ของคณาจารย์ นักวิชาการและนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาทั้งภายในและภายนอกสถาบัน โดยมีขอบเขตเนื้อหาในสาขาวิชาทางด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ การศึกษา บริหารธุรกิจ การจัดการ การท่องเที่ยวและบริการ รับผิดชอบต่อความวิจัย บทความวิชาการ ทางด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ทั้งภายในและภายนอก โดยมุ่งมั่นพัฒนาคุณภาพให้เป็นที่ยอมรับและได้รับมาตรฐานจากศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย โดยมีคณะทำงานได้ร่วมกันขับเคลื่อนและพัฒนาวารสารอย่างต่อเนื่อง ทุกบทความที่ได้เผยแพร่ตีพิมพ์ผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิที่เชี่ยวชาญทั้งภายในและภายนอกได้ร่วมกันกลั่นกรองบทความที่มีคุณภาพและทรงคุณค่าทางวิชาการ

สุดท้ายนี้ขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิที่ให้ความอนุเคราะห์ในการพิจารณากลั่นกรองบทความ และผู้นิพนธ์ที่ได้ส่งผลงานวิชาการมาเผยแพร่ในวารสารละศรี และหวังว่าจะได้รับความไว้วางใจเช่นนี้ตลอดไป

กองบรรณาธิการ

วารสารละศรี

สารบัญ

	หน้า
กองบรรณาธิการ	(1)
คณะกรรมการกลั่นกรองบทความ	(2)
บทบรรณาธิการ	(3)
สารบัญ	(4)
 การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอยขององค์การบริหารส่วนตำบลหินเหล็กไฟ อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์	 1
ทับทิม แสงงาม	
การพัฒนาหลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ เพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคม อาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	13
ณิรชา กลิ่นสอน, เนติ เฉลยวาเรศ, ประทุม ศรีรักษา	
คุณภาพการให้บริการของแผนกแพทย์แผนไทย โรงพยาบาลเขาย้อย อำเภอเขาย้อย จังหวัด เพชรบุรี	31
นาฏยา โสภาค	
การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยเทคนิค CIRC กับการสอนโดยวิธีปกติ	41
ปัทมา อ่อนน้อม, ทิพวัลย์ คำคง, ประทุม ศรีรักษา	
การพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสำนักงานศาลปกครองกลาง	53
วรรณ สวาทพงษ์	
การพัฒนาศักยภาพการคิดของเด็กปฐมวัยด้วยชุดคู่มือบูรณาการองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์	63
ชุลีพร สงวนศรี	
การเข้าถึงสิทธิของคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พุทธศักราช 2550 ภายในเขตอำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี	71
สุรางค์รัตน์ สังข์สินธุ์	
การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง การประดิษฐ์งานเดคูพาจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี	85
พิศวรรณ ณ ลำปาง, ทิพวัลย์ คำคง, เพชรสุดา เพชรใส	
การพัฒนาการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดทำ แผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม	95
ช่อผกา โถแก้ว	
ภาคผนวก	109
ขั้นตอนการดำเนินงานวารสารละแฉ่ง	
คำแนะนำสำหรับผู้นิพนธ์บทความ	
การจัดรูปแบบหน้ากระดาษวารสารละแฉ่ง	
รูปแบบการอ้างอิงแทรกในเนื้อหาและการเขียนเอกสารอ้างอิง	

**การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอยขององค์การบริหาร
ส่วนตำบลหินเหล็กไฟ อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์**
**People's Participation in the Solid Waste Management In Hinlekfai
Sub-District Administrative Organization, Hua-Hin District,
Prachuap Khili Khan Province**

ทับทิม แสงงาม¹
Tubtim Sangngam¹

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอยขององค์การบริหารส่วนตำบลหินเหล็กไฟ อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ 2) ศึกษาปัจจัยในการจัดการขยะมูลฝอยของประชาชนในพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลหินเหล็กไฟ อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ 3) ศึกษาปัจจัยในการจัดการขยะมูลฝอยมีความสัมพันธ์เชิงเหตุผลกับการมีส่วนร่วมในการจัดการขยะมูลฝอยของประชาชนในพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลหินเหล็กไฟ อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ตัวแทนครัวเรือนในตำบลหินเหล็กไฟ จำนวน 150 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอย วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าสถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติเชิงอนุมาน โดยใช้สถิติไคสแควร์ และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัย พบว่า 1) การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอยของตำบลหินเหล็กไฟ อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ในภาพรวมมีส่วนร่วมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า แบบการมีส่วนร่วมอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ การมีส่วนร่วมในระดับเสริมอำนาจให้ประชาชนและการมีส่วนร่วมในระดับเข้ามา มีบทบาท ส่วนการมีส่วนร่วมอยู่ในระดับมาก ได้แก่ การมีส่วนร่วมในระดับสร้างความร่วมมือ การมีส่วนร่วมในระดับรับฟังความคิดเห็น และการมีส่วนร่วมในระดับให้ข้อมูลข่าวสาร 2) ปัจจัยในการจัดการขยะมูลฝอยของประชาชนในตำบลหินเหล็กไฟ อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ในภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก โดยด้านความคาดหวัง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด ด้านทัศนคติ และด้านความโปร่งใส มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ด้านผู้นำชุมชน และด้านเครือข่าย มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง 3) ปัจจัยในการจัดการขยะมูลฝอย ในด้านความโปร่งใส และด้านทัศนคติมีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ส่วนด้านความคาดหวัง และด้านผู้นำชุมชน มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ: การมีส่วนร่วมของประชาชน, การจัดการขยะมูลฝอย, องค์การบริหารส่วนตำบล

¹ นักศึกษาหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยนานาชาติสแตมฟอร์ด

Abstract

This research aims to study 1) Level of people's participation in solid waste management at Hinlekfai sub-district administrative organization, Hua-Hin District, Prachuap Khiri Khan Province 2) Solid waste management factors of people at Hinlexfai Sub-District Administrative Organization, Hua-Hin District, Prachuap Khiri Khan Province 3) Causal relationships between solid waste management factors and participation in solid waste management at Hinlekfai sub-district administrative organization, Hua-Hin District, Prachuap Khiri Khan Province. The samples were 150 households at Hinlekfai Sub-District. Descriptive statistics, percentage, mean, standard deviation were used for data analysis. Inferential statistics were chi-square and multiple regression analysis.

The research found that: 1) People's Participation in Solid Waste Management at Hinlekfai Sub-District Administrative Organization, Hua-Hin District, Prachuap Khiri Khan Province for overall was at high level. Participation at the highest level was participation in empowerment and role. Whereas Participation at the high level was participation in cooperative level; participation in feedback level and participation at the information level. 2) Solid waste management factors of people at Hinlekfai Sub-District Administrative Organization, Hua-Hin District, Prachuap Khiri Khan Province for overall was at high level. Expectation was at highest level. Attitude and transparency were at high level, whereas community leaders and network were at medium level. 3) Solid waste management factors in terms of transparency and attitude were in causal relationships with people's participation in solid waste management at .001 level of significant. Whereas expectation, community leaders were in causal relationships with people's participation in solid waste management at .01 level of significant.

Keywords: People's participation, Solid waste management, Sub-District Administrative Organization.

บทนำ

ในการดำเนินการแก้ไขปัญหามลพิษชุมชนที่ผ่านมา องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งเป็นหน่วยงานหลักในการดำเนินการภายใต้การสนับสนุนของกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กระทรวงพลังงาน ภายใต้กรอบแนวทางที่สำคัญ ได้แก่ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ นโยบายและแผนส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ นโยบายการรวมกลุ่มขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น นโยบายการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอย นโยบายส่งเสริมพลังงานทดแทน ทั้งนี้พบว่าปัญหาสำคัญในการดำเนินการแก้ไขปัญหามลพิษชุมชนที่ผ่านมา ได้แก่ ข้อจำกัดด้านงบประมาณ ข้อจำกัดในด้านสมรรถนะองค์กร ปัญหาด้านการผลักดันนโยบายสู่การปฏิบัติ ปัญหาข้อจำกัดด้านสถานที่ ปัญหาผลกระทบของสารเคมีต่อสุขภาพและสิ่งแวดล้อม ปัญหาด้านการประชาสัมพันธ์ (ปิยชาติ ศิลปสุวรรณ, 2557, หน้า 1) ซึ่งองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นหลายแห่งยังไม่สามารถบริหารจัดการขยะมูลฝอยได้อย่างมีประสิทธิภาพมากนัก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการขาดความรู้ทักษะในการบริหารจัดการ ขาดงบประมาณ รวมทั้งขาดแคลนบุคลากรที่มีความรู้ความชำนาญในการจัดการกับปัญหา จึงเป็นเหตุให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหลายแห่งไม่ให้ความสำคัญกับปัญหาดังกล่าว จนหลายท้องถิ่นเริ่มประสบปัญหาไม่สามารถจัดหาสถานที่กำจัดมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลได้ ทำให้ต้องไปลักลอบทิ้งตามที่สาธารณะต่าง ๆ จนเกิดความขัดแย้งระหว่างชุมชนขึ้นมาและความขัดแย้งดังกล่าวก็ทวีความรุนแรงขึ้นจนกลายเป็นกรณีพิพาทที่อาศัยความรุนแรงในการแก้ไขปัญหาขึ้นในหลายพื้นที่ (สำนักงานจังหวัดประจวบคีรีขันธ์, 2559, หน้า 71-76)

องค์การบริหารส่วนตำบลหินเหล็กไฟประสบกับปัญหาการบริหารจัดการขยะมูลฝอยอย่างถูกวิธี ในแผนพัฒนาสามปี (2559-2561) ขององค์การบริหารส่วนตำบลหินเหล็กไฟ ได้มีการกำหนดนโยบายในการบริหารจัดการขยะมูลฝอยอย่างชัดเจน แต่ยังไม่มีการให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการขยะมูลฝอยในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลหินเหล็กไฟ อย่างเป็นระบบ การให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการขยะมูลฝอย ต้องยึดหลักการจัดการกระบวนการเรียนรู้และหลักการพัฒนาผู้นำเครือข่ายโดยประชาชนเป็นจุดเริ่มต้นของกิจกรรม โครงการและการดำเนินงานต้องเป็นไปในรูปของกลุ่ม เพื่อสร้างพลังกลุ่มในการรับผิดชอบร่วมกันโดยคำนึงถึงขีดความสามารถของประชาชนร่วมกับการปลูกฝังให้เกิดความรู้สึกเป็นเจ้าของกิจกรรมที่ปฏิบัติและต้องสอดคล้องกับสภาพแวดล้อม ทรัพยากร วัฒนธรรมของชุมชน การเริ่มต้นควรอาศัยผู้นำชุมชนที่ประชาชนเคารพนับถือและประการสุดท้าย คือ ขั้นตอนการดำเนินงานของการจัดการกระบวนการเรียนรู้และการพัฒนาผู้นำเครือข่าย ควรให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมตั้งแต่เริ่มต้นจนเสร็จสิ้นของกระบวนการมีส่วนร่วมโดยนักพัฒนาร่วมกับประชาชนในชุมชน (สำนักงานปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลหินเหล็กไฟ, 2559, หน้า 159-161)

ดังนั้น ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอยขององค์การบริหารส่วนตำบลหินเหล็กไฟ อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เพื่อนำผลการศึกษาที่ได้มาใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหา และเป็นประโยชน์ในการจัดการขยะมูลฝอย การลดปริมาณขยะมูลฝอยของประชาชนในพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลหินเหล็กไฟ อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และทำให้ทราบถึงระดับการมีส่วนร่วมในการจัดการขยะของประชาชน และทำให้ทราบถึงปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมในการจัดการขยะเพื่อให้ผู้เกี่ยวข้องได้นำไปพัฒนาระบบการจัดการขยะให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอยขององค์การบริหารส่วนตำบลหินเหล็กไฟ อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
2. เพื่อศึกษาปัจจัยในการจัดการขยะมูลฝอยของประชาชนในพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลหินเหล็กไฟ อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

3. เพื่อศึกษาปัจจัยในการจัดการขยะมูลฝอยมีความสัมพันธ์เชิงเหตุผลกับการมีส่วนร่วมในการจัดการขยะมูลฝอยของประชาชนในพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลหินเหล็กไฟ อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งศึกษาเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอยขององค์การบริหารส่วนตำบลหินเหล็กไฟ อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ด้านการมีส่วนร่วมในระดับให้ข้อมูลข่าวสาร ด้านการมีส่วนร่วมในระดับฟังความคิดเห็น ด้านการมีส่วนร่วมในระดับเข้ามามีบทบาท ด้านการมีส่วนร่วมในระดับสร้างความร่วมมือ ด้าน การมีส่วนร่วมรับในระดับเสริมอำนาจให้ประชาชน และศึกษาปัจจัยในการจัดการขยะมูลฝอย ได้แก่ ความโปร่งใส เครือข่าย ทักษะคนดี ความคาดหวัง และผู้นำชุมชน

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรหรือกลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ตัวแทนครัวเรือนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลหินเหล็กไฟ จำนวน 16 หมู่บ้าน รวมทั้งสิ้น 8,724 ครัวเรือน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้วิจัย ผู้วิจัยกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรในการคำนวณของ Samuel B. Green (1991) อ้างใน ณัฐพล ชันช้อย (2557, หน้า 143) จำนวน 150 คน กำหนดกลุ่มตัวอย่างเป็นการสุ่มตัวอย่างโดยใช้หลักความน่าจะเป็น(Probability Sampling) การสุ่มแบบอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยให้ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วนของขนาดกลุ่มตัวอย่างและกลุ่มประชากร เพื่อคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วนของตัวแทนครัวเรือนในตำบลหินเหล็กไฟ จำนวน 16 หมู่บ้าน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นแบ่งเป็น 4 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งลักษณะคำถามเป็นคำถามปลายปิด (check list) ได้แก่ 1) เพศ 2) อายุ 3) ระดับการศึกษา 4) อาชีพ และ 5) รายได้

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยในการจัดการขยะมูลฝอยกับการมีส่วนร่วมของประชาชนของตำบลหินเหล็กไฟ อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ปัจจัยในการจัดการขยะมูลฝอย ได้แก่ ความโปร่งใส เครือข่าย ทักษะคนดี ความคาดหวัง และผู้นำชุมชน ประกอบด้วยคำถาม 5 ข้อ จำนวนทั้งสิ้น 25 ข้อ มีลักษณะเป็นคำถามปลายปิด มีการประเมินค่าแบบลิเคิร์ท สเกล (Likert scale) 5 ระดับ

ตอนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอยขององค์การบริหารส่วนตำบลหินเหล็กไฟ อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ได้แก่ด้านการมีส่วนร่วมในระดับให้ข้อมูลข่าวสาร ด้านการมีส่วนร่วมในระดับฟังความคิดเห็น ด้านการมีส่วนร่วมในระดับเข้ามามีบทบาท ด้านการมีส่วนร่วมในระดับสร้างความร่วมมือ ด้าน การมีส่วนร่วมรับในระดับเสริมอำนาจให้ประชาชน ประกอบด้วยคำถาม 5 ข้อ จำนวนทั้งสิ้น 25 ข้อ มีลักษณะเป็นคำถามปลายปิด มีการประเมินค่าแบบลิเคิร์ท สเกล (Likert scale) 5 ระดับ

ตอนที่ 4 เป็นแบบสอบถามปลายเปิด (Open Ended) เพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอยขององค์การบริหารส่วนตำบลหินเหล็กไฟ อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

3. การทดสอบคุณภาพของเครื่องมือ

3.1 นำแบบสอบถามที่แก้ไขเรียบร้อยแล้ว เสนออาจารย์ที่ปรึกษา ตรวจสอบพิจารณาความถูกต้อง ตรวจสอบความเที่ยงตรงทางด้านเชิงเนื้อหา รวมถึงภาษาและสำนวนที่ใช้ในแบบสอบถาม

3.2 นำแบบสอบถามให้ผู้ทรงคุณวุฒิ ทำการตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาของแบบสอบถาม เพื่อให้เกิดความเชื่อมั่น แล้วนำมาปรับปรุง โดยผู้วิจัยได้ให้ผู้ทรงคุณวุฒิทำการตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา จำนวน 3 ท่าน ได้ค่า IOC = 1.00

3.3 นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try Out) กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะเช่นเดียวกับประชากรและไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น ได้ค่าความเชื่อมั่น = 0.966

3.4 นำแบบสอบถามที่ผ่านการทดสอบแล้วเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเป็นครั้งสุดท้าย เพื่อตรวจสอบและแนะนำเกี่ยวกับการจัดทำฉบับที่สมบูรณ์ นำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริง สำหรับเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลนี้ เป็นการเก็บข้อมูลโดยการแจกแบบสอบถามให้กับกลุ่มตัวอย่าง ที่เป็นประชาชนในตำบลหินเหล็กไฟ อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยมีกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 150 คน ซึ่งใช้การสุ่มแบบอย่างง่าย (Simple Random Sampling) และติดตามเก็บกลับมาตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูล หลังจากนั้นตรวจสอบความถูกต้องของแบบสอบถาม เพื่อเตรียมนำไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติต่อไป

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยใช้ค่าร้อยละ (Percentage) การแจกแจงความถี่ (Frequency) วิเคราะห์ปัจจัยในการจัดการขยะมูลฝอยขององค์การบริหารส่วนตำบลหินเหล็กไฟ อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และวิเคราะห์การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอยขององค์การบริหารส่วนตำบลหินเหล็กไฟ อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

5.2 สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ในการทดสอบสมมติฐาน ได้แก่ ลักษณะส่วนบุคคลมีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอยขององค์การบริหารส่วนตำบลหินเหล็กไฟ อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยใช้การวิเคราะห์ค่าสถิติ ไคสแควร์ (Chi-Square Test) และปัจจัยในการจัดการขยะมูลฝอยมีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอยขององค์การบริหารส่วนตำบลหินเหล็กไฟ อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยใช้การวิเคราะห์ ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis)

5.3 ส่วนข้อมูลแบบสอบถามปลายเปิด ที่ให้ผู้ตอบแบบสอบถามแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ผู้วิจัยได้รวบรวมแบบสอบถาม แล้วจึงทำการวิเคราะห์โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหาประกอบบริบท (Content Analysis Techniques)

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอยขององค์การบริหารส่วนตำบลหินเหล็กไฟ อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ สรุปผลวิจัยได้ดังนี้

1. การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอยของตำบลหินเหล็กไฟ อำเภอ หัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ในภาพรวมการมีส่วนร่วมอยู่ในระดับมาก โดยการมีส่วนร่วมอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ การมีส่วนร่วมในระดับเสริมอำนาจให้ประชาชน การมีส่วนร่วมในระดับเข้ามามีบทบาทและการมีส่วนร่วมอยู่ในระดับมาก เรียงตามลำดับดังนี้ การมีส่วนร่วมในระดับสร้างความร่วมมือ การมีส่วนร่วมในระดับรับฟังความคิดเห็นและการมีส่วนร่วมในระดับให้ข้อมูลข่าวสาร โดยพิจารณาเป็นรายด้านดังนี้

1.1 ด้านการมีส่วนร่วมในระดับให้ข้อมูลข่าวสาร ในภาพรวมการมีส่วนร่วมอยู่ในระดับมาก เรียงตามลำดับดังนี้ มีส่วนร่วมรับทราบข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการจัดการขยะมูลฝอยสื่อวิทยุโทรทัศน์ มีส่วนร่วมในการรับทราบข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวกับการจัดการขยะมูลฝอยจากการทำป้าย มีส่วนร่วมในการศึกษาดูงานเกี่ยวกับการจัดการขยะมูลฝอยในสถานที่จริง มีส่วนร่วมในการประชาสัมพันธ์โครงการกิจกรรมเกี่ยวกับการจัดการขยะมูลฝอย มีส่วนร่วมในการรับทราบข้อมูลข่าวสารการจัดการขยะมูลฝอยจากการทำสื่อเผยแพร่ ทำวารสาร

1.2 ด้านการมีส่วนร่วมในการรับฟังความคิดเห็น ในภาพรวมการมีส่วนร่วมอยู่ในระดับมาก เรียงตามลำดับดังนี้ มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการขยะมูลฝอยที่ถูกวิธี มีส่วนร่วมในการเลือกวิธีการ แนวทางในการแก้ปัญหาขยะมูลฝอย มีส่วนร่วมในการเสนอแนะกิจกรรมในการจัดการขยะมูลฝอย มีส่วนร่วมในการประชุมเพื่อหารือเรื่องการจัดการขยะมูลฝอยและมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูล ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับปัญหาการจัดการขยะมูลฝอย

1.3 ด้านการมีส่วนร่วมเข้ามามีบทบาท ในภาพรวมการมีส่วนร่วมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยการมีส่วนร่วมอยู่ในระดับมากที่สุด เรียงตามลำดับดังนี้ มีการประชุมเชิงปฏิบัติการร่วมกันเกี่ยวกับการจัดการขยะมูลฝอย มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาขยะที่เกิดขึ้นจริง มีส่วนร่วมในการเสนอทางเลือกหรือการกำหนดกิจกรรมเกี่ยวกับการจัดการขยะมูลฝอย และมีการมีส่วนร่วมในระดับมาก ได้แก่ มีส่วนร่วมในการให้ความเห็นกับ อบต. ในการแก้ไขปัญหาขยะ และมีส่วนร่วมในการตัดสินใจการกำหนดโครงการกิจกรรมวัตถุประสงค์และเป้าหมายการจัดการขยะ

1.4 ด้านการมีส่วนร่วมในการสร้างความร่วมมือ ในภาพรวมการมีส่วนร่วมอยู่ในระดับมาก เรียงตามลำดับดังนี้ มีส่วนร่วมเป็นคณะกรรมการในการติดตามประเมินผลเกี่ยวกับการจัดการขยะมูลฝอย มีส่วนร่วมในการตรวจสอบวิธีการจัดการขยะมูลฝอยอย่างถูกวิธี มีส่วนร่วมเป็นตัวแทนในโครงการ กิจกรรม ในการจัดการขยะมูลฝอย มีส่วนร่วมในการตัดสินใจเลือกโครงการ กิจกรรม ร่วมกับ อบต. ในการจัดการขยะมูลฝอยและมีส่วนร่วมในการตรวจสอบค่าธรรมเนียมในการจัดเก็บขยะ

1.5 ด้านการมีส่วนร่วมเสริมอำนาจให้ประชาชน ในภาพรวมการมีส่วนร่วมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยการมีส่วนร่วมอยู่ในระดับมากที่สุด เรียงตามลำดับดังนี้ มีส่วนร่วมในการลงมติเห็นชอบโครงการ กิจกรรมเกี่ยวกับการจัดการขยะมูลฝอย ได้รับข้อมูลด้านการบริหารจัดการขยะมูลฝอยจาก อบต. ครบถ้วน มีส่วนร่วมในการพัฒนาโครงการ กิจกรรมต่าง ๆ เกี่ยวกับการจัดการขยะอย่างต่อเนื่อง ได้ร่วมประชุมวิเคราะห์แก้ไขปัญหาลักษณะเกี่ยวกับการจัดการขยะมูลฝอยให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นและมีส่วนร่วมในการลงมติเห็นชอบโครงการกิจกรรมเกี่ยวกับการจัดการขยะมูลฝอย

2. ปัจจัยในการจัดการขยะมูลฝอยของประชาชนในตำบลหินเหล็กไฟ อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ในภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ด้านความคาดหวัง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด ด้านทัศนคติ ด้านความโปร่งใส มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ด้านผู้นำชุมชน ด้านเครือข่าย มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาเป็นรายด้านดังนี้

2.1 ด้านความโปร่งใส ในภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก โดยมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เรียงตามลำดับนี้ ประชาชนได้รับคำชี้แจงหรือการแก้ไขปัญหากรณีมีการร้องเรียนเกี่ยวกับการจัดการขยะมูลฝอยฯ องค์การบริหารส่วนตำบลมีการบริหารงานด้านการจัดการขยะมูลฝอยเป็นไปด้วยความโปร่งใส องค์การบริหารส่วนตำบลมีการบริหารการจัดเก็บค่าธรรมเนียมอย่างเป็นธรรม มีระบบการคัดเลือกบุคลากรเข้ามาปฏิบัติงานด้วยความโปร่งใส และมีการตรวจสอบการทำงานและองค์การบริหารส่วนตำบลมีการเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการขยะมูลฝอย

2.2 ด้านเครือข่าย ในภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง เรียงตามลำดับดังนี้ มีการจัดตั้งกลุ่มคณะกรรมการหมู่บ้านดูแลเรื่องการจัดการขยะมูลฝอย จัดตั้งกลุ่มประสานงานเกี่ยวกับการจัดการขยะมูลฝอยระหว่างหมู่บ้านกับ อบต. มีการแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบของสมาชิกชุมชนในการจัดการขยะมูลฝอย มีการประชุมหาข้อแก้ไขปัญหามูลฝอยระหว่างหมู่บ้านฯ และมีการประสานงานทำกิจกรรมแก้ไขปัญหาขยะมูลฝอยระหว่างหมู่บ้านละแวกใกล้เคียง

2.3 ด้านทัศนคติ ในภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก โดยมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ ท่านคิดว่าความร่วมมือในการช่วยกันกำจัดขยะเป็นสิ่งที่ดี ประสพการณ์ที่ได้พบเกี่ยวกับความสกปรกสร้างแรงบันดาลใจอยากร่วมมือช่วยกำจัดขยะกับ อบต. มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เรียงตามลำดับดังนี้ ข้อมูลเรื่องขยะที่ได้รับจากการประชาสัมพันธ์ของอบต.ช่วยให้จัดการขยะถูกต้องเหมาะสม การรณรงค์เผยแพร่ความรู้ของ อบต. ทำให้อยากมีส่วนร่วมจัดการขยะฯ และอบต.มีการดำเนินการจัดกิจกรรมเผยแพร่ รณรงค์ให้ความรู้การจัดการขยะฯ

2.4 ด้านความคาดหวัง ในภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด เรียงตามลำดับดังนี้ อยากให้บริเวณรอบบ้านมีสุขลักษณะ อนามัยที่ดี อยากให้มีประสิทธิภาพในการจัดเก็บขยะมูลฝอยของเจ้าหน้าที่ อยากให้ อบต.กำหนดนโยบายการมีส่วนร่วมในการจัดการขยะมูลฝอยที่ครอบคลุมต้องการให้พื้นที่ในเขตตำบลหินเหล็กไฟมีปริมาณขยะมูลฝอยที่ลดน้อยลงและต้องการมีส่วนร่วมในโครงการกิจกรรมเกี่ยวกับจัดการขยะมูลฝอยอย่างถูกวิธี

2.5 ด้านผู้นำชุมชน ในภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง เรียงตามลำดับดังนี้ เห็นว่าผู้นำชุมชนมีความสำคัญในการมีส่วนร่วมในการจัดการขยะมูลฝอย ผู้นำชุมชนมีส่วนทำให้เกิดโครงการ กิจกรรมเกี่ยวกับการจัดการขยะมูลฝอย ผู้นำชุมชนมีส่วนทำให้สภาพแวดล้อมในตำบลดีขึ้น เห็นว่าผู้นำชุมชนมีการวางแผนด้านงบประมาณ บุคลากร จำนวนการจัดการขยะ แหล่งที่มาการจัดให้เหมาะสมและเห็นว่าผู้นำชุมชนมีการกำหนดนโยบายการบริหารจัดการขยะมูลฝอยอย่างชัดเจน

3. ปัจจัยในการจัดการขยะมูลฝอยมีความสัมพันธ์เชิงเหตุผลกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอยตำบลหินเหล็กไฟ อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พิจารณารายด้านพบว่า ปัจจัยในการจัดการขยะมูลฝอยด้านความโปร่งใส ด้านทัศนคติมีความสัมพันธ์เชิงเหตุผลกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และด้านความคาดหวัง ด้านผู้นำชุมชน มีความสัมพันธ์เชิงเหตุผลกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 พิจารณาเป็นรายด้านดังนี้

3.1 ด้านความโปร่งใส พบว่า มีความสัมพันธ์เชิงเหตุผลกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอย ในภาพรวมมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และพิจารณารายด้าน พบว่า ความโปร่งใสมีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมให้ข้อมูลข่าวสาร การมีส่วนร่วมเข้ามาบิบบาท การมีส่วนร่วมสร้างความร่วมมือ การมีส่วนร่วมเสริมอำนาจให้ประชาชน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .001 และการมีส่วนร่วมรับฟังความคิดเห็น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.2 ด้านทัศนคติ พบว่า มีความสัมพันธ์เชิงเหตุผลกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอย ในภาพรวมมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านทัศนคติมีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมให้ข้อมูลข่าวสาร การมีส่วนร่วมรับฟังความคิดเห็น การมีส่วนร่วมเข้ามาบิบบาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และการมีส่วนร่วมสร้างความร่วมมือ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.3 ด้านความคาดหวัง พบว่า มีความสัมพันธ์เชิงเหตุผลกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอย ในภาพรวมมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพิจารณารายด้าน พบว่า ความคาดหวังมีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมเสริมอำนาจให้ประชาชน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และการมีส่วนร่วมสร้างความร่วมมือ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.4 ด้านผู้นำชุมชน พบว่า มีความสัมพันธ์เชิงเหตุผลกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอย ในภาพรวมมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพิจารณารายด้าน พบว่า ผู้นำชุมชนมี

ความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมเสริมอำนาจให้ประชาชน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และการมีส่วนร่วมสร้างความร่วมมือ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

1. การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอยของตำบลหินเหล็กไฟ อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ได้แก่ ด้านให้ข้อมูลข่าวสาร ด้านรับฟังความคิดเห็น ด้านเข้ามามีบทบาท ด้านสร้างความร่วมมือและด้านเสริมอำนาจให้ประชาชน ในภาพรวมมีส่วนร่วมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า ประชาชนมีส่วนร่วมในการเผยแพร่ข้อมูล กิจกรรมเกี่ยวกับการจัดการขยะมูลฝอย มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น เสนอแนะกิจกรรมร่วมตัดสินใจในการกำหนดโครงการ กิจกรรม เป้าหมายในการจัดการขยะมูลฝอย ตรวจสอบการดำเนินงานและวิธีการเกี่ยวกับการจัดการขยะมูลฝอยร่วมกับการองค์การบริหารส่วนตำบลตลอดจนลงมติเห็นชอบโครงการ กิจกรรม เกี่ยวกับการจัดการขยะมูลฝอย มีส่วนร่วมในการพัฒนากิจกรรมต่างๆ เกี่ยวกับการจัดการขยะมูลฝอยอย่างต่อเนื่องสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ อโนทัย เทียนสว่าง (2556, หน้า 86-95) วิจัยเรื่อง การมีส่วนร่วมในการจัดการขยะมูลฝอยของชุมชนบ้านป่าเล่า ตำบลอุโมงค์ อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน ผลการวิจัยพบว่า บทบาทของเทศบาลตำบลอุโมงค์มีการจัดทำโครงการ กิจกรรมต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมองค์ความรู้ในการคัดแยกขยะ พัฒนารูปแบบในการเป็นชุมชนต้นแบบการดำเนินการคัดแยกขยะในชุมชน ลดปริมาณขยะในชุมชน ส่งเสริมกระบวนการมีส่วนร่วมในการจัดการขยะในชุมชน และเพื่อจัดตั้งศูนย์เรียนรู้ชุมชนด้านการจัดการขยะมูลฝอยในชุมชนป่าเล่า ส่งเสริมให้ชุมชนมีการรวมกลุ่มจัดทำปฎิบัติจากขยะ จัดตั้งกลุ่มคณะกรรมการบริหารจัดการขยะชุมชนบ้านป่าเล่า และส่งเสริมและการแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ให้แก่ชุมชน เช่น อบรมให้ความรู้เกี่ยวกับการจัดการขยะมูลฝอยในชุมชนที่ถูกต้องตามหลักการ 3Rs การใช้สื่อประชาสัมพันธ์ในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อรณรงค์ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ วีรกาล อุปนันท์ (2556, หน้า 79-82) วิจัยเรื่อง การศึกษาแนวทางการกำจัดขยะมูลฝอยแบบมีส่วนร่วมขององค์การบริหารส่วนตำบลโนนยอ อำเภอชุมพวง จังหวัดนครราชสีมา ผลการวิจัยพบว่า ประชาชนในพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลโนนยอมีส่วนร่วมในการกำจัดขยะมูลฝอยในครัวเรือนโดยรวมอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ด้านการร่วมมือปฏิบัติ ด้านการร่วมมือลดปริมาณขยะมูลฝอย ด้านการให้ความร่วมมือในการแก้ไขปัญหาขยะมูลฝอย ตามลำดับ ซึ่งด้านการร่วมมือปฏิบัติ ควรมีการรณรงค์ในการนำขยะมูลฝอยกลับมาใช้ให้คุ้มค่ามากที่สุด พร้อมทั้งเสนอประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับเพื่อสร้างแรงจูงใจให้ผู้เข้าร่วมมีจำนวนมากที่สุด ด้านร่วมมือลดปริมาณขยะมูลฝอย ควรมีการสนับสนุนให้เกิดการคัดแยกขยะมูลฝอยที่ต้นทางโดยนำขยะที่สามารถแปรรูปและลดปริมาณขยะที่จะนำไปกำจัดให้เหลือน้อยที่สุด และด้านการให้ความร่วมมือในการแก้ไขปัญหาขยะมูลฝอย ควรมีการเชิญชวนประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนตระหนักถึงปัญหา ผลกระทบรวมทั้งอันตรายที่เกิดจากขยะมูลฝอยซึ่งเป็นเรื่องใกล้ตัวที่ทุกคนจะต้องร่วมมือร่วมใจกันแก้ไข

2. ปัจจัยในการจัดการขยะมูลฝอยของประชาชนในตำบลหินเหล็กไฟ อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ด้านความโปร่งใส ด้านเครือข่าย ด้านทัศนคติ ด้านความคาดหวังและด้านผู้นำชุมชน ภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า องค์การบริหารส่วนตำบลบริหารงานด้านการจัดการขยะมูลฝอยด้วยความโปร่งใส แบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบ การจัดตั้งกลุ่มประสานงาน เพื่อทำกิจกรรมเกี่ยวกับการจัดการขยะมูลฝอยมีการเผยแพร่ ประชาสัมพันธ์ รณรงค์ให้ความรู้เกี่ยวกับการจัดการขยะมูลฝอย และต้องการให้ชุมชนเป็นพื้นที่ที่สะอาดบริเวณรอบบ้านมีสุขลักษณะที่ดีมีปริมาณขยะมูลฝอยน้อย ตลอดจนผู้นำชุมชนมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายให้ความสำคัญในการมีส่วนร่วมในกิจกรรม โครงการ เกี่ยวกับการจัดการขยะมูลฝอย สอดคล้องกับงานวิจัยของ เบญจ พพรธรรม (2553, หน้า 335-364) วิจัยเรื่อง การจัดการความโปร่งใสและการมีส่วนร่วมในบริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผลการวิจัยพบว่า การจัดการความโปร่งใสภายในองค์กรและการมีส่วนร่วม

ร่วมของชุมชนในการบริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีผลสัมฤทธิ์ต่อเป้าหมายการให้บริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งมีแนวทางปฏิบัติและทฤษฎีรองรับ ได้แก่ การวางแผนและการกำหนดเป้าหมายการบริหารงานให้ชัดเจน มีการจัดระเบียบขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้เกิดความคล่องตัวด้านข้อมูลข่าวสาร ส่งเสริมให้ประชาชนเห็นความสำคัญในการมีส่วนร่วมในการตรวจสอบความโปร่งใส มีการจัดการด้านการบริหารของผู้นำองค์กรที่มีความยุติธรรม โปร่งใส เข้าถึงความเป็นอยู่ของประชาชนในชุมชนและการมีระบบบริหารจัดการความโปร่งใสที่เป็นรูปธรรม และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ทวิช ยะปะนันท์ (2555, หน้า 84-85) วิจัยเรื่อง การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมในการสร้างรูปแบบการจัดการขยะของเทศบาลตำบลสองอำเภอสอง จังหวัดแพร่ ผลการวิจัยพบว่า มีการเปิดโอกาสให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในชุมชนเข้าร่วมวิเคราะห์ปัญหาและสร้างรูปแบบการจัดการขยะมูลฝอยโดยการจัดตั้งธนาคารขยะชุมชน การจัดตั้งกลุ่มน้ำหมักชีวภาพและการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการรวบรวมขยะจากถังเป็นการใช้ถุงขยะ การจัดตั้งธนาคารขยะในรูปแบบของคณะทำงานเพื่อเป็นแกนกลางในการประสานกับชุมชนในแต่ละครัวเรือนเพื่อนำขยะที่คัดแยกแล้วไปขาย ส่วนประเภทขยะที่ย่อยสลายได้ให้นำไปทำน้ำหมักชีวภาพ

3. ปัจจัยในการจัดการขยะมูลฝอยมีความสัมพันธ์เชิงเหตุผลกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอยตำบลหินเหล็กไฟ อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยพิจารณาเป็นรายด้าน ได้แก่ ด้านความโปร่งใส ด้านทัศนคติมีความสัมพันธ์เชิงเหตุผลกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 แสดงให้เห็นว่า ประชาชนมีส่วนร่วมในการรณรงค์ เผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการขยะมูลฝอย มีส่วนร่วมในการเข้ามาตรวจสอบการทำงาน การบริหารงานด้านการจัดการขยะมูลฝอยของ อบต. ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีของ คณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (กพร., 2547, หน้า 30-31) กล่าวว่า ความโปร่งใสเป็นการดำเนินงานและการตัดสินใจที่เปิดเผย เพื่อสร้างความไว้วางใจซึ่งกันและกันของบุคคลในชาติ หลักความโปร่งใสจะเกิดขึ้นได้เมื่อส่วนราชการเปิดเผยข้อมูลทุกขั้นตอนในการปฏิบัติภารกิจ เพื่อให้ประชาชนรู้และเข้าใจสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ เบญจ พรพลธรรม (2553, หน้า 335-364) วิจัยเรื่อง การจัดการความโปร่งใสและการมีส่วนร่วมในการบริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผลการวิจัยพบว่า การจัดการความโปร่งใสภายในองค์กรและการมีส่วนร่วมของชุมชนในการบริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีผลสัมฤทธิ์ต่อเป้าหมายการให้บริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งมีแนวทางปฏิบัติและทฤษฎีรองรับ ได้แก่ การวางแผนและการกำหนดเป้าหมายการบริหารงานให้ชัดเจน มีการจัดระเบียบขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้เกิดความคล่องตัวด้านข้อมูลข่าวสาร ส่งเสริมให้ประชาชนเห็นความสำคัญในการมีส่วนร่วมในการตรวจสอบความโปร่งใส มีการจัดการด้านการบริหารของผู้นำองค์กรที่มีความยุติธรรม โปร่งใส เข้าถึงความเป็นอยู่ของประชาชนในชุมชนและการมีระบบบริหารจัดการความโปร่งใสที่เป็นรูปธรรม และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ จรรยา ปานพรม (2554, หน้า 114-119) วิจัยเรื่อง การมีส่วนร่วมในการคัดแยกขยะมูลฝอยของครัวเรือน: เทศบาลตำบลคลองจิก อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ผลการวิจัยพบว่า ทัศนคติเกี่ยวกับการคัดแยกขยะมูลฝอยด้านความรู้สึกเกี่ยวกับการคัดแยกขยะมูลฝอยมีการคัดแยกขยะมูลฝอยภายในที่อยู่อาศัยจะช่วยให้ลดปริมาณขยะและการคัดแยกขยะเป็นวิธีการที่เหมาะสมในการจัดการขยะจากครัวเรือนในชีวิตประจำวัน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ทัศนคติด้านการปฏิบัติในการคัดแยกขยะมูลฝอยมีการคัดแยกขยะในบ้านเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด และการทิ้งขยะหลายชนิดในถังเดียวกันเป็นวิธีการทิ้งที่ถูกสุขอนามัยมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก และด้านความคาดหวัง ด้านผู้นำชุมชน มีความสัมพันธ์เชิงเหตุผลกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงให้เห็นว่า องค์การบริหารส่วนตำบลดำเนินการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการจัดการขยะมูลฝอยโดยมีการประชาสัมพันธ์ เผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร แจ้งให้ประชาชนทราบเพื่อเข้ามาจับบาพร้อมมือในกิจกรรม โครงการเกี่ยวกับการจัดการขยะมูลฝอยเพื่อให้เป็นพื้นที่ที่มีปริมาณขยะมูลฝอยที่น้อย

และมีสภาพแวดล้อมที่ดีผู้นำชุมชนให้ความสำคัญในการมีส่วนร่วมในการจัดการขยะมูลฝอยโดยการประชาสัมพันธ์ เผยแพร่ข้อมูลข่าวสารให้ประชาชนในพื้นที่ได้รับทราบข้อมูลข่าวสารการบริหารงานเกี่ยวกับการจัดการขยะมูลฝอย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีของ พัฒน บุญรัตน์พันธ์ (2517, หน้า 52) กล่าวถึงผู้นำชุมชนว่า เป็นบุคคลที่มีบุคลิกภาพเด่น ประกอบกับความสามารถในกลุ่มหรือท้องถิ่นนั้น ๆ ซึ่งในแต่ละกลุ่มย่อมประกอบด้วยบุคคลที่มีบุคลิกภาพ ความสามารถและทักษะแตกต่างกันไปในขณะที่ทุกคนมีความผูกพันซึ่งกันและกัน ในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม จะต้องยอมรับฟังความคิดเห็นของกันและกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ จำลอง โพธิ์บุญ (2551, หน้า 2-3) วิจัยเรื่ององค์ประกอบโครงสร้างท้องถิ่นกับการจัดการ สิ่งแวดล้อมที่ดี : ศึกษากรณีเทศบาลนครพิษณุโลก ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยภายในที่ทำให้เทศบาลแต่ละแห่งมีการจัดการสิ่งแวดล้อมที่ดี ได้แก่ ผู้บริหารมีวิสัยทัศน์ และมีวิธีการบริหารจัดการที่ชัดเจนในการจัดการสิ่งแวดล้อม มีความมุ่งมั่น เสียสละ และให้ความสำคัญกับการสร้างประโยชน์ให้ชุมชน มีการจัดสรรงบประมาณอย่างเพียงพอ มีนโยบายด้านสิ่งแวดล้อม มีการกำหนดผู้บริหารและหน่วยงานที่รับผิดชอบ เกี่ยวกับงานสิ่งแวดล้อม มียุทธศาสตร์ แผนงาน โครงการ ด้านสิ่งแวดล้อมชัดเจน จัดสรรงบประมาณอย่างเพียงพอ มีการพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ความสามารถด้านสิ่งแวดล้อมและด้านเทคโนโลยีมาใช้ในการบริหารจัดการ ปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อการดำเนินการ ได้แก่ ความร่วมมือจากผู้นำชุมชน และประชาชนและหน่วยงานต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์กรพัฒนาเอกชน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1 หน่วยงานทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และหน่วยงานที่รับผิดชอบ ควรดำเนินการส่งเสริม สนับสนุน การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอยอย่างครบวงจร ร่วมกันแก้ไขปัญหาอย่างต่อเนื่อง

1.2 ส่งเสริมนโยบายการพัฒนาด้านการจัดการขยะมูลฝอย ในระดับผู้นำท้องถิ่นหรือผู้นำชุมชน และหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง ปรับปรุงกฎระเบียบหรือข้อบัญญัติที่เกี่ยวข้อง เช่น การลงโทษผู้ที่ก่อปัญหา การปรับปรุงค่าใช้จ่ายระดับท้องถิ่นในการบริหารจัดการขยะมูลฝอย

1.3 ควรณรงค์เผยแพร่ประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนได้รับทราบข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการจัดการขยะมูลฝอยอย่างทั่วถึง

2. ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

2.1 ด้านความคาดหวัง อบต. ควรจัดกิจกรรมหรือลงพื้นที่สำรวจเพื่อให้ประชาชนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการขยะมูลฝอยในพื้นที่ พร้อมรับฟังความคิดเห็นและความต้องการของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอยของประชาชนในพื้นที่ ตลอดจนให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในโครงการหรือกิจกรรมที่ อบต. จัดขึ้นเกี่ยวกับการจัดการขยะอย่างถูกวิธี

2.2 ด้านทัศนคติ อบต. ควรส่งเสริมการณรงค์ให้ความรู้ และเชิญชวนให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมโดยลงพื้นที่ศึกษาแหล่งกำจัดขยะมูลฝอยที่ถูกต้อง เพื่อให้ประชาชนตระหนักถึงผลประโยชน์เมื่อมีการจัดการอย่างถูกต้องและเป็นประสบการณ์โดยตรงให้กับประชาชนเกี่ยวกับการจัดการขยะมูลฝอยอย่างถูกต้อง

2.3 ด้านความโปร่งใส อบต. ต้องบริหารงานด้วยความโปร่งใสสามารถให้ประชาชนเข้าถึงข้อมูลได้อย่างสะดวกและมีกระบวนการให้ประชาชนตรวจสอบได้อย่างทั่วถึง

2.4 ด้านผู้นำชุมชน ผู้นำชุมชนควรเข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบาย เข้ามามีส่วนร่วมในการวางแผน มีส่วนร่วมในกิจกรรม โครงการเกี่ยวกับการจัดการขยะมูลฝอย หาแหล่งกำจัดขยะมูลฝอยที่เหมาะสม

2.5 ด้านเครือข่าย อบต. ควรทำการจัดตั้งกลุ่มคณะกรรมการหมู่บ้าน โดยการแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบและจัดตั้งกลุ่มในการประสานงานและทำกิจกรรมเกี่ยวกับการจัดการขยะมูลฝอย

2.6 ด้านให้ข้อมูลข่าวสาร การให้ความรู้เรื่องขยะมูลฝอยหรือสิ่งแวล้อมในชุมชน ควรมีการให้ความรู้แก่ประชาชนอย่างต่อเนื่อง เช่น การประชาสัมพันธ์เสียงตามสาย เพื่อประชาชนจะได้รับทราบถึงการเข้าร่วมในการจัดการขยะมูลฝอยอย่างถูกวิธี และเห็นควรเน้นเรื่องการคัดแยกขยะมูลฝอยซึ่งเริ่มจากครัวเรือนก่อนเป็นหลัก

2.7 ด้านรับฟังความคิดเห็น อบต. ต้องเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นกิจกรรมและมีส่วนร่วมประชุมเพื่อหาวิธี การ แนวทางในการจัดการขยะมูลฝอยเสนอแนะ

2.8 ด้านเข้ามามีบทบาท ควรมีกิจกรรมส่งเสริมการให้ประชาชนร่วมเป็นคณะกรรมการในการติดตามตรวจสอบและประเมินผลการดำเนินงานด้านการจัดการขยะมูลฝอยขององค์การบริหารส่วนตำบลอย่างต่อเนื่อง

2.9 ด้านสร้างความร่วมมือ ควรส่งเสริมให้ประชาชนเข้ามาร่วมตัดสินใจและเป็นผู้ดำเนินการแก้ปัญหาในการจัดการขยะมูลฝอย เพื่อลดปริมาณขยะ โดยใช้หลัก 3R อย่างจริงจังในการแก้ไขปัญหา

2.10 ด้านส่งเสริมอำนาจให้ประชาชน ควรส่งเสริมให้ประชาชนเข้ามาแก้ไขปัญหาขยะมูลฝอยในเชิงรุก และ อบต. กับ ประชาชนควรร่วมกันวางนโยบายในการจัดการขยะมูลฝอย เพื่อให้ประชาชนในทุกพื้นที่ร่วมกันลงประชามติเกี่ยวกับนโยบายการจัดการขยะมูลฝอยที่ต้องการ

3. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ การพัฒนารูปแบบการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอยอย่างเป็นรูปธรรม เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการจัดการสิ่งแวล้อมให้เกิดผลดีต่อไป

3.2 ควรศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการจัดการขยะมูลฝอยของตำบลหินเหล็กไฟ เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการนำไปประยุกต์ใช้กับตำบลอื่นต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- คณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (กพร.). (2547). คู่มือคำอธิบายแนวทางปฏิบัติตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ.2546. กรุงเทพฯ: วิชั่น พับลิชชิง.
- จรรยา ปานพรม. (2554). การมีส่วนร่วมในการคัดแยกขยะมูลฝอยของครัวเรือน: เทศบาลตำบลคลองจิก อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา. การค้นคว้าอิสระวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต การจัดการสิ่งแวดล้อม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- จำลอง โพธิ์บุญ. (2551). องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นกับการจัดการสิ่งแวดล้อมที่ดี. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ทวิช ยะปะนันท์. (2555). การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมในการสร้างรูปแบบการจัดการขยะของเทศบาลตำบลสอง อำเภอสอง จังหวัดแพร่. หลักสูตรปริญญาสาธารณสุขศาสตร มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยพะเยา.
- ณัฐพล ชันช้อย. (2557). บทความวิชาการ Green. S. B. (1991). How many subjects does it take to do a regression analysis? Multivariate Behavioral Research, 26, 499-510. วารสารเกษมบัณฑิต, 15: 17-31.
- เบญจ พรพลธรรม. (2553). การจัดการความโปร่งใสและการมีส่วนร่วมในบริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น. ปรัชญาดุสิตบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ปิยชาติ ศิลปสุวรรณ. (2557). บทความวิชาการ ขยะมูลฝอยในชุมชน ปัญหาใหญ่ที่ประเทศกำลังเผชิญ. สำนักวิชาการ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา.
- พัฒน์ บุญรัตน์. (2517). การสร้างพลังชุมชนโดยขบวนการพัฒนาชุมชน. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- วีรกาล อุปนันท์. (2556). การศึกษาแนวทางการกำจัดขยะมูลฝอยแบบมีส่วนร่วมขององค์การบริหารส่วนตำบลโนนยอ อำเภอชุมพวง จังหวัดนครราชสีมา. ปริญญาวิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต การบริหารงานก่อสร้างและสาธารณูปโภค สาขาวิชาวิศวกรรมโยธา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี.
- สำนักงานปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลหินเหล็กไฟ. (2558). แผนพัฒนาสามปี (พ.ศ. 2559-2561) องค์การบริหารส่วนตำบลหินเหล็กไฟ. ประจวบคีรีขันธ์: งานวิเคราะห์ นโยบายและแผน สำนักงานปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลหินเหล็กไฟ.
- อโนทัย เทียนสว่าง. (2556). การมีส่วนร่วมในการจัดการขยะมูลฝอยของชุมชนบ้านป่าเล้า ตำบลอุโมงค์ อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน. การค้นคว้าแบบอิสระปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

การพัฒนาหลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ เพื่อเตรียมความพร้อมใน
การเข้าสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
A Development of English Camp Activities Curriculum to Prepare
Prathomsuksa 6 Students for Joining the ASEAN Community

ณิรชา กลิ่นสอน¹, เนติ เฉลยวาเรศ², ประทุม ศรีรักษา²
Niracha Klinsorn¹, Neti Chaloeuywares², Pratoom Sriraksa²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) พัฒนาหลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และ 2) ประเมินผลการใช้หลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดเขาฝา จังหวัดนครสวรรค์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่าง แบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) หลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ 2) แบบทดสอบวัดการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.809 3) แบบประเมินความพึงพอใจต่อหลักสูตร มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.703 วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบที และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า 1) หลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ เพื่อเตรียมความพร้อม ในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีองค์ประกอบของหลักสูตร ดังนี้ หลักการ จุดมุ่งหมาย โครงสร้าง ขอบข่ายเนื้อหา เวลาการจัดกิจกรรม แผนการจัดการเรียนรู้ สื่อประกอบการจัดกิจกรรม และการวัดและประเมินผล ซึ่งผลการประเมินหลักสูตรฉบับร่าง พบว่ามีความสอดคล้องเหมาะสม 2) ผลการใช้หลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า (1) นักเรียนมีทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษระหว่างการจัดกิจกรรมค่าย หลังการใช้หลักสูตรสูงกว่าก่อนการใช้หลักสูตร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ (2) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยภาพรวมอยู่ระดับมาก

คำสำคัญ: การพัฒนาหลักสูตร, หลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ, ประชาคมอาเซียน, ทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ, ความพึงพอใจสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

¹ นักศึกษาด้านสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

² อาจารย์ประจำสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

Abstract

This research was aimed to: 1) develop an English camp activities curriculum to prepare Prathomsuksa 6 students for joining the ASEAN Community; and 2) evaluate the results of the implementation of the curriculum. The research sample, chosen by purposive sampling, consisted of 30 Prathomsuksa students from Wat Khaofa School in Nakhon Sawan Province, during the first semester of the academic year 2017. The research instruments included 1) an English camp activities curriculum, 2) a test on listening and speaking skills with a reliability value of 0.809, and 3) an evaluation form on satisfaction towards the curriculum with a reliability value of 0.703. Data were analyzed in terms of mean, standard deviation, t-test and content analysis.

Findings revealed that: 1) The English camp activities curriculum to prepare Prathomsuksa 6 students for joining the ASEAN Community had the following components: principle, goals, curriculum structure, content scope, time duration, learning management plans, media for activities, and measurement and evaluation. The draft assessment was found to be related and appropriate. 2) The implementation of the curriculum revealed that: (1) the students' listening and speaking skills after the implementation of the English camp activities curriculum were significantly higher than those before its implementation ($p < .05$); Overall, the students' listening and speaking skills during the camp activities were at a good level; and (2) Overall, the students were highly satisfied with the camp activities curriculum.

Keywords: A Development of Curriculum, An English camp activities curriculum, ASEAN community, A test on listening and speaking skills, Satisfaction.

บทนำ

การศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาบุคคลให้มีความสามารถในทุกด้าน ทั้งด้านร่างกายจิตใจและสติปัญญา อันก่อให้เกิดประโยชน์อย่างมากทั้งต่อบุคคลและสังคม นอกจากนี้การศึกษายังเป็นเครื่องมือสำคัญในการถ่ายทอดความรู้ที่มีอยู่เดิม และเสริมสร้างความรู้ใหม่เป็นการถ่ายทอดวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณี การศึกษาจึงช่วยพัฒนา คุณภาพชีวิต สังคมไทยตระหนักถึงความสำคัญ และคุณค่าของการศึกษามาโดยตลอด โดยจัดการศึกษาทั้งในและนอกระบบอย่างกว้างขวาง การจัดการศึกษาเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพความต้องการของสังคมนั้น เป็นกระบวนการที่ละเอียดซับซ้อนต้องอาศัยหลักการที่เป็นระบบในการจัดเพื่อให้สำเร็จตามจุดหมายของการจัดการศึกษาแต่ละระดับ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษา, 2543 หน้า 1 อ้างถึงใน สุนิตา โฆษิตชัยวัฒน์, 2552 หน้า 1) ดังนั้นการจะพัฒนาคุณภาพความรู้และการศึกษาของคนในประเทศจึงเป็นเรื่องที่ต้องให้ความสำคัญเป็นอย่างมาก อีกทั้งยังต้องอาศัยปัจจัยหลักในการทำใหคนในประเทศมีความรู้ความสามารถเท่าเทียมชาติอื่น คือการพัฒนาหลักสูตรการศึกษาให้เหมาะสมกับสมรรถภาพของคนในประเทศและรวมทั้งให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมของประเทศหรือที่สถานศึกษาตั้งอยู่ด้วย (ศิริวรรณ สุขเดิมรอด, 2558, ย่อหน้า 2)

การพัฒนาในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559) ประเทศไทยจะต้องเผชิญกับกระแสการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญทั้งภายในและภายนอกประเทศที่ปรับเปลี่ยนเร็ว และซับซ้อนมากยิ่งขึ้น เป็นทั้งโอกาสและความเสี่ยงต่อการพัฒนาประเทศ โดยเฉพาะข้อผูกพันที่จะเป็นประชาคมอาเซียนในปี 2558 จำเป็นต้องนำภูมิคุ้มกันที่มีอยู่ พร้อมทั้งเร่งสร้างภูมิคุ้มกันประเทศให้เข้มแข็งขึ้นมาใช้ในการเตรียมความพร้อมให้แก่คน สังคม และระบบเศรษฐกิจของประเทศไทยให้สามารถปรับตัวรองรับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงได้อย่างเหมาะสมสามารถพัฒนาประเทศให้ก้าวหน้าต่อไปเพื่อประโยชน์สุขที่ยั่งยืนของสังคมไทยตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง(สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2554, หน้า 2) และพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติได้กำหนดให้มีการจัดทำหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551

จากอดีตที่ผ่านมาพบว่าประเทศไทยยังมีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ประกอบกับเด็กไทยขาดโอกาสที่เอื้ออำนวยต่อการใช้ภาษาอังกฤษ จึงทำให้ขาดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพราะไม่มีประสบการณ์ รวมถึงพื้นฐานอุปนิสัยของคนไทยไม่ชอบการฝึกฝนเพราะกลัวว่าจะพูดผิด (อริสรา ธนาภิกิจ, 2555, หน้า 255) อีกทั้งความแตกต่างของกลวิธีทางภาษา ปัจจัยทางสังคมของภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ยิ่งไปกว่านั้นข้อมูลจากแหล่งต่างๆ ยังพบว่านักเรียนไทยจำนวนมากที่เรียนภาษาอังกฤษมาหลายปีแต่ไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษของเยาวชนยังอยู่ในระดับที่ต้องได้รับการปรับปรุง (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) และจากการเก็บข้อมูลคะแนนทักษะภาษาอังกฤษจากการสอบ TOEFL ของบัณฑิตจากประเทศอาเซียน ยังพบว่า ประเทศสิงคโปร์กับประเทศฟิลิปปินส์เป็นสองประเทศที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่า 550 ส่วนประเทศมาเลเซีย อินโดนีเซีย พม่า เวียดนาม และกัมพูชา ได้คะแนนเฉลี่ยมากกว่า 500 ในขณะที่คะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตไทยต่ำกว่า 500 คะแนน (ธัญญลักษณ์ วีระสมบัติ, 2555, หน้า 20) จากความสำคัญดังกล่าวกระทรวงศึกษาธิการจึงได้มีนโยบายปฏิรูปหลักสูตรและกระบวนการสอน เร่งพัฒนาครูโดยให้จัดการเรียนการสอนให้มีคุณภาพขึ้นเพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนและประชาคมโลกและเล็งเห็นความสำคัญของทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน จึงได้กำหนดแผนยุทธศาสตร์ปฏิรูปการเรียน การสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งกำหนดให้ทุกโรงเรียนจัดค่ายภาษาอังกฤษเป็นกิจกรรมทุกปี เพื่อเพิ่มโอกาสในการฝึกพูดภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนไทย เนื่องจากค่ายภาษาอังกฤษจะช่วยเสริมสร้างประสบการณ์และความรู้ เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสนำภาษาจริง ผู้เรียนได้เรียนรู้และใช้ภาษาในบรรยากาศที่ผ่อนคลาย สนุกสนาน (อาริน สะอิตี, และสุรียา สุไลมาน, 2551, หน้า 58) การใช้เกม เพลง และกิจกรรมเพื่อนันทนาการต่าง ๆ จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้และใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ ค่ายภาษาอังกฤษจึงเปิดโอกาส

ให้ผู้เข้าค่ายได้ใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆอย่างมั่นใจ เป็นการสร้างสถานการณ์ให้การสื่อสารเป็นไปอย่างมีจุดหมาย

จากข้อมูลผลการสอบประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ (O-NET) ตามมาตรฐานการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2559 พบว่า วิชาภาษาอังกฤษระดับประเทศ มีคะแนนเฉลี่ย ร้อยละ 40.31 ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษานครสวรรค์ เขต 3 ของชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า วิชาภาษาอังกฤษมีคะแนนเฉลี่ย ร้อยละ 36.61 และผลสัมฤทธิ์ระดับโรงเรียนที่ผู้วิจัยทำการสอนอยู่ พบว่า วิชาภาษาอังกฤษ มีคะแนนเฉลี่ย ร้อยละ 32.73 แสดงให้เห็นว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับชาติ ระดับเขตพื้นที่การศึกษา และระดับโรงเรียนอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจ (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครสวรรค์ เขต 3, 2559)

จากความสำคัญของปัญหาข้างต้น ผู้วิจัยมีความคิดเห็นสอดคล้องกับปัญหาดังกล่าว จึงมีความสนใจจะพัฒนาหลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้กิจกรรมค่าย เพราะค่ายภาษาอังกฤษเป็นกิจกรรมที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารทางภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง เน้นความสนุกสนานเพลิดเพลินในการใช้ภาษาซึ่งแฝงอยู่ในรูปของการใช้กิจกรรมทางภาษาและเกมต่าง ๆ ตลอดจนการฝึกทักษะการสื่อสารและมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับประชาคมอาเซียน ซึ่งปัจจุบันเป็นประเด็นที่กำลังได้รับความสนใจเป็นอย่างมาก และกระทรวงศึกษาธิการได้ให้ความสำคัญในเรื่องนี้ ผู้วิจัยจึงนำกิจกรรมเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนให้กับนักเรียนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาหลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
2. เพื่อประเมินผลการใช้หลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยศึกษาประเด็นต่าง ๆ ดังนี้
 - 2.1 เปรียบเทียบทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ระหว่างก่อนและหลังใช้หลักสูตร
 - 2.2 ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อหลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

1.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ศูนย์คุณภาพการศึกษากลุ่มโรงเรียนตาคี 3 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครสวรรค์ เขต 3 จำนวน 23 โรงเรียน รวมนักเรียน 104 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนวัดเขาผา จำนวน 30 คน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครสวรรค์ เขต 3 ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (purposive sampling) จึงใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

2. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

- 2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ หลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ
- 2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่
 - 2.2.1 ทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ
 - 2.2.2 ความพึงพอใจต่อหลักสูตรกิจกรรมค่าย

3. เนื้อหา

สอดคล้องกับตัวชี้วัดในมาตรฐานสาระการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ประกอบด้วย

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการ เชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความและเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การ ประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

4. ระยะเวลาทดลองใช้หลักสูตร ผู้วิจัยทำการทดลองใช้หลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษที่พัฒนาขึ้น ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ใช้ระยะเวลาการจัดค่าย 3 วัน วันละ 8 ชั่วโมง รวมเวลา 24 ชั่วโมง

5. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยกำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยดังนี้

- 5.1 หลักสูตรการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ
- 5.2 แบบทดสอบวัดการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ
- 5.3 แบบประเมินความพึงพอใจ

6. ขั้นตอนในการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

6.1 หลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ในการพัฒนาหลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคม อาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้ใช้รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรตามแนวคิดของ สจัด อุทรานันท์ (2532) ซึ่งได้ประยุกต์ มาจากทฤษฎีของทาบ (Taba, 1967) ซึ่งมี 7 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน

ขั้นตอนที่ 2 กำหนดจุดมุ่งหมาย

ขั้นตอนที่ 3 การคัดเลือกและจัดเนื้อหาสาระ

ขั้นตอนที่ 4 กำหนดมาตรการวัดผล

ขั้นตอนที่ 5 การนำหลักสูตรไปใช้

ขั้นตอนที่ 6 การประเมินผลและการใช้หลักสูตร

ขั้นตอนที่ 7 การแก้ไขปรับปรุงหลักสูตรก่อนนำไปใช้

6.2 แบบทดสอบวัดการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

6.2.1 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับเนื้อหา สาระการเรียนรู้ ตัวชี้วัด การวัดและประเมินผล วัด ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการเขียนข้อสอบจากเอกสาร หนังสือและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้าง แบบทดสอบวัดการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

6.2.2 ดำเนินการสร้างแบบทดสอบโดยวิเคราะห์ความสัมพันธ์และความสอดคล้องกับ จุดประสงค์การเรียนรู้ โดยออกข้อสอบวัดทักษะ 2 ด้าน คือ 1) ความรู้ ความจำ และ 2) ความเข้าใจ ตาม

จุดประสงค์การเรียนรู้ จำนวน 50 ข้อ เป็นข้อสอบปรนัยแบบเลือกตอบ (multiple choice) ชนิด 4 ตัวเลือก เพื่อใช้ทดสอบนักเรียน

6.2.3 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้น เสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบพิจารณา และให้ข้อเสนอแนะเพื่อแก้ไขให้ถูกต้องเหมาะสม แล้วนำแบบทดสอบเสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เป็นผู้พิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา ความชัดเจนของภาษา คำสั่ง ระยะเวลา ความครอบคลุมเนื้อหา และจุดประสงค์ที่ต้องการวัด (Index of Objective Congruent or IOC) ซึ่งได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00

6.2.4 นำแบบทดสอบไปทดสอบ (Try out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านโคกเจริญ จำนวน 30 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อปรับความเหมาะสมของแบบทดสอบ

6.2.5 นำผลการทดสอบมาวิเคราะห์คุณภาพของข้อสอบหาค่าความยาก (level of difficulty) และค่าอำนาจจำแนก (discrimination power) แล้วคัดเลือกแบบทดสอบ จำนวน 30 ข้อ โดยกำหนดเกณฑ์การคัดเลือกการกำหนดเกณฑ์ความยากของข้อสอบไว้ระหว่าง 0.20 - 0.80 และค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ได้ค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.33 - 0.77 และค่าอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง 0.27 - 0.60 แล้วจึงนำผลการทดสอบไปหาค่าความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบทดสอบทั้งฉบับ โดยใช้วิธีการของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson) สูตร KR-20 (พิชิต ฤทธิ์จรูญ, 2549, หน้า 247) ซึ่งกำหนดค่าความเชื่อมั่นไว้มีค่าตั้งแต่ 0.70 ขึ้นไปและในการวิจัยครั้งนี้ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ 0.809

6.2.6 ปรับปรุงแบบทดสอบวัดการฟัง-พูดภาษาอังกฤษฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้ทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างในการเก็บข้อมูล

6.3 แบบประเมินความพึงพอใจต่อหลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ มีขั้นตอนดังนี้

6.3.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจ จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

6.3.2 นำข้อมูลที่ได้รับจากการศึกษามาประมวล เพื่อกำหนดโครงสร้างและขอบข่ายเนื้อหาของเครื่องมือ และดำเนินการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจตามหัวข้อที่กำหนดไว้

6.3.3 สร้างแบบประเมินความพึงพอใจต่อหลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ ตามวิธีการของลิเคิร์ท ซึ่งประกอบด้วยคำถามที่มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ

6.3.4 นำแบบประเมินความพึงพอใจต่อหลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้น เสนอต่อจากคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและโครงสร้างข้อคำถาม ความรู้สึกที่คิดเห็นและความเหมาะสมของแบบประเมินความพึงพอใจต่อหลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ (Index of Objective Congruent or IOC) โดยกำหนดเกณฑ์ค่า IOC ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้มีค่า IOC ระหว่าง 0.80 - 1.00 และนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

6.3.5 นำแบบประเมินความพึงพอใจต่อหลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านโคกเจริญ จำนวน 30 คน

6.3.6 นำแบบประเมินความพึงพอใจต่อหลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ ไปหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach) (พิชิต ฤทธิ์จรูญ, 2549, หน้า 248) ซึ่งกำหนดค่าความเชื่อมั่น มีค่าตั้งแต่ 0.70 ขึ้นไป และในการวิจัยครั้งนี้ ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินความพึงพอใจต่อหลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเท่ากับ 0.703

6.3.7 พิมพ์แบบประเมินความพึงพอใจต่อหลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษฉบับจริง เพื่อไปทดลองใช้กับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างต่อไป

7. การเก็บรวบรวมข้อมูล

7.1 แบบแผนการทดลอง การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (pre-experimental design) แบบกลุ่มทดลองกลุ่มเดียว วัดผลก่อนและหลังการทดลอง (one - group pretest – posttest design)

7.2 ระยะเวลาการทดลองใช้หลักสูตร ในการวิจัยครั้งนี้ทำการวิจัยในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ใช้เวลาในการทดลอง จำนวน 3 วัน วันละ 8 ชั่วโมง รวมเวลา 24 ชั่วโมง

8. ขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการดำเนินการทดลองใช้หลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีวิธีการดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังนี้

8.1 ขออนุญาตจากคณะกรรมการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ถึงผู้บริหารโรงเรียนวัดเขาฝาเพื่อขอความอนุเคราะห์ในการใช้หลักสูตร

8.2 ผู้วิจัยชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน

8.3 ทำการเก็บข้อมูลโดยทดสอบก่อนการทดลอง โดยให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบวัดการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

8.4 ผู้วิจัยนำหลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในระยะเวลา 3 วัน สังเกตและบันทึกการปฏิบัติกิจกรรมของนักเรียนระหว่างเรียนในกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ ทุกกิจกรรม โดยใช้แบบประเมินทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

8.5 เมื่อนักเรียนเรียนครบทุกกิจกรรม ทำการทดสอบหลังการทดลองโดยให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบวัดการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ และแบบประเมินความพึงพอใจต่อกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

8.6 นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐานต่อไป

9. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

9.1 วิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน แล้วนำผลการทดสอบมาหาค่าความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังการเรียน โดยใช้สถิติการทดสอบที (t-test) แบบ dependent

9.2 วิเคราะห์ผลการศึกษาความพึงพอใจต่อหลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากการทดสอบค่าเฉลี่ย (mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) แล้วนำค่าเฉลี่ยที่คำนวณได้มาเทียบกับคะแนนเฉลี่ยตามเกณฑ์ของ บุญชม ศรีสะอาด (2545, หน้า 102-103)

10. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

10.1 สถิติพื้นฐาน

10.1.1 ค่าเฉลี่ย (Mean)

10.1.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

10.2 สถิติที่ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

10.2.1 การหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์โดยใช้สูตร (IOC)

10.2.2 การหาค่าความยากง่าย (p) ของแบบทดสอบวัดการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

10.2.3 การหาค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

10.2.4 การหาค่าความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบทดสอบวัดการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ โดยวิธี KR 20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson)

10.2.5 การหาค่าความเชื่อมั่น ของแบบสอบถามความพึงพอใจต่อหลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาช (Cronbach)

11. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมุติฐาน

การเปรียบเทียบทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังใช้หลักสูตร เป็นการเปรียบเทียบความแตกต่างกำหนดค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 โดยใช้ t – test แบบ dependent

ผลการวิจัย

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 นำเสนอผลการวิจัยและการอภิปรายผลดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาหลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อเตรียมความพร้อม ในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

1. ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน แบ่งออกเป็น 4 ส่วน คือ 1) ผลการศึกษาเอกสารหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน 2) ผลการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตร และการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ และ 3) ผลการศึกษาความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษจากการสอบถามนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และ 4) ผลการศึกษาความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ จากการสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้อง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1 ผลการศึกษาเอกสารหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน พบว่า กิจกรรมพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มุ่งให้ผู้เรียนได้พัฒนาตนเองตามศักยภาพ พัฒนาอย่างรอบด้านเพื่อความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกายสติปัญญา อารมณ์ และสังคม เสริมสร้างให้เป็นผู้มีศีลธรรม จริยธรรม มีระเบียบวินัยปลูกฝังและสร้างจิตสำนึกของการทำประโยชน์เพื่อสังคม สามารถจัดการตนเองได้ และอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข กิจกรรมพัฒนาผู้เรียนมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน ใฝ่รู้ ทักษะและเจตคติ จากการเรียนรู้ 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ และประสบการณ์ของผู้เรียนมาปฏิบัติกิจกรรมเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ ได้แก่ ความสามารถในการสื่อสาร ความสามารถในการคิดความสามารถในการแก้ปัญหา ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต และความสามารถในการใช้เทคโนโลยี ซึ่งจะส่งผลในการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ได้แก่ รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ ซื่อสัตย์สุจริต มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ อยู่อย่างพอเพียง มุ่งมั่นในการทำงาน รักความเป็นไทย และมีจิตสาธารณะ เกิดทักษะการทำงาน และอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุขในฐานะเป็นพลเมืองไทยและพลโลก

1.2 ผลจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตร และการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ พบว่า การพัฒนาหลักสูตรเป็นการสร้างหรือปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตรขึ้นมาใหม่ให้เหมาะสมกับจุดหมาย วิธีการ กระบวนการวางแผน การจัดกิจกรรมทุกประเภท การวัดและการประเมินผลตามสภาพจริง รวมทั้งสอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน ตลอดจนสภาพท้องถิ่นและสังคม และในการพัฒนาหลักสูตรมีขั้นตอนการพัฒนา ได้แก่ 1) การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน 2) การกำหนดจุดมุ่งหมาย 3) การคัดเลือกและจัดเนื้อหาสาระ 4) กำหนดมาตรการวัดผล 5) การนำหลักสูตรไปใช้ 6) การประเมินผลและการใช้หลักสูตร และ 7) การปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรก่อนนำไปใช้ นอกจากนี้ยังค้นพบว่า การจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ เป็นกิจกรรมเพื่อให้ผู้เข้า

ค่ายได้ฝึกและมีประสบการณ์การเรียนรู้ทางภาษา โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารทางภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง เน้นความสนุกสนานเพลิดเพลินในการใช้ภาษาซึ่งแฝงอยู่ในรูปของการใช้กิจกรรมทางภาษาและเกมต่าง ๆ

1.3 ผลการศึกษาความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากนักเรียน จากการศึกษาความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ ซึ่งดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้วิธีการสอบถามกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดเขาฝา จำนวน 30 คน และทำการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ตอน ได้แก่ 1) สถานภาพและข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม 2) ความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการในการเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษและรูปแบบการจัดกิจกรรม และ 3) ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.3.1 สถานภาพและข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าความถี่และร้อยละ ดังตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนและร้อยละข้อมูลทั่วไปของนักเรียน

ข้อมูลทั่วไป	ความถี่	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	8	26.67
หญิง	22	73.33
2. อายุ		
12 ปี	25	83.33
13 ปี	5	16.67
3. ระยะเวลาที่เข้าเรียนในโรงเรียนวัดเขาฝา		
3 ปี	4	13.33
5 ปี	26	86.67
4. อาชีพผู้ปกครอง		
เกษตรกร	16	53.33
ค้าขาย	5	16.67
รับจ้าง	7	23.33
ข้าราชการ	2	6.67

จากตาราง 1 พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 73.33 อายุ 12 ปี คิดเป็นร้อยละ 83.33 ระยะเวลาที่เข้าเรียนในโรงเรียนวัดเขาฝา 6 ปี คิดเป็นร้อยละ 86.67 และผู้ปกครองมีอาชีพเกษตรกร คิดเป็นร้อยละ 53.33

1.3.2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการในการเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ และรูปแบบการจัดกิจกรรม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าความถี่และร้อยละ ดังตาราง 2

ตาราง 2 ความต้องการในการเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ และรูปแบบการจัดกิจกรรม

รายการ	ความถี่	ร้อยละ
1. นักเรียนเคยเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษหรือไม่		
ไม่เคย	30	100
2. นักเรียนต้องการให้มีกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษในโรงเรียนหรือไม่		
ต้องการมาก	28	93.33
ต้องการน้อย	2	6.67
3. นักเรียนต้องการให้จัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ เพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อย่างไร (เลือกได้มากกว่า 1 รายการ)		
มีวิทยากรเป็นชาวต่างชาติร่วมด้วย	10	33.33
จัดกิจกรรมเป็นฐาน	25	83.33
ใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนาตลอดการเข้าร่วมกิจกรรม	5	16.67
4. นักเรียนต้องการให้จัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษกี่วัน		
2 วัน	10	33.33
3 วัน	15	50.00
มากกว่า 3 วัน	5	16.67
5. นักเรียนต้องการให้จัดกิจกรรมเรื่องใดบ้างที่เกี่ยวกับการเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน (เลือกได้มากกว่า 1 รายการ)		
การสนทนาเกี่ยวกับข้อมูลตนเองและสิ่งรอบตัวเรา	30	100
สถานที่ตั้งของประเทศในกลุ่มอาเซียน	13	43.33
ภาษาพูดและคำทักทายของประเทศในกลุ่มอาเซียน	30	100
ธงชาติของประเทศในกลุ่มอาเซียน	8	26.67
อาหารประจำชาติของประเทศในกลุ่มอาเซียน	22	73.33
ดอกไม้ประจำชาติของประเทศในกลุ่มอาเซียน	14	46.67
กีฬาประจำชาติของประเทศในกลุ่มอาเซียน	16	53.33
การแต่งกายประจำชาติของประเทศในกลุ่มอาเซียน	7	23.33
6. นักเรียนต้องการให้มีการวัดผลประเมินผล จากการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ เพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (เลือกได้มากกว่า 1 รายการ)		
การทดสอบ	27	90.00
การปฏิบัติจริง	18	60.00

ตาราง 2 (ต่อ)

รายการ	ความถี่	ร้อยละ
การสัมภาษณ์	10	33.33
การสังเกต	30	100
ตรวจผลงาน	14	46.67
นักเรียนประเมินตนเอง	10	33.33

จากตาราง 2 พบว่า นักเรียนทุกคนไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ นักเรียนส่วนใหญ่ต้องการให้มีกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษในโรงเรียน คิดเป็นร้อยละ 93.33 ต้องการให้จัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเป็นฐาน คิดเป็นร้อยละ 88.33 ต้องการให้จัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ จำนวน 3 วัน คิดเป็นร้อยละ 50.00 ต้องการให้จัดกิจกรรม เรื่อง การสนทนาเกี่ยวกับข้อมูลตนเองและสิ่งรอบตัวเรา ภาษาพูดและคำทักทายของประเทศในกลุ่มอาเซียน คิดเป็นร้อยละ 100 รองลงมาต้องการให้จัดกิจกรรม เรื่อง อาหารประจำชาติของประเทศในกลุ่มอาเซียน คิดเป็นร้อยละ 73.33 และต้องการให้มีการวัดผลประเมินผลด้วยการสังเกต คิดเป็นร้อยละ 100 รองลงมาคือการทดสอบ คิดเป็นร้อยละ 90

1.3.3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม จากการศึกษาความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของนักเรียน พบว่า นักเรียนต้องการให้มีกิจกรรมที่ใช้เกม เพลง สลับกันไปทุกกิจกรรม และต้องการให้มีกิจกรรมที่สามารถแสดงออกทางด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษกับกลุ่มเพื่อนมาก ๆ เพื่อการฝึกทักษะที่ดีขึ้น

2. ผลการเปรียบเทียบทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างก่อนและหลังใช้หลักสูตร ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบวัดทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างก่อนและหลังใช้หลักสูตร โดยใช้แบบทดสอบวัดการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ จำนวน 30 ข้อ ปรากฏผลดังตาราง 3

ตาราง 3 การเปรียบเทียบทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างก่อนและหลังใช้หลักสูตร

การทดสอบ (n = 30)	คะแนนเต็ม 30 คะแนน		t	p-value
	$\bar{X}$	S.D.		
ก่อนใช้หลักสูตร	8.37	1.67	104.62*	.000
หลังใช้หลักสูตร	25.27	1.74		

* p < .05

จากตาราง 3 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ หลังการใช้หลักสูตรสูงกว่าก่อนการใช้หลักสูตร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ผลการศึกษาความพึงพอใจต่อหลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ เพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการศึกษาความพึงพอใจต่อหลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ เพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้จากการประเมินของนักเรียนหลังการจัดกิจกรรมค่ายตามหลักสูตร ซึ่งเป็นแบบประเมินความพึงพอใจตามรูปแบบมาตราส่วนประเมินค่า (rating scales) 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ ประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านเนื้อหา 2) ด้านการจัดกิจกรรมค่าย 3) ด้านสื่อ และ 4) และด้านประโยชน์ที่ได้รับ ปรากฏผล ดังตาราง 4 - 11

ตาราง 4 ผลการศึกษาความพึงพอใจต่อหลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ เพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้านเนื้อหา

ข้อที่	ด้านเนื้อหา	n = 30		แปลความ
		$\bar{X}$	S.D.	
1.	ตรงกับความต้องการ	4.10	0.61	มาก
2.	เนื้อหาที่น่าสนใจและทันสมัย	4.60	0.50	มากที่สุด
3.	ปริมาณเนื้อหาเหมาะสมกับเวลา	4.07	0.64	มาก
4.	การจัดลำดับเนื้อหามีความเหมาะสม	4.53	0.57	มากที่สุด
5.	สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง	4.50	0.57	มากที่สุด
ภาพรวม		4.36	0.29	มาก

จากตาราง 4 พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ เพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้านเนื้อหา ภาพรวมอยู่ระดับมาก ($\bar{X} = 4.36$, S.D. = 0.29) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ เนื้อหาที่น่าสนใจและทันสมัย ($\bar{X} = 4.60$, S.D. = 0.50) รองลงมาคือ การจัดลำดับเนื้อหาเหมาะสม ($\bar{X} = 4.53$, S.D. = 0.57) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดได้แก่ ปริมาณเนื้อหาเหมาะสมกับเวลา ($\bar{X} = 4.07$, S.D. = 0.46)

ตาราง 5 ผลการศึกษาความพึงพอใจต่อหลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ เพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้านการจัดกิจกรรมค่าย

ข้อที่	ด้านการจัดกิจกรรมค่าย	n = 30		แปลความ
		$\bar{X}$	S.D.	
1.	กิจกรรมน่าสนใจและน่าติดตาม	4.33	0.61	มาก
2.	ก่อให้เกิดการเรียนรู้	4.30	0.60	มาก
3.	เปิดโอกาสได้ให้ฝึกใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ	4.57	0.63	มากที่สุด
4.	กำหนดระยะเวลาเหมาะสมกับรูปแบบกิจกรรม	3.90	0.76	มาก
5.	เปิดโอกาสให้ได้แลกเปลี่ยนความรู้กับผู้อื่น	4.63	0.49	มากที่สุด
ภาพรวม		4.35	0.26	มาก

จากตาราง 5 พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ เพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้านการจัดกิจกรรมค่าย ภาพรวมอยู่ระดับมาก ($\bar{X} = 4.35$, S.D. = 0.26) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ เปิดโอกาสให้ได้แลกเปลี่ยนความรู้

กับผู้อื่น ($\bar{X} = 4.63$, S.D. = 0.49) รองลงมาคือ เปิดโอกาสได้ให้ฝึกใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ ($\bar{X} = 4.57$, S.D. = 0.63) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ได้แก่ กำหนดระยะเวลาเหมาะสมกับรูปแบบกิจกรรม ($\bar{X} = 3.90$, S.D. = 0.76)

ตาราง 6 ผลการศึกษาความพึงพอใจต่อหลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ เพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้านสื่อ

ข้อที่	ด้านสื่อ	n = 30		แปลความ
		$\bar{X}$	S.D.	
1.	สื่อ ชี้นงานมีขนาดกะทัดรัด เหมาะสม	3.87	0.68	มาก
2.	สื่อที่ใช้ประกอบกิจกรรมแต่ละเรื่องมีความน่าสนใจ	4.37	0.49	มาก
3.	สื่อที่ใช้ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้	4.50	0.63	มากที่สุด
4.	สื่อ เอกสารการจัดกิจกรรมเหมาะสมและพอเพียง	4.53	0.51	มากที่สุด
5.	มีการใช้ประโยชน์จากสื่ออย่างคุ้มค่า	4.30	0.75	มาก
ภาพรวม		4.31	0.28	มาก

จากตาราง 6 พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ เพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้านสื่อ ภาพรวมอยู่ระดับมาก ($\bar{X} = 4.31$, S.D. = 0.28) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ สื่อ เอกสารการจัดกิจกรรมเหมาะสมและพอเพียง ($\bar{X} = 4.53$, S.D. = 0.61) รองลงมาคือ สื่อที่ใช้ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.53$, S.D. = 0.63) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ได้แก่ สื่อ ชี้นงานมีขนาดกะทัดรัด เหมาะสม ($\bar{X} = 3.87$, S.D. = 0.68)

ตาราง 7 ผลการศึกษาความพึงพอใจต่อหลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ เพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้านประโยชน์ที่ได้รับ

ข้อที่	ด้านประโยชน์ที่ได้รับ	n = 30		แปลความ
		$\bar{X}$	S.D.	
1.	การพัฒนาทักษะด้านภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ	4.53	0.51	มากที่สุด
2.	ได้รับความรู้เกี่ยวกับกิจกรรมค่าย	4.27	0.58	มาก
3.	ได้รับความรู้เกี่ยวกับประชาคมอาเซียน	4.33	0.76	มาก
4.	ได้รับการพัฒนาทักษะเพื่อการทำงานร่วมกับผู้อื่น	4.67	0.48	มากที่สุด
5.	สามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.60	0.56	มากที่สุด
ภาพรวม		4.48	0.31	มาก

จากตาราง 7 พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ เพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้านประโยชน์ที่ได้รับ ภาพรวมอยู่ระดับมาก ($\bar{X} = 4.48$, S.D. = 0.31) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ ได้รับการพัฒนาทักษะเพื่อการทำงานร่วมกับผู้อื่น ($\bar{X} = 4.67$, S.D. = 0.48) รองลงมาคือ สามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ($\bar{X} = 4.60$, S.D. = 0.56) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ได้แก่ ได้รับความรู้เกี่ยวกับกิจกรรมค่าย ($\bar{X} = 4.27$, S.D. = 0.58)

ตาราง 8 ผลการศึกษาความพึงพอใจต่อหลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ เพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในภาพรวม

ข้อที่	รายการ	n = 30		แปลความ
		$\bar{X}$	S.D.	
1.	ด้านเนื้อหา	4.26	0.29	มาก
2.	ด้านการจัดกิจกรรมค่าย	4.25	0.26	มาก
3.	ด้านสื่อ	4.31	0.28	มาก
4.	ด้านประโยชน์ที่ได้รับ	4.48	0.31	มาก
	ภาพรวม	4.38	0.15	มาก

จากตาราง 8 พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ เพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยภาพรวมอยู่ระดับมาก ($\bar{X} = 4.38$, S.D. = 0.15) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ ด้านประโยชน์ที่ได้รับ ($\bar{X} = 4.48$, S.D. = 0.31) รองลงมาคือ ด้านสื่อ ($\bar{X} = 4.31$, S.D. = 0.28) และด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ได้แก่ ด้านการจัดกิจกรรมค่าย ($\bar{X} = 4.25$, S.D. = 0.26)

อภิปรายผล

ผลการวิจัยมีประเด็นที่จะนำมาอภิปรายผลตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ผลการพัฒนาหลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า การพัฒนาหลักสูตรมีความเหมาะสมกับสถานการณ์ยุคปัจจุบันในโลกที่มีการติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติ ซึ่งใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อกลาง และเห็นความสำคัญของการเรียนรู้ฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กในวัยระดับประถมศึกษาปีที่ 6 เพราะเป็นวัยที่ควรส่งเสริมให้มีทักษะและเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษเพื่อเป็นพื้นฐานการเรียนรู้และพัฒนาตนเองต่อไปในระดับการศึกษาที่สูงขึ้น สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม คุณลักษณะอันพึงประสงค์ และทักษะการสื่อสารคือ การฟัง การพูด สามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ นอกจากนั้นหลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้เข้าค่ายได้ฝึกและมีประสบการณ์การเรียนรู้ทางภาษา โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารทางภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง เน้นความสนุกสนานเพลิดเพลินในการใช้ภาษาซึ่งแฝงอยู่ในรูปของการใช้กิจกรรมทางภาษาและเกมต่าง ๆ และใช้วิทยากรชาวต่างชาติเป็นสื่อในการฝึกทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ให้นักเรียนได้ประสบการณ์ตรง ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และการพัฒนา

ทักษะที่ดีมากขึ้น อีกทั้งนักเรียนเกิดความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ และมีความสุขในการร่วมกิจกรรม ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ อัญชลี ธรรมะวิสิฏฐ (2552, ย่อหน้า 3) ได้กล่าวถึง ลักษณะของหลักสูตรที่ดี คือ เป็นหลักสูตรที่ตอบสนองความหลากหลายของปัญหาและพัฒนาคุณภาพชีวิตให้เหมาะสมกับเพศ วัย มีความสมดุล ทั้งด้านความรู้ ความคิด และทักษะเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติจริงจนเกิดทักษะและสามารถนำไปใช้กับสถานการณ์อื่นได้อย่างเหมาะสม และเป็นหลักสูตรที่สามารถพัฒนาได้ตลอดเวลา

2. ผลการใช้หลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า

2.1 นักเรียนมีทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ หลังการใช้หลักสูตรสูงกว่าก่อนการใช้หลักสูตร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ อาจเป็นเพราะเนื่องจากกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษที่จัดขึ้นครั้งนี้ ใช้รูปแบบการจัดกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น การร้องเพลง การเล่นเกม การทำกิจกรรมเป็นฐาน ซึ่งมีความเหมาะสมกับระดับของนักเรียนมีความสนุกสนาน ทำลายความสามารถในการทำกิจกรรมเพื่อฝึกทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษตามสถานการณ์ที่เหมือนกับการใช้ภาษาในชีวิตจริง กระตุ้นให้นักเรียนฝึกคิด และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เรียนรู้อย่างมีส่วนร่วมตลอดจนได้รับประสบการณ์ตรงจากการที่นักเรียนลงมือทำกิจกรรมด้วยตนเองทุกกิจกรรม ด้วยการเรียนผ่านการเล่นเกมต่าง ๆ เป็นการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติ เพื่อให้ นักเรียนได้นำภาษาที่เคยเรียนมาแล้วมาใช้ในสถานการณ์จริงในการทำกิจกรรม จนประสบความสำเร็จและมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ จึงส่งผลให้นักเรียนมีทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษที่สูงขึ้น สอดคล้องกับแนวคิดของ ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ (2540, หน้า 17) ได้นำเสนอแนวทางในการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษว่าควรจัดกิจกรรมที่สร้างความคุ้นเคย เพื่อให้ผู้เรียนได้คุ้นเคยและใกล้ชิดกัน ควรจัดกิจกรรมที่มีเนื้อหาง่ายไปไปสู่เนื้อหา และวิธีดำเนินการกิจกรรมที่ยากขึ้น โดยกิจกรรมช่วงแรก ควรจัดกิจกรรมที่ผู้เรียนไม่ต้องใช้ภาษาในการสื่อสารมากนักแต่จะใช้ภาษาท่าทางในการสื่อสารความหมาย ควรจัดกิจกรรมที่ผู้เรียนมีโอกาสสนุกสนาน เดิน นั่ง ทำกิจกรรม ควรทำกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เปลี่ยนสถานที่ โดยมีกิจกรรมทั้งในร่มและกลางแจ้ง หรือใช้ประโยชน์จากสถานที่จากสถานที่ในการจัดกิจกรรม เพื่อเป็นการเปลี่ยนบรรยากาศในการเรียนและใช้ประโยชน์จากสถานที่ ควรจัดกิจกรรมที่มีสื่อแบบต่าง ๆ เช่น รูปภาพ ของจริง เพื่อสร้างความสนุกสนาน เพลิดเพลิน ในการทำกิจกรรม ควรจัดกิจกรรมให้ผู้เข้าค่ายได้บริหารร่างกาย โดยครูหรือนักเรียนเป็นผู้นำกิจกรรม และใช้ภาษาง่าย ๆ ในการออกคำสั่ง ควรจัดกิจกรรมสอดแทรกเพื่อสร้างความสนุกสนานและบรรยากาศที่ผ่อนคลายแก่ผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุนิดา โฆษิตชัยวัฒน์ (2552, หน้า 194-197) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ และทักษะสังคม สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ผลการวิจัยพบว่า ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังอบรมสูงกว่าก่อนอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ณัฐมา จูฑะเทียบ (2547, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การใช้กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อสร้างแรงจูงใจในการ เรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัย คือกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเป็นการจัดประสบการณ์และสร้างสถานการณ์ให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษจากคู่มือ โดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและทำกิจกรรมต่างๆ ด้วยตนเองและฝึกความร่วมมือแบบกระบวนการกลุ่ม โดยมีขั้นตอนหลักๆ คือ ทบทวนความรู้และประสบการณ์เดิมของผู้เรียน นำเสนอประสบการณ์ใหม่โดยการอภิปรายและฝึกทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษด้วยการปฏิบัติจริง ร่วมกันสรุปผลการเรียนรู้และนำไปใช้ ผลการทดสอบภาษาอังกฤษหลังเข้าร่วมกิจกรรมสูงกว่าก่อนเข้าร่วมกิจกรรมสูงกว่าก่อนเข้าร่วมกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 นักเรียนมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยภาพรวมอยู่ระดับมาก

ข้อเสนอแนะ

จากการการพัฒนาหลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยได้สรุปข้อเสนอแนะ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำหลักสูตรไปใช้

1.1 กิจกรรมที่ต้องใช้อุปกรณ์ วิทยากรควรเตรียมให้เพียงพอกับจำนวนนักเรียนและทดลองใช้ให้คล่องแคล่วเพื่อจะได้ไม่ทำให้กิจกรรมสะดุดหรือชะงัก

1.2 จัดกลุ่มนักเรียนให้คล่องกันโดยพิจารณา ด้านต่าง ๆ เช่น ความสามารถบุคลิกภาพเพศ สุขภาพ เป็นต้น เพื่อให้การทำกิจกรรมเป็นไปอย่างราบรื่น ทุกคนมีส่วนร่วมทำกิจกรรมตามศักยภาพของตนอย่างเต็มที่

1.3 ปรับคำสั่งให้กระชับและชัดเจนปรับเวลาให้มีความยืดหยุ่นตามลักษณะของกิจกรรมที่ยากง่ายต่างกัน ปรับขนาดของกลุ่มปรับสมาชิกในกลุ่ม เช่น มีทั้งชายและหญิงในกลุ่มเดียวกัน หรือชายล้วน หญิงล้วนตามลักษณะของกิจกรรม

1.4 ควรจัดให้มีกิจกรรมที่ใช้เกม เพลง สลับกันไปทุกกิจกรรม เพื่อให้ให้นักเรียนได้แสดงออกทางด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษกับกลุ่มเพื่อนมาก ๆ เพื่อการฝึกทักษะที่ดีขึ้นของนักเรียน

1.5 ในระหว่างจัดกิจกรรมครูและวิทยากรควรช่วยดูแลนักเรียนเรื่องความปลอดภัยเพื่อป้องกันปัญหา ควรเสริมทักษะการดำรงชีวิตอยู่ร่วมกับผู้อื่น และความมีระเบียบวินัยของการอยู่ร่วมกันในสังคม

1.6 ควรมีเนื้อหาการจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับเวลา เพื่อความคุ้มค่าในการจัดกิจกรรมค่ายตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ จะทำให้เกิดประโยชน์กับนักเรียนมากยิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการวิจัยเพื่อพัฒนาหลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษที่เน้นการบูรณาการ ทักษะเพื่อการสื่อสาร 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

2.2 ควรมีการวิจัยพัฒนาหลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาความสามารถทักษะด้านการฟัง-พูด โดยใช้ระยะเวลาในการทดลองมากขึ้น เพื่อดูพัฒนาการในด้านที่หลากหลายขึ้น

2.3 ควรมีการวิจัยพัฒนาหลักสูตรกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ นอกจากเพื่อศึกษาทักษะการ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน แล้วควรศึกษาพฤติกรรมทางสังคม และความมีระเบียบวินัยของการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วย

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ**. กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- ณัฐมา จรูญเทียบ. (2547). **การใช้กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6**. สารนิพนธ์ปริญญาโท สาขาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ัญญลักษณ์ วีระสมบัติ. (2555). **การเตรียมความพร้อมของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาเพื่อรองรับการเป็นประชาคมอาเซียน**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). **การวิจัยเบื้องต้น** (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ. (2540). **กระบวนการกลุ่ม ในทฤษฎีการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม: ต้นแบบการเรียนรู้ทางด้านหลักทฤษฎีและแนวปฏิบัติ**. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- พิชิต ฤทธิจรรณ. (2549). **หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา** (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: แฮาส์ ออฟ เคอร์มิสท์.
- ศิริวรรณ สุขเดิมรอด. (2558). **การพัฒนาหลักสูตร**. สืบค้น เมษายน 14, 2558. จาก http://siriwansukdermrod.blogspot.com/p/blog-page_6320.html
- สัจด์ อุทรานันท์. (2532). **พื้นฐานและหลักการพัฒนาหลักสูตร** (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2538). **หลักสูตรและการสอน**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครสวรรค์ เขต 3. (2559). **ผลการสอบประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ (O-NET) ตามมาตรฐานการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2559**. นครสวรรค์: ผู้แต่ง.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2554). **แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559)**. กรุงเทพฯ: สำนักงานนายกรัฐมนตรี.
- สุนีตา โฆษิตวิวัฒน์. (2552). **การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ทักษะสังคม นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยศิลปากร. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร**.
- อริสรา ธนาปกิจ. (2555). **คนไทยไร้ความกล้า ส่งผลพูดภาษาอังกฤษรบกวนโลก**. เดลินิวส์, 22 พฤศจิกายน 2555.
- อัญชลี ธรรมะวิธิกุล. (2552). **การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น**. สืบค้น ธันวาคม 15, 2555, จาก http://panchalee.wordpress.com/2009/04/10/local_curriculum/
- อาริน สะอีดี, และสุริยา สุโสมาน. (2551). **การประเมินกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเจตคติต่อการเรียนต่อการเรียนภาษาอังกฤษและความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 5 ในจังหวัดปัตตานีที่มีต่อกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ**. วารสารวิชาการคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, 1(4), 56-81.
- Taba, H. (1967). **Curriculum Development: Theory and Practice**. New York: Harcourt, Brace & World, Inc.

**คุณภาพการให้บริการของแผนกแพทย์แผนไทย โรงพยาบาลเขาย้อย
อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี**
**Service Quality of Thai Traditional Medicine Department, Khaoyoi
Hospital Khaoyoi District, Petchaburi Province.**

นาฏยา โสภาค¹
Nattaya Sopak¹

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับคุณภาพการให้บริการของแผนกแพทย์แผนไทย โรงพยาบาลเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี 2) ศึกษาปัจจัยในการให้บริการที่มีผลต่อคุณภาพการให้บริการของแผนกแพทย์แผนไทย โรงพยาบาลเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ประชาชนที่มาใช้บริการที่แผนกแพทย์แผนไทย โรงพยาบาลเขาย้อย อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี จำนวน 150 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม โดยการวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าสถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติเชิงอนุมาน โดยใช้สถิติค่าไคสแควร์ และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการศึกษา พบว่า 1) คุณภาพการให้บริการของแผนกแพทย์แผนไทย โรงพยาบาลเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี พบว่า โดยรวมมีคุณภาพการให้บริการอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ในทุกด้านมีคุณภาพการให้บริการอยู่ในระดับมากที่สุด เรียงตามลำดับดังนี้ การตอบสนองต่อผู้รับบริการ การให้ความมั่นใจต่อผู้รับบริการ การรู้จักและเข้าใจผู้รับบริการ ความเชื่อถือไว้วางใจในการบริการ และความเป็นรูปธรรมในการให้บริการ 2) ปัจจัยในการให้บริการที่มีผลต่อคุณภาพการให้บริการมีความสัมพันธ์เชิงเหตุผลกับคุณภาพการให้บริการของแผนกแพทย์แผนไทย โรงพยาบาลเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ทุกด้าน

คำสำคัญ: คุณภาพการให้บริการแพทย์แผนไทย, โรงพยาบาลเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี.

¹ นักศึกษาหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยนานาชาติสแตมฟอร์ด

Abstract

This research aimed to study 1) the level of service quality of Thai traditional medicine department of Khaoyoi hospital, Khaoyoi district, Petchaburi province, 2) Factors in service affecting quality of service in relationship with quality of service Thai traditional medicine department of Khaoyoi hospital. Samples were 150 respondents from people who use the service of Thai traditional medicine department of Khaoyoi hospital. The research instrument was a questionnaire. Descriptive statistics used were percentage, mean and S.D. Inferential statistics techniques were chi-square test and multiple regression analysis.

The research findings were: 1) Quality of service of Thai medical department Khao Yoi Hospital In Phetchaburi province, the quality of service was at the highest level. When considering each side, it was found that in all aspects, the quality of service is at the highest level. Responsiveness was the highest, followed by assurance, empathy, reliability and tangibility, respectively. 2) Factors in service affecting quality of service were in cause with service quality of Thai traditional medicine department of Khaoyoi hospital were statistically significant at the .001 on all sides.

Keywords: Service quality of Thai traditional medicine, Khaoyoi hospital, Petchaburi Province.

บทนำ

มาตรฐานของการบริการที่ดีนั้นจะถูกกำหนดโดยคำว่า “คุณภาพ” ซึ่งมุมมองในปัจจุบันนั้นจะแตกต่างไปจากความเข้าใจในอดีต แต่เดิมที่คุณภาพจะถูกกำหนดโดยผู้ให้บริการแต่ในปัจจุบันการตัดสินระดับคุณภาพได้ถูกเปลี่ยนมาเป็นการวัดที่ผู้รับบริการเป็นผู้กำหนดและมีความต้องการ ซึ่งคุณภาพจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อลูกค้าได้สัมผัส ได้ใช้บริการนั้น หากผู้รับบริการรับรู้ถึงสิ่งที่ได้รับเท่ากับหรือสูงกว่าสิ่งที่คาดหวัง ผู้รับบริการจะเกิดความพึงพอใจและอยากใช้บริการนั้น แต่ในทางกลับกันหากผู้รับบริการได้รับบริการที่ต่ำกว่าความคาดหวังจะทำให้ไม่เกิดความพึงพอใจและปฏิเสธที่จะใช้บริการนั้น (หัตยา แก้วกิม, 2554, หน้า 216)

โรงพยาบาลเขาย้อย อำเภอยะย้อย จังหวัดเพชรบุรี ถือเป็นโรงพยาบาลหนึ่งของรัฐ ในการตอบสนองนโยบายการดูแลสุขภาพด้านการแพทย์แผนไทย ซึ่งเปิดให้บริการแผนกแพทย์แผนไทย ขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2539 โดยมุ่งเน้นให้ประชาชนมีทางเลือกในการดูแลสุขภาพด้วยวิธีการรักษา ส่งเสริม ฟันฟู และป้องกันโรค เพื่อให้ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น มีร่างกายแข็งแรง อายุยืนยาว อยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุข และเกิดความพึงพอใจสามารถตอบสนองความต้องการของผู้รับบริการมากที่สุด พร้อมทั้งสามารถแข่งขันกับโรงพยาบาลของเอกชนในทุก ๆ ด้าน ทั้งทางด้านจำนวนเจ้าหน้าที่ที่ให้บริการอย่างเพียงพอ การรักษามาตรฐานวิชาชีพ อาคารสถานที่เพียงพอที่จะรองรับผู้รับบริการ ความสะดวกของผู้รับบริการที่จะเดินทางมาโรงพยาบาล ราคาค่าบริการที่เป็นธรรม การมีข่าวสารประชาสัมพันธ์ที่ดี ซึ่งหากประชาชนผู้มารับบริการเกิดความประทับใจถือเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด ที่จะแสดงให้เห็นว่าแผนกแพทย์แผนไทย โรงพยาบาลเขาย้อย อำเภอยะย้อย จังหวัดเพชรบุรี มีคุณภาพสมควรแก่การยกย่องไว้วางใจของประชาชนที่จะเข้ารับบริการ

สถานบริการด้านสุขภาพของภาครัฐมีข้อจำกัดด้านทรัพยากรมากกว่าภาคเอกชน ที่มีการให้บริการที่ดีกว่า และมีการแข่งขันการให้บริการสูง เมื่อกล่าวถึงโรงพยาบาลรัฐบาลจะปรากฏในเรื่องของจำนวนผู้มารับบริการสูงขึ้น ผู้ที่เข้ามาใช้บริการส่วนใหญ่มักจะเป็นกลุ่มผู้ใช้บริการที่มีรายได้น้อย และในปัจจุบันผู้ใช้บริการกลุ่มนี้มีเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ จึงทำให้โรงพยาบาลรัฐเปรียบเสมือนที่พึ่งที่สำคัญเวลาที่พวกเขาเจ็บป่วยหรือไม่สบาย ในทางกลับกัน ขณะที่ผู้มีรายได้น้อยกำลังขยายตัวเพิ่มขึ้น ข้อจำกัดในด้านต่าง ๆ ก็เพิ่มมากขึ้นเช่นเดียวกัน จนส่งผลกระทบต่อให้บริการของโรงพยาบาลรัฐที่ดูจะไม่เพียงพอกับความต้องการของผู้ใช้บริการในหลาย ๆ ด้าน ทั้งในเรื่องการให้บริการโรงพยาบาลรัฐอาจจะมีดูแลเอาใจใส่ผู้ป่วยได้ไม่ทั่วถึง เนื่องจากกลุ่มผู้ใช้บริการมีจำนวนมาก บุคลากรภายในโรงพยาบาลมีจำนวนไม่เพียงพอกับความ ต้องการ บางครั้งผู้ใช้บริการต้องใช้เวลาในการรอคิวการรักษา ส่วนเรื่องยาและเวชภัณฑ์งบประมาณที่ทางรัฐบาลจัดสรรให้บางครั้งกว่าอาจไม่เพียงพอต่อการใช้จ่ายในการสั่งซื้อสิ่งของจำเป็นประเภทยาและเวชภัณฑ์ (ศิริพร เจริญศรีวิริยะกุล, 2554, หน้า 1-2)

ดังนั้นจากปัญหาดังกล่าว จะเห็นได้ว่า แผนกแพทย์แผนไทย โรงพยาบาลเขาย้อย อำเภอยะย้อย จังหวัดเพชรบุรี ควรปรับปรุงการบริการ เพื่อใช้เป็นแนวทางให้แผนกแพทย์แผนไทย โรงพยาบาลเขาย้อย มีคุณภาพการให้บริการที่ดี ในฐานะผู้วิจัยซึ่งเป็นบุคคลหนึ่งที่เป็นพนักงานประจำที่โรงพยาบาลเขาย้อย อำเภอยะย้อย จังหวัดเพชรบุรี และเคยเข้ามาใช้บริการจากแผนกแพทย์แผนไทย โรงพยาบาลเขาย้อย อำเภอยะย้อย จังหวัดเพชรบุรี จึงเห็นความจำเป็นที่จะศึกษาคุณภาพการให้บริการของแผนกแพทย์แผนไทย โรงพยาบาลเขาย้อย อำเภอยะย้อย จังหวัดเพชรบุรี เพื่อจะได้พัฒนาและปรับปรุงคุณภาพการให้บริการในทุกด้าน ได้แก่ (1) ความเป็นรูปธรรมของบริการ (2) ความเชื่อถือไว้วางใจได้ (3) การตอบสนอง (4) การให้ความเชื่อมั่น และ (5) การรู้จักและเข้าใจของแผนกแพทย์แผนไทย โรงพยาบาลเขาย้อย อำเภอยะย้อย จังหวัดเพชรบุรี ให้มีมาตรฐานและเกิดประโยชน์สูงสุด ส่งผลให้เกิดความเชื่อมั่นและไว้วางใจ ในทุกครั้งที่มารับบริการ ตลอดจนตอบสนองความต้องการของผู้รับบริการมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับคุณภาพการให้บริการของแผนกแพทย์แผนไทย โรงพยาบาลเขาย้อย อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี
2. เพื่อศึกษาปัจจัยในการให้บริการที่มีผลต่อคุณภาพการให้บริการของแผนกแพทย์แผนไทย โรงพยาบาลเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี

สมมติฐานการวิจัย

ปัจจัยในการให้บริการมีความสัมพันธ์เชิงเหตุผลกับคุณภาพการให้บริการของแผนกแพทย์แผนไทย โรงพยาบาลเขาย้อย อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (quantitative research) โดยได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพการให้บริการของแผนกแพทย์แผนไทย โรงพยาบาลเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี โดยแนวคิดเกี่ยวกับการให้บริการ ได้แก่ 1) กระบวนการหรือขั้นตอนการให้บริการ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช, 2545) 2) การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ 3) การจัดบริการ (กรมพัฒนาการแพทย์แผนไทยและการแพทย์ทางเลือก, 2556) 4) ความคาดหวังของผู้รับบริการ (ศิริวรรณ และคณะ, 2545) และคุณภาพการให้บริการของแผนกแพทย์แผนไทย โรงพยาบาลเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี โดยใช้แนวคิดหลักตัวแบบและวิธีการประเมินคุณภาพการให้บริการหรือ SERVQUAL (Leonard และคณะ, 1990) ประกอบด้วย 1) ความเป็นรูปธรรมในการให้บริการ (tangibility) 2) ความเชื่อถือไว้วางใจในการบริการ (reliability) 3) การตอบสนองต่อผู้รับบริการ (responsiveness) 4) การให้ความเชื่อมั่นต่อผู้รับบริการ (assurance) และ 5) การรู้จักและเข้าใจต่อผู้รับบริการ (empathy)

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ประชาชนที่มาใช้บริการที่แผนกแพทย์แผนไทย โรงพยาบาลเขาย้อย อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี ตั้งแต่เดือนมกราคม 2560 ถึงเดือนมีนาคม 2560 จำนวน 1,792 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้วิจัย ผู้วิจัยกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้การคำนวณของ Samuel B. Green (1991) อ้างใน ณัฐพล ชันธไชย (2557, หน้า 17-31) จำนวน 150 คน และได้ใช้การสุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (simple random sampling) ให้ครบ 150 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม (questionnaire) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยใช้กรอบแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพการให้บริการของแผนกแพทย์แผนไทย โรงพยาบาลเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี และคุณภาพการให้บริการของแผนกแพทย์แผนไทย โรงพยาบาลเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี โดยแบ่งเป็น 4 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ อาชีพ รายได้ต่อเดือน ระดับการศึกษา และสิทธิในการรักษาพยาบาล ซึ่งลักษณะเป็นแบบสอบถามแบบตรวจรายการ (check List)

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยในการให้บริการของแผนกแพทย์แผนไทย โรงพยาบาลเขาย้อย อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี ประกอบด้วย 1) กระบวนการหรือขั้นตอนการให้บริการ 2) การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ 3) การจัดบริการ และ 4) ความคาดหวังของผู้รับบริการ ซึ่งลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale)

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับคุณภาพการให้บริการของแผนกแพทย์แผนไทย โรงพยาบาลเขาย้อย อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี ประกอบด้วย 1) ความเป็นรูปธรรมของบริการ 2) ความเชื่อถือไว้วางใจได้ 3) การตอบสนอง 4) การให้ความเชื่อมั่น และ 5) การรู้จักและเข้าใจ ซึ่งแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale)

ตอนที่ 4 เป็นแบบสอบถามปลายเปิด (open ended) เพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามได้แสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับคุณภาพการให้บริการของแผนกแพทย์แผนไทย โรงพยาบาลเขาย้อย อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ข้อมูลปฐมภูมิ (primary Data) เป็นข้อมูลที่เก็บรวบรวมจากแบบสอบถามที่ผ่านการทดสอบความเที่ยงตรง และความเชื่อมั่นเรียบร้อยแล้วไปสอบถามกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 150 คน

3.2 ข้อมูลทุติยภูมิ (secondary Data) ใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารหนังสือ ตำราทางวิชาการต่าง ๆ สถิติ หรือทะเบียนของหน่วยงาน แหล่งข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต โดยทำการศึกษาจากทฤษฎีที่เกี่ยวกับคุณภาพการให้บริการ ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนสิ่งตีพิมพ์ ทั้งในและต่างประเทศ

4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 สถิติเชิงพรรณนา (descriptive statistics) ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยใช้ค่าร้อยละ (percentage) การแจกแจงความถี่ (frequency) วิเคราะห์คุณภาพการให้บริการของแผนกแพทย์แผนไทย โรงพยาบาลเขาย้อย อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี โดยใช้ค่าเฉลี่ย (mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

4.2 สถิติเชิงอนุมาน (inferential statistics) ในการทดสอบสมมติฐานปัจจัยในการให้บริการมีความสัมพันธ์เชิงเหตุผลกับคุณภาพการให้บริการของแผนกแพทย์แผนไทย โรงพยาบาลเขาย้อย อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี โดยใช้การวิเคราะห์ ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณ (multiple regression analysis)

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องคุณภาพการให้บริการของแผนกแพทย์แผนไทย โรงพยาบาลเขาย้อย อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. การวิเคราะห์คุณภาพการให้บริการของแผนกแพทย์แผนไทย โรงพยาบาลเขาย้อย อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี เป็นแบบสอบถามปลายเปิด จำนวน 5 ด้าน ประกอบด้วย 1) ความเป็นรูปธรรมของบริการ 2) ความเชื่อถือไว้วางใจได้ 3) การตอบสนอง 4) การให้ความเชื่อมั่น และ 5) การรู้จักและเข้าใจ นำมาวิเคราะห์โดยใช้สถิติพื้นฐานในการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยวิเคราะห์และสรุปในภาพรวมมีคุณภาพการให้บริการอยู่ในระดับมากที่สุด โดยทุกด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุดเรียงตามลำดับดังนี้ การตอบสนองต่อผู้รับบริการ การให้ความมั่นใจต่อผู้รับบริการ การรู้จักและเข้าใจผู้รับบริการ ความเชื่อถือไว้วางใจในการบริการ และความเป็นรูปธรรมในการให้บริการ ตามลำดับ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน สรุปได้ดังนี้

1.1 ด้านความเป็นรูปธรรมในการบริการ ในภาพรวมมีคุณภาพการให้บริการอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีคุณภาพการให้บริการอยู่ในระดับมากที่สุด เรียงตามลำดับดังนี้ การแต่งกายของเจ้าหน้าที่ผู้ให้บริการมีความเหมาะสมแผนกแพทย์แผนไทยมีอาคารที่เป็นสัดส่วน ไม่แออัด อุปกรณ์ เครื่องมือเครื่องใช้ มีความพร้อมในการให้บริการ และมีคุณภาพการให้บริการอยู่ในระดับมาก ได้แก่ สิ่งอำนวยความสะดวกในการให้บริการ เช่น ที่พัก

คอยรับบริการ มีเพียงพอกับจำนวนผู้มารับบริการและมีป้ายหรือสัญลักษณ์แสดงจุดให้บริการที่ชัดเจน และเข้าใจง่าย

1.2 ด้านความเชื่อถือไว้วางใจในการบริการ ในภาพรวมมีคุณภาพการให้บริการอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีคุณภาพการให้บริการอยู่ในระดับมากที่สุดทุกข้อ เรียงตามลำดับดังนี้ เจ้าหน้าที่มีการให้บริการตรงตามเวลาที่ได้แจ้งไว้ ผู้รับบริการมีความมั่นใจว่ารักษาแล้วอาการของโรคที่เป็นจะทุเลาจนหาย เจ้าหน้าที่ผู้ให้บริการแพทย์แผนไทย มีความรู้ ความชำนาญในการให้บริการมีการติดตามผลการให้บริการแพทย์แผนไทยอย่างต่อเนื่องและแพทย์แผนไทยผู้ตรวจวินิจฉัยโรคมีความรู้ ความชำนาญวินิจฉัยโรค และรักษาโรคได้ถูกต้องไม่ผิดพลาด

1.3 ด้านการตอบสนองต่อผู้รับบริการ ในภาพรวมมีคุณภาพการให้บริการอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีคุณภาพการให้บริการอยู่ในระดับมากที่สุดทุกข้อ เรียงตามลำดับดังนี้ เจ้าหน้าที่มีความเต็มใจในการให้บริการ เจ้าหน้าที่ให้บริการอย่างเสมอภาคเท่าเทียมกันเจ้าหน้าที่มีความพร้อมในการให้บริการ เจ้าหน้าที่มีความกระตือรือร้นในการให้บริการและมีความสะดวกรวดเร็วในการให้บริการ

1.4 ด้านการให้ความมั่นใจต่อผู้รับบริการ ในภาพรวมมีคุณภาพการให้บริการอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีคุณภาพการให้บริการอยู่ในระดับมากที่สุดทุกข้อ เรียงตามลำดับดังนี้ มีความรู้สึกปลอดภัยเมื่อใช้บริการที่แผนกแพทย์แผนไทยเจ้าหน้าที่ให้บริการด้วยความประทับใจ ทำให้อยากกลับมาใช้บริการอีก เจ้าหน้าที่ให้บริการด้วยความสุภาพอ่อนโยนเจ้าหน้าที่สามารถตอบข้อสงสัยเกี่ยวกับการให้บริการแพทย์แผนไทยได้อย่างถูกต้อง และชัดเจน และเจ้าหน้าที่ผู้ให้บริการมีความรู้ และทักษะในการให้บริการแพทย์แผนไทย

1.5 ด้านการรู้จักและเข้าใจผู้รับบริการ ในภาพรวมมีคุณภาพการให้บริการอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีคุณภาพการให้บริการอยู่ในระดับมากที่สุดทุกข้อ เรียงตามลำดับดังนี้ เจ้าหน้าที่เอาใจใส่ต่อผู้รับบริการตลอดระยะเวลาในการให้บริการเจ้าหน้าที่ยินดีรับฟัง การบอกเล่าอาการของผู้รับบริการเจ้าหน้าที่ให้แนะนำในการบริการอย่างชัดเจนเจ้าหน้าที่รับรู้และเข้าใจปัญหาของผู้รับบริการตามอาการของแต่ละบุคคลและเจ้าหน้าที่ผู้ให้บริการเปิดโอกาสให้ถามปัญหาข้อข้องใจและเต็มใจตอบคำถาม

2. การวิเคราะห์ปัจจัยในการให้บริการมีความสัมพันธ์เชิงเหตุผลกับคุณภาพการให้บริการของแผนกแพทย์แผนไทย โรงพยาบาลเขาย้อย อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี โดยใช้การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) พบว่า ปัจจัยในการให้บริการมีความสัมพันธ์เชิงเหตุผลกับคุณภาพการให้บริการของแผนกแพทย์แผนไทย โรงพยาบาลเขาย้อย อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี พิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ปัจจัยในการให้บริการ ได้แก่ ด้านกระบวนการหรือขั้นตอนการให้บริการ ด้านการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ด้านการจัดบริการ และด้านความคาดหวังของผู้รับบริการ มีความสัมพันธ์เชิงเหตุผลกับคุณภาพการให้บริการของแผนกแพทย์แผนไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 สามารถพิจารณาเป็นรายด้านได้ดังนี้

2.1 ด้านกระบวนการหรือขั้นตอนการให้บริการ พบว่า มีความสัมพันธ์เชิงเหตุผลกับคุณภาพการให้บริการของแผนกแพทย์แผนไทย ในภาพรวม โดยมีความสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ปัจจัยในการให้บริการ ด้านกระบวนการหรือขั้นตอนการให้บริการ มีสัมพันธ์เชิงเหตุผลกับคุณภาพการให้บริการของแผนกแพทย์แผนไทย ด้านความเป็นรูปธรรมในการให้บริการ ด้านความเชื่อถือไว้วางใจในการบริการด้านการตอบสนองต่อผู้รับบริการ ด้านการให้ความเชื่อมั่นต่อผู้รับบริการ และด้านการรู้จักและเข้าใจผู้รับบริการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

2.2 ด้านการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ พบว่า มีความสัมพันธ์เชิงเหตุผลกับคุณภาพการให้บริการของแผนกแพทย์แผนไทย ในภาพรวม โดยมีความสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ปัจจัยในการให้บริการ ด้านการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ มีสัมพันธ์เชิงเหตุผลกับคุณภาพการให้บริการของแผนกแพทย์แผน

ไทย ด้านความเป็นรูปธรรมในการให้บริการ ด้านความเชื่อถือไว้วางใจในการบริการ ด้านการตอบสนองต่อผู้รับบริการ ด้านการให้ความเชื่อมั่นต่อผู้รับบริการ และด้านการรู้จักและเข้าใจผู้รับบริการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

2.3 ด้านการจัดบริการ พบว่า มีความสัมพันธ์เชิงเหตุผลกับคุณภาพการให้บริการของแผนกแพทย์แผนไทย ในภาพรวม โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ปัจจัยในการให้บริการ ด้านการจัดบริการ มีสัมพันธ์เชิงเหตุผลกับคุณภาพการให้บริการของแผนกแพทย์แผนไทย ด้านความเป็นรูปธรรมในการให้บริการ ด้านความเชื่อถือไว้วางใจในการบริการ ด้านการตอบสนองต่อผู้รับบริการ ด้านการให้ความเชื่อมั่นต่อผู้รับบริการ และด้านการรู้จักและเข้าใจผู้รับบริการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

2.4 ด้านความคาดหวังของผู้รับบริการ พบว่า มีความสัมพันธ์เชิงเหตุผลกับคุณภาพการให้บริการของแผนกแพทย์แผนไทย ในภาพรวม โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ปัจจัยในการให้บริการ ด้านความคาดหวังของผู้รับบริการ มีสัมพันธ์เชิงเหตุผลกับคุณภาพการให้บริการของแผนกแพทย์แผนไทย ด้านความเป็นรูปธรรมในการให้บริการ ด้านความเชื่อถือไว้วางใจในการบริการ ด้านการตอบสนองต่อผู้รับบริการ ด้านการให้ความเชื่อมั่นต่อผู้รับบริการ และด้านการรู้จักและเข้าใจผู้รับบริการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

อภิปรายผล

จากผลการศึกษา เรื่องคุณภาพการให้บริการของแผนกแพทย์แผนไทย โรงพยาบาลเขาย้อย อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี มีประเด็นที่ควรนำอภิปรายดังนี้

1. คุณภาพการให้บริการของแผนกแพทย์แผนไทย โรงพยาบาลเขาย้อย อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี พบว่า ในภาพรวมมีคุณภาพการให้บริการอยู่ในระดับมากที่สุด แสดงให้เห็นว่าแผนกแพทย์แผนไทยมีอาคารที่เป็นสัดส่วน มีอุปกรณ์/เครื่องมือเครื่องใช้ที่เพียงพอ มีป้าย/สัญลักษณ์แสดงจุดบริการที่ชัดเจน โดยแพทย์ประจำแผนกแพทย์แผนไทยมีความรู้ความชำนาญในการตรวจวินิจฉัยโรค และสามารถรักษาโรคได้ถูกต้อง รวมทั้งเจ้าหน้าที่ที่ให้บริการมีการแต่งกายที่สุภาพ มีความรู้ความชำนาญ มีความกระตือรือร้น มีความเต็มใจและความเสมอภาคในการให้บริการ สามารถตอบข้อสงสัยและให้ข้อเสนอแนะได้อย่างถูกต้อง ชัดเจน จึงทำให้ผู้รับบริการเกิดความมั่นใจ และรู้สึกปลอดภัยเมื่อเข้ามาใช้บริการ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สุกฤษณ์ ตั้งคงนุษ (2548, หน้า 13) ได้กล่าวว่า คุณภาพการให้บริการมีรายละเอียดดังนี้ 1) ด้านระบบการให้บริการ ประกอบด้วย เวลาเปิด-ปิด ของการให้บริการ ความทั่วถึงเพียงพอของบริการที่ให้ความแจ่มชัดของบริการที่ให้ความสะดวกในเรื่องไขการรอรับบริการ 2) ความสะดวกรวดเร็วในการให้บริการ 3) ความเอาใจใส่ เป็นความเอาใจใส่ในหน้าที่งานของพนักงาน ความเสมอภาคของบริการ ความซื่อสัตย์สุจริตของพนักงาน การมีบุคลิกภาพ กิริยามารยาทในการบริการ ความรอบรู้ในงานบริการ และ 4) การบริการในส่วนที่จับต้องได้ เป็นคุณภาพของสถานที่ ประกอบด้วย บริเวณที่ให้บริการมีความสะอาด สะดวกต่อการใช้บริการ สิ่งอำนวยความสะดวกเพียงพอ และการจัดสถานที่จอดรถอย่างเป็นระเบียบและสอดคล้องกับงานวิจัยของวิภาดา มุกดา (2559, หน้า 49 - 51) วิจัยเรื่อง คุณภาพการให้บริการของคณะวิทยาการ จัดการ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต ผลการวิจัยพบว่า คุณภาพการให้บริการของคณะวิทยาการ จัดการ เกี่ยวกับการยิ้มแย้มและเอาใจใส่ลูกค้า การตอบสนองต่อความต้องการของลูกค้า การนับถือและให้เกียรติลูกค้า การให้บริการด้วยความเต็มใจ การรักษาภาพพจน์ กิริยาสุภาพอ่อนโยน ความกระฉับกระเฉง ในภาพรวมอยู่ในระดับคุณภาพการให้บริการมาก

2. ปัจจัยในการให้บริการมีความสัมพันธ์เชิงเหตุผลกับคุณภาพการให้บริการของแผนกแพทย์แผนไทย โรงพยาบาลเขาย้อย อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี พบว่า ปัจจัยในการให้บริการ ด้านกระบวนการหรือขั้นตอนการให้บริการ ด้านการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ ด้านการจัดบริการ และด้านความคาดหวังของผู้รับบริการ มี

ความสัมพันธ์เชิงเหตุผลกับคุณภาพการให้บริการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 แสดงให้เห็นว่า ปัจจัยในการให้บริการมีความสัมพันธ์กับคุณภาพการให้บริการของแผนกแพทย์แผนไทย โรงพยาบาลเขาย้อย อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรีอย่างมาก ซึ่งสอดคล้องกับ สุกฤษณ์ ตั้งคงนุษ (2548, หน้า 13) ได้กล่าวว่า คุณภาพการให้บริการมีรายละเอียดดังนี้ 1) ด้านระบบการให้บริการ 2) ความสะดวกรวดเร็วในการให้บริการ 3) ความเอาใจใส่ และ 4) การบริการในส่วนที่จับต้องได้ เป็นคุณภาพของสถานที่ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ จิตติมา อีร์พันธุ์เสถียร (2549, หน้า 97 - 103) ศึกษาเรื่อง คุณภาพบริการแผนกผู้ป่วยนอก โรงพยาบาลบ้านแพ้ว (องค์การมหาชน) สาขาพร้อมมิตร ผลการวิจัยพบว่า คุณภาพบริการแผนกผู้ป่วยนอกในมุมมองของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการบริการ มีระดับความคาดหวังต่อการบริการสูงกว่าระดับการรับรู้ต่อการบริการทั้ง 8 ด้านโดยความสัมพันธ์ระหว่างระดับความคาดหวังและระดับการรับรู้เกี่ยวกับคุณภาพบริการเป็นดังนี้ 1) ด้านอัธยาศัยไมตรี ได้แก่ การได้รับการทักทายพูดจาไพเราะยิ้มแย้มแจ่มใส สุภาพเรียบร้อยจากเจ้าหน้าที่ และได้รับการบริการความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ด้วยความเต็มใจ มีความสัมพันธ์กันในเชิงบวก โดยค่าความสัมพันธ์เท่ากับ 0.137 และ 0.147 ลำดับ 2) ด้านความเป็นรูปธรรมของบริการ คือ การมีโทรทัศน์ วีดีโอ ให้ดูขณะรอรับบริการ มีความสัมพันธ์กันในเชิงบวก โดยค่าความสัมพันธ์เท่ากับ 0.193 3) ด้านการให้ความรู้ คำแนะนำ และคำปรึกษา คือ การได้รับความรู้ คำแนะนำวิธีการปฏิบัติตัวที่ถูกต้องเกี่ยวกับโรคและยาจากเจ้าหน้าที่ มีความสัมพันธ์กันในเชิงบวก โดยค่าความสัมพันธ์เท่ากับ 0.126 และ 4) ความเชื่อถือไว้วางใจได้ คือ การตรวจรักษาจากบุคลากรด้านการแพทย์ ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญในการรักษาพยาบาลสามารถวินิจฉัยและรักษาโรคได้อย่างถูกต้องมีความสัมพันธ์กันในเชิงบวกโดยค่าความสัมพันธ์เท่ากับ 0.109

ข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยได้ค้นพบประเด็นและปัญหาต่าง ๆ ที่น่าสนใจ และนำมาสู่การวิเคราะห์เพื่อสร้างข้อเสนอแนะสำหรับคุณภาพในการให้บริการของแผนกแพทย์แผนไทย โรงพยาบาลเขาย้อย อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี ดังนี้

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1. ควรมีการพัฒนาคุณภาพการให้บริการอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง โดยเน้นการวิเคราะห์จากปัญหาของผู้รับบริการ เพื่อให้การบริการที่เหมาะสมและตรงตามความคาดหวังของผู้มารับบริการ

2. ควรมีการพัฒนาศักยภาพของเจ้าหน้าที่ผู้ให้บริการมีองค์ความรู้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการให้บริการ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับ คุณภาพการให้บริการของโรงพยาบาลเขาย้อย ในบริการประเภทรูปแบบอื่น ๆ อาทิเช่น ปัจจัยเกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์ ปัจจัยด้านนโยบายขององค์กร เพื่อให้ได้ข้อมูลทางงานวิจัยที่หลากหลายมากขึ้น

2. ควรมีการวิจัยเชิงคุณภาพเกี่ยวกับคุณภาพการให้บริการของแผนกแพทย์แผนไทย โรงพยาบาลเขาย้อย อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี

3. ควรทำการศึกษา คุณภาพการให้บริการของแผนกแพทย์แผนไทย ในโรงพยาบาลที่มีขนาดใกล้เคียงกัน เพื่อนำข้อมูลมาเป็นแนวทางในการพัฒนา ปรับปรุงแก้ไข การให้บริการของแผนกแพทย์แผนไทย

เอกสารอ้างอิง

- กรมการปกครอง. (2550). **หลักการให้บริการ**. กระทรวงมหาดไทย.
- กรมพัฒนาการแพทย์แผนไทยและการแพทย์ทางเลือกกระทรวงสาธารณสุข. (2556). **มาตรฐานงานบริการการแพทย์แผนไทยในสถานบริการสาธารณสุขของรัฐ**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก.
- เกศสุตา เหมทานนท์. (2553). **คุณภาพบริการของสถานอนามัยตามความคาดหวังของผู้รับบริการ**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- เกวรินทร์ อาจิมกิจ. (2557). **ความคิดเห็นของประชาชนต่อการให้บริการฝ่ายงานแพทย์แผนไทยโรงพยาบาลสตึก อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- จตุพร เขียวเงิน (2553). **ความคิดเห็นลูกค้าต่อคุณภาพการให้บริการของธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด (มหาชน) สาขาซอยนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ (ลำพูน)**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- จิตติมา ชีรพันธุ์เสถียร. (2549). **การศึกษาคุณภาพบริการแผนกผู้ป่วยนอกโรงพยาบาลบ้านแพ้ว (องค์การมหาชน) สาขาพร้อมมิตร**. สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- จินตนา บุญเดิม. (2550). **คุณภาพการบริการของโรงพยาบาลอรัญประเทศวิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์**.
- ณัฐพล ชันช้อย. (2557). บทวิจารณ์บทความ Green S.B. (1991). How many subjects does it take to do a regression? *Multivariate Behavioral Research*, 26, 499-510. *วารสารเกษมบัณฑิต*, 15: 17-31.
- ธีรกิตติ นวรัตน์ อนุอยุธยา. (2547). **การตลาดสำหรับการบริการ**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พัชรี อัมอาบ.(2553). **คุณภาพการให้บริการตรวจสอบสุขภาพของโรงพยาบาลหัวเฉียว**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.(2545). **เอกสารสอนวิชาการจัดการโรงเรียนประถมศึกษา หน่วย 1-7**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ขุมพิมพ์.
- วิรัช พงศ์นารักษ์. (2550). **คุณภาพการให้บริการของสำนักงานสรรพสามิตพื้นที่สาขาเมืองอุดรดิตถ์**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์.
- ศิริพร เจริญศรีวิริยะกุล. (2554) **คุณภาพการให้บริการโรงพยาบาลทั่วไปของรัฐบาลในเขตจังหวัดปทุมธานี**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- สมพบ เล้าเจริญ. (2555). **ความคิดเห็นของประชาชนต่อคุณภาพการให้บริการแบบจุดเดียวเบ็ดเสร็จสำนักงานเทศบาลตำบลดอนหัวฬ่อ อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สุกฤษณ์ ตั้งคงนุษ. (2548). **ความพึงพอใจของลูกค้าต่อการให้บริการของธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาบางเขน**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- สุพิน ภูสง่า. (2547). **ความรู้ความเข้าใจและความคิดเห็นเกี่ยวกับการให้บริการแพทย์แผนไทยของบุคลากรในสถานบริการสาธารณสุขจังหวัดกาฬสินธุ์**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

อมรรัตน์ หาญณรงค์. (2559). **คุณภาพการให้บริการของธนาคารกสิกรไทยสาขาลาดฉัตรไชยหัวหิน อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตประจวบคีรีขันธ์.

Leonard L. Zeithaml V.A., Parasuraman A. and Berry L.L. (1990). **Delivery Quality Service Balancing Customer Perceptions and Expectations**. New York: Free Press.

การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยเทคนิค CIRC กับการสอนโดยวิธีปกติ
A Comparison of Reading Ability and Reading Attitude towards English
Reading of Mathayomsuksa 2 Students Using the CIRC Technique
and Traditional Teaching

ปัทมา อ่อนน้อม¹, ทิพวัลย์ คำคง², ประทุม ศรีรักษา²
Pattama Onnom¹, Tippawan Khumkhong², Prathum Sriraksa²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบ 1) ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยใช้เทคนิค CIRC 2) ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยการสอนวิธีปกติ 3) ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยใช้เทคนิค CIRC กับการสอนโดยวิธีปกติ และ 4) เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยใช้เทคนิค CIRC กับการสอนโดยวิธีปกติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนชัยนาทพิทยาคม จังหวัดชัยนาท จำนวน 50 คนได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย จำนวน 1 ห้องเรียนโดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม โดยกลุ่มที่ 1 เป็นห้องเรียนทดลองใช้การสอนโดยเทคนิค CIRC จำนวน 25 คน กลุ่มที่ 2 เป็นห้องควบคุมใช้การสอนโดยวิธีปกติ จำนวน 25 คน เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยเทคนิค CIRC 2) แผนการจัดการเรียนรู้โดยวิธีปกติ 3) แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.842 และ 4) แบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.890 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบที

ผลการวิจัย พบว่า 1) ความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยใช้เทคนิค CIRC หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยการสอนวิธีปกติ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยใช้เทคนิค CIRC สูงกว่าการสอนโดยวิธีปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 4) เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยใช้เทคนิค CIRC สูงกว่าการสอนโดยวิธีปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ, เทคนิค CIRC, การสอนโดยวิธีปกติ

¹ นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

² อาจารย์ประจำสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ABSTRACT

This research aimed to compare 1) Mathayomsuksa 2 students' English reading ability before and after using the CIRC technique (CIRC); 2) the students' English reading ability before and after using traditional teaching; 3) the students' English reading ability using the CIRC and traditional teaching; 4) the students' attitude towards learning English using the CIRC technique and traditional teaching. The sample, selected by simple random sampling, included a classroom of 50 students from Chainat Pittayakhom, Chai Nat Province, during the academic year 2016. The students were randomly assigned to 2 groups of 25 students each, one randomly assigned to the implementation of CIRC and the other traditional teaching. The research instruments were 1) lesson plans using CIRC, 2) lesson plans using traditional teaching, 3) a test on reading ability with a reliability of 0.842, and 4) a questionnaire on attitude towards learning English with a reliability of 0.890. Data were analyzed in terms of mean, standard deviation, and t-test.

Findings indicated that 1) the students' English reading ability after using CIRC was significantly higher than that before using it ($p<.05$); 2) the students' English reading ability after using traditional teaching was significantly higher than that before using it ($p<.05$); 3) the students' English reading ability using CIRC was significantly higher than that of the students using traditional teaching ($p<.05$); and 4) the students' attitude towards learning English using CIRC was significantly higher than that of the students using traditional teaching ($p<.05$).

Keywords: English reading ability, CIRC technique, traditional teaching.

บทนำ

จากความสำคัญของภาษาต่างประเทศตามที่กล่าวมานี้ กระทรวงศึกษาธิการจึงได้กำหนดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เป็นภาษาต่างประเทศทุกระดับชั้น เพื่อสร้างศักยภาพในการคิดและการทำงานอย่างสร้างสรรค์ เป็นรากฐานและเตรียมความพร้อมในการเรียนของเยาวชนรุ่นใหม่ ให้สอดคล้องกับสังคมยุคข้อมูลข่าวสาร ช่วยให้นักเรียนเป็นผู้มีวิสัยทัศน์กว้างไกล สามารถพัฒนาความคิดและมองโลกกว้างขึ้น โดยมีความคาดหวังว่าเมื่อนักเรียนเรียนภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาจนถึงมัธยมศึกษา นักเรียนจะมีความรู้ความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษา ถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความเข้าใจ ความรู้สึกและทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552)

ในการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษตามความมุ่งหวังของหลักสูตรดังกล่าวนี้ จำเป็นต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนมีพัฒนาการความสามารถในการใช้ทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่านและทักษะการเขียน ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่มีความสำคัญมากสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในประเทศไทย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ศุภนิดา ศรีวิชัย (2549, หน้า 2) ที่กล่าวว่าการอ่านเป็นทักษะเบื้องต้น อันนำไปสู่ความรู้อื่นๆที่เป็นประโยชน์ในการดำรงชีวิต ความเข้าใจในการอ่านถือเป็นหัวใจสำคัญของการอ่าน เพราะในการอ่านถึงแม้ว่าผู้อ่านจะใช้เวลาในการอ่านมากเพียงใด แต่ถ้าผู้อ่านไม่เข้าใจในสิ่งที่ตนเองอ่านแล้ว ก็กล่าวได้ว่า การอ่านนั้นไม่มีประสิทธิภาพ

สภาพความเป็นจริงจากผลการประเมินคุณภาพการศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อประกันคุณภาพผู้เรียน (LAS) จากสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 5 ปีการศึกษา 2558 พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะด้านการอ่าน ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อยู่ในระดับปรับปรุงร้อยละ 41.57 ระดับพอใช้ร้อยละ 32.35 และอยู่ในระดับดีร้อยละ 26.08 จากผลการประเมินการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ดังกล่าว ครูผู้สอนจึงควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนและให้นักเรียนตระหนักถึงคุณค่าของการอ่านที่มีผลต่อการดำรงชีวิตในสังคมซึ่งสอดคล้องกับกระทรวงศึกษาธิการ (2554, หน้า 1) ที่ว่าการจัดกระบวนการเรียนการสอนต้องสอดคล้องกับธรรมชาติและลักษณะเฉพาะของภาษา การจัดการเรียนการสอนภาษาจึงควรจัดกิจกรรมให้หลากหลายทั้งกิจกรรมการฝึกทักษะทางภาษาและกิจกรรมการฝึกผู้เรียนให้รู้วิธีการเรียนภาษาด้วยตนเองควบคู่ไปด้วย อันจะนำไปสู่การเป็นผู้เรียนที่พึ่งตนเองที่ดีและสามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต โดยใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือในการค้นคว้าหาความรู้ในการเรียนสาระการเรียนรู้อื่น ๆ ในการศึกษาต่อ รวมทั้งในการประกอบอาชีพ ซึ่งเป็นจุดหมายสำคัญประการหนึ่งของการปฏิรูปการเรียนรู้และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมกลุ่ม เรียนรู้ที่จะรับผิดชอบและทำงานร่วมกับผู้อื่นมีการแสดงความคิดเห็นวิเคราะห์และแก้ปัญหาาร่วมกัน นักเรียนที่เรียนเก่งมีโอกาสช่วยเหลือนักเรียนที่เรียนอ่อนทำให้ไม่เกิดความเบื่อหน่ายและภูมิใจที่ได้ใช้ความสามารถของตนในการช่วยเหลือ เพื่อนส่วนนักเรียนที่เรียนอ่อนก็มีความเข้าใจในบทเรียนมากขึ้น หลักการดังกล่าวสอดคล้องกับการเรียนที่เรียกว่าการเรียนแบบร่วมมือในรูปแบบผสมผสาน (Cooperative Integrated Reading and Composition: CIRC) ซึ่งสามารถพัฒนาทักษะการอ่านของผู้เรียนและในขณะเดียวกันก็เป็นการเรียนแบบร่วมมือที่คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างผู้เรียนทั้งในด้านความรู้ความสามารถ ความเร็วในการเรียนรู้และความสนใจในการเรียนของผู้เรียน ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งที่ควรคำนึงในการพัฒนาความสามารถในการเรียนของผู้เรียนให้เกิดสัมฤทธิ์ผลตามที่มุ่งหวังไว้ ดังจะเห็นการสนับสนุนกิจกรรมการเรียนการสอนดังกล่าวนี้จากผลงานการวิจัยของ ขจรศักดิ์ สุนลี (2545) ที่ได้นำการเรียนการสอนแบบ CIRC ไปพัฒนาความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจและ

ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แล้วพบว่าความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการทดลอง นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะอ่านภาษาอังกฤษ มีความอยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านและนักเรียนมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเยียฟาง (Yeh, Yi-Fang, 2007) ที่ทดลองกับนักเรียนเรื่องความเข้าใจในการอ่านภาษาที่สองพบว่านักเรียนมีพฤติกรรมการตอบรับต่อการเรียนแบบ CIRC มีการช่วยเหลือกันมีน้ำใจต่อกันและเข้าอกเข้าใจกันส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้นและความเข้าใจในการอ่านคำศัพท์และกลไกทางภาษาสูงขึ้นตามไปด้วย ซึ่งผลงานดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของ เฮอริทซ์ ลาซารอวิทซ์, ไอวอรี, และคอลเดอร์อน (Hertz-Lazarowitz, Ivory, & Calderon, 1993) ที่พบว่าการสอนแบบ CIRC ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนตามคู่มือครู มีกระบวนการทางความคิดซึ่งนำไปสู่ความคิดรวบยอดดีขึ้น สามารถจัดลำดับขั้นตอนในการเขียนเรื่องกระชับและชัดเจนขึ้น รวมถึงมีแนวโน้มที่จะเข้าใจความหมายของภาษาที่ซับซ้อนได้มากขึ้นด้วย นอกจากนี้ยังแสดงออกถึงความเอาใจใส่ในบทเรียนมากขึ้น มีปฏิสัมพันธ์ในการทำงานแบบร่วมกันเป็นกลุ่ม มีทักษะทางสังคมในเชิงบวกเกิดความรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ซึ่งเป็นการพัฒนาตนเองในด้านการอยู่ร่วมกันในชีวิตประจำวันได้ดียิ่งขึ้นด้วย สอดคล้องกับงานวิจัยของ อมรรรัตน์ ศิริบุตร (2555, บทคัดย่อ) พบว่า การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้กลุ่มร่วมมือแบบ CIRC แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนคิดเป็นร้อยละ 60.91 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้กลุ่มร่วมมือแบบ CIRC โดยรวมอยู่ในระดับมาก

จากแนวคิดและผลที่ได้จากงานวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยเทคนิค CIRC ด้วยเห็นว่าวิธีการดังกล่าวน่าจะส่งผลต่อการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ให้สูงขึ้นได้และเพื่อนำผลการศึกษานี้ไปใช้ประโยชน์และเป็นแนวทางให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษได้เข้าใจถึงวิธีการสอนในรูปแบบผสมผสานและสามารถนำไปพัฒนาปรับปรุงคุณภาพการเรียนการสอนอ่านภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพบรรลุตามวัตถุประสงค์และจุดมุ่งหมายที่มุ่งหวังไว้ต่อไป

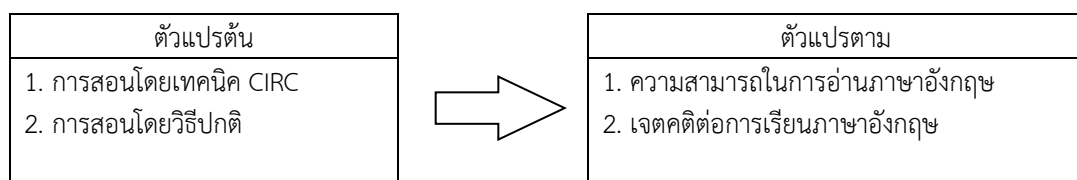
วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยใช้เทคนิค CIRC
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยการสอนวิธีปกติ
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยใช้เทคนิค CIRC กับการสอนโดยวิธีปกติ
4. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยใช้เทคนิค CIRC กับการสอนโดยวิธีปกติ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากภูมิหลังและการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษนั้นเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นสำหรับคนไทยในยุคข้อมูลข่าวสารไร้พรมแดน เพราะการอ่านเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเองจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ เช่น อินเทอร์เน็ต หนังสือเรียน การที่จะได้รับข่าวสารต้อง

อาศัยทักษะการอ่านทั้งสัณ ดังนั้นการอ่านจึงเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการเรียนรู้ เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ใน ชีวิตประจำวันและเทคนิค CIRC ซึ่งสลาวิน (Slavin, 1987, p. 8) ได้พัฒนาขึ้นเพื่อช่วยพัฒนาทักษะการอ่านได้ ดังที่ ทิศนา ขัมมณี (2553, หน้า 101) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการสอนโดยใช้เทคนิค CIRC ไว้ว่าทำให้นักเรียน มีความพยายามที่จะบรรลุเป้าหมายมากขึ้น การเรียนรู้มีความคงทนมากขึ้น มีเจตคติภายในและเจตคติใฝ่สัมฤทธิ์ การใช้เวลาอย่างมีประสิทธิภาพ ใช้เหตุผลดีขึ้นและคิดอย่างมีวิจารณญาณมากขึ้น มีความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนดี ขึ้น การเรียนรู้แบบร่วมมือ ช่วยให้ผู้เรียนมีน้ำใจเป็นนักกีฬามากขึ้น ใส่ใจผู้อื่นมากขึ้น เห็นคุณค่าของความแตกต่าง มีสุขภาพจิตดีขึ้น การเรียนรู้แบบร่วมมือ ช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้สึกที่ดีเกี่ยวกับตนเอง และมีความเชื่อมั่นในตนเอง มากขึ้น นอกจากนั้นยังช่วยพัฒนาทักษะทางสังคมและความสามารถในการเผชิญกับความเครียดและความผันแปร ต่าง ๆ ซึ่งเทคนิค CIRC ของ สลาวิน (Slavin, 1987, p. 8) มีขั้นตอนการสอน 4 ขั้นตอน คือ 1. ขั้นเสนอบทเรียน (teacher presentation) 2. ขั้นฝึกทำงานเป็นทีม (team practice) 3. ขั้นทดสอบ (testing) และ 4. ขั้นตระหนัก ถึงความสำเร็จของกลุ่ม (team recognition) สรุปเป็นกรอบแนวคิดได้ดังภาพ 1

ภาพ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานในการวิจัย

1. ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยเทคนิค CIRC สูงกว่าการสอนโดยวิธีปกติ
2. เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยเทคนิค CIRC สูงกว่าการสอนโดยวิธีปกติ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปี การศึกษา 2560 โรงเรียนชัยนาทพิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดชัยนาท จำนวน 50 คนได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (simple random sampling) ด้วยวิธีการจับสลากจำนวน 1 ห้องเรียนโดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม โดยกลุ่ม ที่ 1 เป็นห้องเรียนทดลองใช้การสอนโดยเทคนิค CIRC จำนวน 25 คน กลุ่มที่ 2 เป็นห้องควบคุมใช้การสอนโดยวิธี ปกติ จำนวน 25 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

- 2.1 แผนการจัดการเรียนรู้โดยเทคนิค CIRC
- 2.2 แผนการจัดการเรียนรู้โดยวิธีปกติ
- 2.3 แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ
- 2.4 แบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

3. การวิเคราะห์ข้อมูล ในการวิจัยวิเคราะห์ข้อมูลจากการวิจัยผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและเจตคติต่อการอ่านวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิค CIRC กับการสอนโดยวิธีปกติ ดังนี้

3.1 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนกับหลังการสอนของโดยใช้เทคนิค CIRC โดยหาค่าเฉลี่ย (mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) และสถิติทดสอบที่ t-test (dependent samples)

3.2 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนกับหลังการสอนของโดยวิธีปกติ โดยหาค่าเฉลี่ย (mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) และสถิติทดสอบที่ t-test (dependent samples)

3.3 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังเรียนโดยใช้เทคนิค CIRC กับการสอนโดยวิธีปกติ โดยหาค่าเฉลี่ย (mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) และสถิติทดสอบที่ t-test (independent samples)

3.4 เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยใช้เทคนิค CIRC กับการสอนโดยวิธีปกติ โดยหาค่าเฉลี่ย (mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) และสถิติทดสอบที่ t-test (independent samples)

ผลการวิจัย

ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและเจตคติต่อการอ่านวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิค CIRC กับการสอนโดยวิธีปกติ สรุปผลการวิจัยดังนี้

ตอนที่ 1 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยใช้เทคนิค CIRC

ตาราง 1 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยใช้เทคนิค CIRC ระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	n	$\bar{X}$	SD	t	df	Sig.
ก่อนเรียน	25	15.64	1.800	69.607*	24	.000
หลังเรียน	25	27.48	1.636			

*p < .05

จากตาราง 1 พบว่า ความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยใช้เทคนิค CIRC หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 2 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยการสอนวิธีปกติ

ตาราง 2 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยการสอนวิธีปกติ ระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	n	$\bar{X}$	SD	t	df	Sig.
ก่อนเรียน	25	13.08	1.579	39.186*	24	.000
หลังเรียน	25	21.76	1.715			

*p < .05

จากตาราง 2 พบว่า ความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยการสอนวิธีปกติ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยใช้เทคนิค CIRC กับการสอนโดยวิธีปกติ

ตาราง 3 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยใช้เทคนิค CIRC กับการสอนโดยวิธีปกติ

กลุ่มตัวอย่าง	n	$\bar{X}$	SD	t	df	Sig.
เทคนิค CIRC	25	21.76	1.715	12.334*	24	.000
การสอนโดยวิธีปกติ	25	27.48	1.636			

*p < .05

จากตาราง 3 พบว่า ความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยใช้เทคนิค CIRC สูงกว่าการสอนโดยวิธีปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 4 เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยใช้เทคนิค CIRC กับการสอนโดยวิธีปกติ

ตาราง 4 เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยใช้เทคนิค CIRC กับการสอนโดยวิธีปกติ

กลุ่มตัวอย่าง	n	$\bar{X}$	SD	t	df	Sig.
เทคนิค CIRC	25	4.14	.076	12.442*	24	.000
การสอนโดยวิธีปกติ	25	4.37	.107			

*p < .05

จากตาราง 4 พบว่า เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยใช้เทคนิค CIRC สูงกว่าการสอนโดยวิธีปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและเจตคติต่อการอ่านวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิค CIRC กับการสอนโดยวิธีปกติ อภิปรายผลการวิจัยดังนี้

1. ความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยใช้เทคนิค CIRC หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นักเรียนที่ได้รับการเรียนโดยรวมมีมือ มีการช่วยเหลือซึ่งพากัน และลดความตึงเครียดในการเรียนและเกิดความมั่นใจในการอ่านมากยิ่งขึ้นสอดคล้องกับผลงานวิจัยของอำพร สิมณี (2558, บทคัดย่อ) ทำการการพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ เรื่อง Animals and Entertainments โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค CIRC สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหนองถ่มวิทยา จังหวัดศรีสะเกษ ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ เรื่อง Animals and Entertainments โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค CIRC หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และยังสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ วัลลภา ม่วงชัย (2552, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (ทักษะฟัง-พูด) โดยใช้เทคนิค CIRC ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านตะตังโงะ อำเภอมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ ผลการศึกษาสรุปได้ว่า ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การพัฒนาทักษะภาษาเพื่อการสื่อสาร (ทักษะการฟัง - พูด) โดยใช้เทคนิค CIRC โดยการทดสอบค่า (t-test) พบว่าผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนหลังเรียนโดยใช้เทคนิค CIRC สูงกว่าก่อนเรียน

2. ความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยการสอนวิธีปกติ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าการสอนแบบปกติที่เน้นพัฒนาความสามารถในการอ่านและมีการทำงานร่วมกันซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของอภิรักษ์ ไต่ตาหยง (2554, บทคัดย่อ) ศึกษาผลของการสอนโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบบูรณาการการอ่านและการเขียน (CIRC) ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนสองภาษา ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและการเขียนของนักเรียนที่เรียนแบบปกติหลังการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และยังสอดคล้องกับผลงานวิจัยของน้ำผึ้ง ยาอำ (2550, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนรู้การสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิค CIRC ในการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนมีผลการเรียนรู้การสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลการวัดความคงทนหลังการสอนสิ้นสุดลง 2 สัปดาห์ พบว่า นักเรียนมีความคงทนในการจำคำศัพท์อยู่ในระดับดีและความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 ต่ำกว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยเทคนิค CIRC สูงกว่าการสอนโดยวิธีปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การเรียนการสอนแบบร่วมมือช่วยให้นักเรียนมีความมั่นใจในการเรียน สามารถทำกิจกรรมได้อย่างมั่นใจและสนุกสนานในการเรียนส่งผลต่อการพัฒนาการอ่านได้ดีขึ้นสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ รสญาธร นันทมงคล (2558, บทคัดย่อ) ศึกษาผลการจัดการเรียนรู้และความพึงพอใจในวิธีการจัดการเรียนรู้การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจที่แตกต่างกันทั้งสองแบบคือ การจัดการเรียนรู้แบบปกติและการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิด CIRC สูงกว่าการเรียนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และยังสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ปัทมา โกศลวิตร (2560,

บทคัดย่อ) การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้และความพึงพอใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้วิธีการสอนแบบปกติและแบบ CIRC ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มนักเรียนที่ได้รับ 2 การสอนแบบ CIRC สูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และความพึงพอใจของกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ CIRC สูงกว่า กลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงอาจสรุปได้ว่าการสอนแบบ CIRC สามารถทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาบทเรียนได้ดีกว่า การสอนแบบปกติ

4. เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยเทคนิค CIRC สูงกว่าการสอนโดยวิธีปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นักเรียนได้ทำกิจกรรมร่วมกัน มีการช่วยเหลือกัน ทำให้ลดความวิตกกังวลสร้างแรงจูงใจในการเรียนมากขึ้นซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของชมพูนุท บุญอากาศ (2559, บทคัดย่อ) ผลของการจัดการเรียนรู้แบบ CIRC ร่วมกับเทคนิคการสะท้อนคิด ที่มีต่อความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่าเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้ CIRC ร่วมกับ เทคนิคการสะท้อนคิดอยู่ในระดับดี

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ก่อนการจัดการเรียนโดยใช้เทคนิค CIRC ครูควรชี้แจงขั้นตอนวิธีการเรียนรู้และกระบวนการวัดและประเมินผลให้นักเรียนทุกคนเข้าใจ

1.2 การจัดการเรียนเน้นใช้เทคนิค CIRC ครูควรใช้เวลาให้เหมาะสมอย่างต่อเนื่องจนครบทุกกิจกรรม

1.3 เนื้อหาที่นำมาให้นักเรียนเรียนควรเลือกให้เหมาะสมกับวัยและความสนใจของนักเรียน

1.4 ระหว่างจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ครูควรกระตุ้นให้นักเรียนที่เรียนเก่งช่วยเหลือนักเรียนที่เรียนปานกลางและเรียนอ่อน คอยแนะนำ ให้กำลังใจ และเสริมแรงทางบวกแก่นักเรียน

1.5 การนำเสนอผลงาน ควรพยายามส่งเสริมให้นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการนำเสนอผลงาน

1.6 การประเมินผลงาน ครูควรให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการประเมินผลงานของตนเองและเพื่อนในชั้นเรียน

1.7 การสอนแบบ CIRC จะต้องใช้เวลาต่อเนื่องหากสามารถจัดตารางเรียนที่มีคาบการเรียนต่อเนื่องกันได้จะทำให้เกิดประสิทธิภาพมากขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาด้วยเทคนิค CIRC กับวิธีการสอนแบบอื่น ๆ

2.2 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบการพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนอื่นๆ

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). *เรียนรู้...บูรณาการ*. กรุงเทพฯ: ครูสภาลาดพร้าว.
- ขจรศักดิ์ สุนลี. (2545). การพัฒนาความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยวิธีสอนแบบ CIRC ประกอบกับการใช้สื่อในชีวิตประจำวัน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชมพู พุฒ. (2559). ผลของการจัดการเรียนรู้แบบ CIRC ร่วมกับเทคนิคการสะท้อนคิด ที่มีต่อความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.
- ทศนา แหมมณี. (2553). ศาสตร์การสอนองค์ความรู้เพื่อการจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ (พิมพ์ครั้งที่ 13). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- น้ำผึ้ง ยาม่า. (2550). ผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนรู้การสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิค CIRC ในการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 1. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.
- ปัทมिता โกศลวิตร. (2560). การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้และความพึงพอใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้วิธีการสอนแบบปกติและแบบ CIRC. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- รสนาธร นันทมงคล. (2559). การเปรียบเทียบผลการจัดการเรียนรู้ทางการอ่านวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่โรงเรียนสตรีศรีนครปฐมบำเพ็ญ ที่จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการสอนแบบ CIRC และวิธีการสอนแบบปกติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วัลลภา ม่วงชัย. (2552). เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (ทักษะฟัง-พูด) โดยใช้เทคนิค CIRC ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านตะตองใจ อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์.
- ศุภธิดา ศรีวิชัย. (2549). การใช้โครงสร้างระดับยอดและกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- อภิรักษ์ โต๊ะดาหยง. (2554). ผลของการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือแบบบูรณาการการอ่านและการเขียน (CIRC) ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนสองภาษา. วารสารมหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์. 3(2), 65 - 80.
- อมรรัตน์ ศิริบุตร. (2555). การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้กลุ่มร่วมมือแบบ CIRC.
- อำพร สิมณี. (2558). การพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ เรื่อง Animals and Entertainments โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค CIRC สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหนองถ่มวิทยา จังหวัดศรีสะเกษ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ.
- Hertz-Lazarowitz, R., Ivory, G. and Calderon. (1993). The Role of Orientation and Perceived Personal Causation in the Motivations in Adult ESL Learner. *Masters Abstracts International*. 34(60), 2137.

- Slavin, R. E. (1987). Learning Cooperative and the cooperative school Educational Leadership. 45 (November). Pp. 7-13.
- Yeh, Y. F. (2007). Elementary students' prior knowledge and the Cooperative Integrated Reading and Composition (CIRC) model in second-language reading comprehension. Fordham University, from www.proquest.umi.com.

**การพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของ
สำนักงานศาลปกครองกลาง**
**Corporate culture development is a learning organization
of the Central Administrative Court**

วรรณฯ สวาทพงษ์¹
Wanna Sawatphong

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับการพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสำนักงานศาลปกครองกลาง 2) ศึกษาองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสำนักงานศาลปกครองกลาง 3) ศึกษาองค์กรแห่งการเรียนรู้มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ - ผลกับการพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสำนักงานศาลปกครองกลาง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ บุคลากรที่ปฏิบัติงานในสำนักงานศาลปกครองกลาง จำนวน 154 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามการพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสำนักงานศาลปกครองกลาง วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าสถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติเชิงอนุมาน โดยใช้สถิติค่าไคสแควร์ และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัยพบว่า 1) การพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ ในภาพรวมและรายด้าน มีพัฒนาอยู่ในระดับมากที่สุด 2) องค์กรแห่งการเรียนรู้ในภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก 3) องค์กรแห่งการเรียนรู้ ด้านรูปแบบความคิด ด้านภาวะผู้นำ มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ - ผลกับการพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ด้านการคิดเชิงระบบ มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ - ผล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ด้านบุคลากรมีความรอบรู้ มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ - ผล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) ลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุ 31 - 40 ปี มีสถานภาพสมรส จบการศึกษาระดับปริญญาตรี เป็นพนักงานคดีปกครอง สังกัดกลุ่มหน่วยงานตุลาการ มีระยะเวลาที่ปฏิบัติงาน 1 - 5 ปี มีรายได้ต่อเดือน 15,001 - 35,000 บาท 5) ลักษณะส่วนบุคคล ด้านอายุ มีความสัมพันธ์กับการพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: การพัฒนาองค์กร, วัฒนธรรมองค์กร, องค์กรแห่งการเรียนรู้, สำนักงานศาลปกครองกลาง

¹ นักศึกษาหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยนานาชาติแสตมฟอร์ด

Abstract

This research aimed to study: 1) level of corporate culture development to be a learning organization of the Office of the Central Administrative Court. 2) learning organization of the Office of the Central Administrative Court. 3) learning organization with causal relationships with The development of corporate culture to be a learning organization of the Office of the Central Administrative Court The samples used in the research were 154 personnel working in the Central Administrative Court's Office. Data were treated and analyzed by using descriptive and Inferential Statistics methods, which were percentage, mean, standard deviation, chi-square test and multiple regression analysis.

Findings were as follows: 1) Developing a corporate culture to be a learning organization in the overall and each aspect has the highest level of development. 2) learning organization in the overall, there is a high level of practice. 3) Learning organizations In the form of ideas leadership has a causal relationship with the development of the corporate culture to be a learning organization with statistical significance at the level of .001 in system thinking there is a causal relationship with statistically significant at .01 level. Personnel having knowledge, having a causal relationship - with statistical significance at the level of .05. 4) personal characteristics of the respondents most of them are female, age between 31-40 years old, have marital status. Bachelor's degree is an administrative case under the judicial help group with a period of 1 - 5 years with a monthly income of 15,001 - 35,000 baht. 5) personal characteristics of age, having a relationship with the development of the corporate culture to be an organization of with statistical significance at the level of .05.

Keywords: Organizational development, corporate culture, learning organization, office of the Central Administrative Court.

บทนำ

ในพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. 2546 หมวด 3 มาตรา 11 กำหนดให้ส่วนราชการมีหน้าที่พัฒนาความรู้ในส่วนราชการ เพื่อให้มีลักษณะเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ อย่างสม่ำเสมอ โดยต้องรับข้อมูลข่าวสารและสามารถประมวลผลความรู้ในด้านต่าง ๆ เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ในการ ปฏิบัติราชการได้อย่างถูกต้อง รวดเร็ว และเหมาะสมกับสถานการณ์ รวมทั้งต้องส่งเสริมและพัฒนาความรู้ ความสามารถ สร้างวิสัยทัศน์และปรับเปลี่ยนทัศนคติของข้าราชการในสังกัดให้เป็นบุคลากรที่มีประสิทธิภาพและ มีการเรียนรู้ร่วมกัน ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติราชการของส่วนราชการให้สอดคล้องกับการบริหารราชการ ให้เกิดผลสัมฤทธิ์ตามพระราชกฤษฎีกานี้ ซึ่งหน่วยงานภาครัฐจะต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วย หลักเกณฑ์และวิธีการบริหารจัดการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. 2546 สำหรับหมวด 3 มาตรา 11 นี้เป็นเรื่องของการนำ หน่วยงานราชการไปสู่การเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ (Learning Organization) โดยให้หน่วยงานแต่ละหน่วยเริ่มจาก การจัดการความรู้ เป็นจุดเริ่มที่จะนำไปสู่องค์กรแห่งการเรียนรู้ โดยมีสำนักคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (ก.พ.ร.) เป็นหน่วยงานที่ทำหน้าที่ในการติดตามและประเมินผล (สำนักงานคณะกรรมการการกฤษฎีกา, 2546, ออนไลน์)

สืบเนื่องจากในปัจจุบันสภาพแวดล้อมของสังคมไทยได้มีการเปลี่ยนแปลงอย่างเป็นพลวัตร ที่ส่งผล กระทบต่อโครงสร้าง ระบบการบริหารจัดการงาน บทบาทหน้าที่ การควบคุมดูแลการดำเนินงานขององค์กรเป็น อย่างมาก ซึ่งในปีงบประมาณ พ.ศ. 2562 ศาลปกครองต้องเผชิญกับบริบทการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญหลายประการ อาทิ เป็นปีที่ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2561 – 2580) แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติมีผลใช้บังคับอย่างเป็นทางการ เป็นปีที่ 2 ของการดำเนินการเพื่อขับเคลื่อนแผนการปฏิรูปประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งแผนการปฏิรูป ประเทศด้านกระบวนการยุติธรรม ซึ่งตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยฉบับปัจจุบัน กำหนดให้มีระยะเวลา ดำเนินงานในทุกขั้นตอนของกระบวนการยุติธรรมที่ชัดเจน รวมทั้งการเสริมสร้างและพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรศาล ปกครอง (TRUST) ให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ มีขีดความสามารถ มีทักษะที่พร้อมสำหรับศตวรรษที่ 21 เพื่อ รองรับการปฏิบัติงานในหน้าที่ที่รับผิดชอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ ศาลปกครองจึงต้องพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรที่มี อยู่แต่เดิมให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ พัฒนาระบบบริหารและพัฒนาองค์กรให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของ Generation (ยุคสมัยของกลุ่มคนตามช่วงอายุ) และพัฒนาบุคลากรให้มีความความเชี่ยวชาญ/เฉพาะด้าน ควบคู่ กับการมีทักษะความชำนาญหลายด้าน (Multiskilling) (มีความเชี่ยวชาญ/ทักษะอย่างน้อย 3 ด้าน) และม ีความสามารถก้าวทันเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลง สำนักงานศาลปกครองกลางจึงต้องมีการวางแผนนโยบายปฏิบัติ เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายดังกล่าว โดยที่ผ่านมามีพบว่าสำนักงานศาลปกครองกลาง มีบุคลากรที่ปฏิบัติงานเป็น จำนวนมาก ส่วนหนึ่งมาจากการรับโอนบุคลากรจากหน่วยงานราชการอื่น ทั้งในส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วน ท้องถิ่น รวมถึงการเปิดรับสมัครสอบแข่งขันเพื่อบรรจุแต่งตั้งให้เป็นข้าราชการศาลปกครอง ซึ่งบุคลากรเหล่านี้เป็นค ณ รุ่นใหม่จึงประสบกับปัญหาเรื่องระบบแนวความคิด แนวทางการปฏิบัติงานที่แตกต่างกัน ปัญหาเรื่องวัฒนธรรม การทำงานที่หลากหลาย เพราะบุคลากรยังมีความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมองค์กรยังไม่ชัดเจนเพียงพอ มีการ ทำงานแบบแยกส่วน ต่างคนต่างงานเฉพาะในส่วนงานที่ตนรับผิดชอบ ส่งผลกระทบต่อการทำงานในกลุ่มงาน อื่น ๆ ตามไปด้วย ปัญหาเรื่องการประสานการทำงานระหว่างกลุ่มงานที่ยังคงสร้างความสับสนจากการสื่อสารที่ เป็นไปคนละทิศคนละทาง ขาดความเชื่อมโยงข้อมูลที่ชัดเจนทำให้เสียเวลาในการทำงาน ประชาชนผู้มารับบริการ ต้องคอยนานขึ้น นอกจากนี้ปัญหาในการเข้ารับการฝึกอบรมเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการพัฒนาความรู้ความสามารถ ทักษะความเชี่ยวชาญของบุคลากรของสำนักงานศาลปกครองกลางในส่วนของกลุ่มงานสนับสนุนยังมีจำนวนน้อย และไม่ตรงกับภารกิจงานที่รับผิดชอบ ส่วนใหญ่จะเน้นด้านการพัฒนาความรู้ความสามารถของพนักงานค ตี ปกครองซึ่งเป็นสายงานหลัก จึงเห็นควรที่จะต้องเร่งเสริมสร้างสิ่งที่เป็นเครื่องมือในการหล่อหลอมให้บุคลากรใน

องค์กรยึดถือเป็นแนวทางเดียวกันและมีรูปแบบความคิดไปในทิศทางเดียวกันอย่างเป็นรูปธรรม เพื่อให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน อันจะเกิดประโยชน์ต่อกระบวนการบริหารจัดการองค์กรภายในของสำนักงานศาลปกครองกลาง เพื่อสนับสนุนและผลักดันให้ศาลปกครองมีความเข้มแข็งและเติบโตอย่างยั่งยืน

จากปัญหาดังกล่าว จะเห็นได้ว่า การพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสำนักงานศาลปกครองกลาง ควรมีแนวประเพณีปฏิบัติและพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของคนในองค์กรหรือเป็นบรรทัดฐานที่กำหนดไว้ ด้วยการเสริมสร้างวัฒนธรรมองค์กรให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ โดยการค้นหาค่านิยม หรือ อัตลักษณ์ขององค์กรร่วมกัน จากนั้นก็จะพยายามหล่อหลอมขัดเกลาคนในองค์กรตามวัฒนธรรมองค์กรที่กำหนดไว้ ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นความสำคัญที่จะศึกษาการพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสำนักงานศาลปกครองกลาง ซึ่งประกอบด้วย 1) วัฒนธรรมการมีส่วนร่วม 2) วัฒนธรรมเอกภาพ 3) วัฒนธรรมการปรับตัว และ 4) วัฒนธรรมพันธกิจ เพื่อศึกษาวิเคราะห์สภาพปัญหาในการดำเนินงานวัฒนธรรมองค์กรของสำนักงานศาลปกครองกลาง และเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาลดจนข้อเสนอแนะในการปรับปรุงวัฒนธรรมสำนักงานศาลปกครองกลางให้สอดคล้องกับหลักการและแนวคิดเกี่ยวกับการเสริมสร้างวัฒนธรรมองค์กรให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของศาลปกครองต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสำนักงานศาลปกครองกลาง
2. เพื่อศึกษาองค์กรแห่งการเรียนรู้ของบุคลากรที่ปฏิบัติงานในสำนักงานศาลปกครองกลาง
3. เพื่อศึกษาองค์กรแห่งการเรียนรู้มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ – ผลกับการพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสำนักงานศาลปกครองกลาง

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ตัวแปรอิสระ คือ องค์กรแห่งการเรียนรู้ ประกอบด้วย 1) การคิดเชิงระบบ 2) บุคลากรมีความรอบรู้ 3) รูปแบบความคิด 4) วิสัยทัศน์ร่วม มาจากทฤษฎีของ เซงเก้ (Senge, 1990, pp.5-11) และ 5) ภาวะผู้นำ มาจากทฤษฎีของ แบส (Bass, 1990, pp.61-66) และ ตัวแปรตาม คือ การพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสำนักงานศาลปกครองกลาง ประกอบด้วย 1) วัฒนธรรมการมีส่วนร่วม 2) วัฒนธรรมเอกภาพ 3) วัฒนธรรมการปรับตัว และ 4) วัฒนธรรมพันธกิจ มาจากทฤษฎีของ เดนิสัน (Denison, 1990, pp.16-20)

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ บุคลากรที่ปฏิบัติงานในสำนักงานศาลปกครองกลาง ประกอบด้วย ผู้อำนวยการกลุ่ม 5 คน พนักงานคดีปกครอง 282 คน เจ้าหน้าที่ศาลปกครอง 53 คน เจ้าพนักงานธุรการ 47 คน พนักงานราชการ 91 คน และ ลูกจ้าง 6 คน รวมทั้งสิ้น 484 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของ Green (1991, pp.499-510) ได้กลุ่มตัวอย่าง 154 คน และกำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้หลักความไม่น่าจะเป็น (nonprobability sampling) ซึ่งใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบโควตา และแบบบังเอิญ (accidental random sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นแบ่งเป็น 4 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งลักษณะคำถามเป็นคำถามปลายปิด (check list) ได้แก่ 1) เพศ 2) อายุ 3) ระดับการศึกษา 4) อาชีพ และ 5) รายได้

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับระดับการพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสำนักงานศาลปกครองกลาง ประกอบด้วยคำถาม 5 ข้อ จำนวนทั้งสิ้น 25 ข้อ มีลักษณะเป็นคำถามปลายปิด มีการประเมินค่าแบบลิเคิร์ต สเกล (Likert scale) 5 ระดับ

ตอนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสำนักงานศาลปกครองกลาง ประกอบด้วยคำถาม 5 ข้อ จำนวนทั้งสิ้น 25 ข้อ มีลักษณะเป็นคำถามปลายปิด มีการประเมินค่าแบบลิเคิร์ต สเกล (Likert scale) 5 ระดับ

ตอนที่ 4 เป็นแบบสอบถามปลายเปิด (open ended) เพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม เกี่ยวกับการพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสำนักงานศาลปกครองกลาง

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ข้อมูลปฐมภูมิ (primary data) ใช้วิธีการวิจัยแบบสำรวจโดยการแจกแบบสอบถาม (Questionnaire) ด้วยตนเอง กลุ่มตัวอย่างจำนวน 154 ชุด และผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามมาตรวจสอบความถูกต้อง ครบถ้วน สมบูรณ์เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติ และวิเคราะห์ สังเคราะห์ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการวิจัย

3.2 ข้อมูลทุติยภูมิ (secondary data) ใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแนวคิด ทฤษฎี เอกสาร ตำรา และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนการสืบค้นข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต

4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 สถิติเชิงพรรณนา (descriptive statistics) ในการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยใช้ร้อยละ (percentage) การแจกแจงความถี่ (frequency) และวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับองค์กรแห่งการเรียนรู้ และการพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสำนักงานศาลปกครองกลาง โดยใช้ค่าเฉลี่ย (mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) สำหรับวิเคราะห์ข้อมูล

4.2 สถิติเชิงอนุมาน (inferential statistics) ใช้วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ 1) เพศ 2) อายุ 3) สถานภาพ 4) ระดับการศึกษาสูงสุด 5) ตำแหน่ง 6) สังกัดกลุ่มงาน 7) ระยะเวลาที่ปฏิบัติงาน (นับตั้งแต่เริ่มปฏิบัติงานที่สำนักงานศาลปกครองกลางจนถึงปัจจุบัน) และ 8) รายได้ต่อเดือน (รวมเงินส่งเสริมประสิทธิภาพและเงินประจำตำแหน่ง) กับการพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสำนักงานศาลปกครองกลาง โดยใช้สถิติไคสแควร์ (Chi-square test) โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และใช้สำหรับวิเคราะห์องค์กรแห่งการเรียนรู้มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ – ผลกับการพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสำนักงานศาลปกครองกลางโดยใช้สถิติวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (multiple regression analysis) โดยใช้สถิติ Durbin-Watson ทดสอบความเป็นอิสระกันของความคลาดเคลื่อน ซึ่งมีค่าเท่ากับ $1.5 \geq 2.5$

ผลการวิจัย

1. การพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสำนักงานศาลปกครองกลาง ในภาพรวมและรายด้านมีพัฒนาอยู่ในระดับมากที่สุด เรียงตามลำดับดังนี้วัฒนธรรมการปรับตัว วัฒนธรรมการมีส่วนร่วม วัฒนธรรมเอกภาพ และวัฒนธรรมพันธกิจ

2. องค์กรแห่งการเรียนรู้ ของบุคลากรที่ปฏิบัติงานในสำนักงานศาลปกครองกลาง ในภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ บุคลากรมีความรอบรู้ รูปแบบความคิด ด้านที่มีการปฏิบัติงานอยู่ในระดับมาก เรียงตามลำดับดังนี้ วิสัยทัศน์ร่วม ภาวะผู้นำ และการคิดเชิงระบบ

3. องค์กรแห่งการเรียนรู้ ด้านรูปแบบความคิด ด้านภาวะผู้นำ มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ – ผลกับการพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสำนักงานศาลปกครองกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ด้านการคิดเชิงระบบ มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ – ผลกับการพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสำนักงานศาลปกครองกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ด้านบุคลากรมีความรอบรู้ มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ – ผลกับการพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสำนักงานศาลปกครองกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ลักษณะส่วนบุคคลในภาพรวมมีความสัมพันธ์กับการพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสำนักงานศาลปกครองกลาง เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า อายุ มีความสัมพันธ์กับการพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสำนักงานศาลปกครองกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุ 31 – 40 ปี มีสถานภาพสมรส จบการศึกษาระดับปริญญาตรี เป็นพนักงานคดีปกครอง สังกัดกลุ่มช่วยงานตุลาการ มีระยะเวลาที่ปฏิบัติงาน 1 - 5 ปี มีรายได้ต่อเดือน 15,001 - 35,000 บาท

อภิปรายผล

1. องค์กรแห่งการเรียนรู้ของสำนักงานศาลปกครองกลาง พบว่า ในภาพรวม มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การคิดเชิงระบบ บุคลากรมีความรอบรู้ รูปแบบความคิด วิสัยทัศน์ร่วม และ ภาวะผู้นำ ส่งผลให้สำนักงานศาลปกครองกลาง เป็นองค์กรที่เอื้ออำนวยให้บุคลากรมีความมุ่งมั่น มีการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาขีดความสามารถของตนเอง พร้อมทั้งจะเปลี่ยนแปลงความคิดและเปิดรับสิ่งใหม่ ๆ ที่เป็นประโยชน์และรองรับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ทั้งภายในและภายนอกองค์กรตลอดเวลา สอดคล้องกับแนวคิดของ เซงเก้ (Senge, 1990, pp.5-11) ได้กล่าวถึง 1) การคิดอย่างเป็นระบบ (Systems thinking) หมายถึง การคิดอย่างมีเหตุมีผล ทั้งภาพรวมและส่วนย่อย การวิเคราะห์ สังเคราะห์เพื่อบูรณาการเป็นความรู้ใหม่ แนวทางใหม่ หรือแนวคิดใหม่อย่างเป็นระบบ การคิดอย่างเป็นระบบมีหลักการว่า ปัญหาเป็นระบบวงจร 2) บุคลากรมีความรอบรู้ (Personal mastery) หมายถึง บุคลากรมีการฝึกฝนตนเอง มีความใฝ่รู้พัฒนาตนเองให้เป็นผู้มีความรู้ มีความชำนาญเพิ่มขึ้นอยู่เสมอ บุคคล หรือสมาชิกองค์การเป็นรากฐานขององค์การแห่งการเรียนรู้ บุคคลที่มีความเป็นเลิศจะสามารถเพิ่มความสามารถในการสร้างสรรค์งานที่เขาต้องการได้อย่างต่อเนื่อง ลักษณะการเรียนรู้ของสมาชิกในองค์การจะสะท้อนให้เห็นถึงการเรียนรู้ขององค์การได้ 3) รูปแบบความคิด (Mental model) หมายถึง บุคลากรมีความเข้าใจสภาพความจริง สามารถวิเคราะห์เชื่อมโยงและพัฒนาความคิด ความเชื่อของตนเองในการปฏิบัติงาน ให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลง รูปแบบวิธีการคิดเป็นความคิด ความเข้าใจของคนที่มีต่อการและต่อธุรกิจของตนเอง 4) วิสัยทัศน์ร่วม (Shared Vision) หมายถึง การสร้างภาพอนาคตของหน่วยงานที่บุคลากรทุกคนจะร่วมกันทำให้เกิดขึ้น การมีวิสัยทัศน์ร่วมกัน เป็นผลจากการพัฒนาระดับบุคคล จะนำไปสู่การพัฒนาองค์การให้ไปสู่องค์กรสมัยใหม่หรือองค์กรแห่งการเรียนรู้ได้ สิ่งแรกที่ต้องทำ คือ การสร้างความเข้าใจให้ตรงกันทั้งในระดับบริหารและระดับปฏิบัติการ องค์กรจะต้องมีแผนกลยุทธ์ โดยการศึกษาสภาพปัญหา ความต้องการและนโยบาย ที่เกี่ยวข้องทั้งในระดับสูงระดับเดียวกันและระดับล่าง เพื่อนำมาวิเคราะห์และกำหนดวิสัยทัศน์ขององค์กร โดยอาศัยการมีส่วนร่วมของบุคคลทุกฝ่ายและสอดคล้องกับแนวคิดของ แบส (Bass, 1990, pp.61-66)

กล่าวว่า คุณลักษณะของผู้นำที่ดีว่าขึ้นอยู่กับคุณลักษณะ 6 ประการ คือ คุณลักษณะทางร่างกาย ภูมิหลังทางสังคม สติปัญญา บุคลิกภาพ คุณลักษณะที่เกี่ยวกับงาน และคุณลักษณะทางสังคม สอดคล้องกับงานวิจัยของ สราวุธ สีสองไชย (2556, หน้า 53) วิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมองค์กรกับการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของ คณะแพทย์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่า การเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของคณะแพทย์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ อยู่ในระดับมาก ได้แก่ การคิดเชิงระบบ บุคลากรมีความรอบรู้ รูปแบบความคิด วิสัยทัศน์ร่วม อยู่ในระดับมาก และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปิยะ ละครมอญ (2556, หน้า 125) วิจัยเรื่อง วัฒนธรรมองค์กรที่ส่งผลต่อการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ประถมศึกษา ปทุมธานี เขต 1 วัฒนธรรมและการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ประถมศึกษา ปทุมธานี เขต 1 ด้านภาวะผู้นำ อยู่ในระดับมาก

2. การพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสำนักงานศาลปกครองกลาง ในภาพรวมมีคุณภาพการให้บริการอยู่ในระดับมากที่สุด แสดงให้เห็นว่า สำนักงานศาลปกครองกลาง มีการพัฒนาสิ่งต่าง ๆ อันประกอบด้วยสิ่งประดิษฐ์ พฤติกรรม บรรทัดฐาน ความเชื่อ ค่านิยม ความเข้าใจและระเบียบแบบแผนที่มีส่วนร่วมอย่างเป็นระบบที่เกิดขึ้นในองค์กร และใช้เป็นแนวทางในการกำหนดพฤติกรรมของคนในองค์กรนั้น ซึ่งประกอบไปด้วย วัฒนธรรมการมีส่วนร่วม วัฒนธรรมเอกภาพ วัฒนธรรมการปรับตัว และวัฒนธรรมพันธกิจ สอดคล้องกับแนวคิดของ เดนิสัน (Denison, 1990, pp.16-20) ได้เสนอทฤษฎีวัฒนธรรมองค์กรไว้ 4 ด้าน คือ 1) วัฒนธรรมการมีส่วนร่วม (Involvement Culture) เป็นวัฒนธรรมที่มีลักษณะขององค์กรที่มุ่งส่งเสริมสร้างพลังอำนาจในการบริหารให้กับบุคลากรในทุกระดับ บุคลากรในองค์กรสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่จำเป็นต่อการปฏิบัติงาน มีการใช้โครงสร้างการบริหารงานแบบไม่เป็นทางการควบคุมการปฏิบัติงานมากกว่าโครงสร้างที่เป็นทางการ มีการทำงานเป็นทีมเน้นการมีส่วนร่วมของสมาชิกเป็นหลักในการบริหารและขับเคลื่อนงาน มีการพัฒนาสมรรถภาพของบุคลากรขององค์กรอย่างต่อเนื่อง องค์ประกอบหลักของวัฒนธรรมการมีส่วนร่วม ได้แก่ องค์กรที่สนับสนุนเสริมสร้างอำนาจแก่บุคลากรในองค์กร (Empowerment) เน้นการทำงานเป็นทีม (Team orientation) เน้นการพัฒนาสมรรถภาพบุคลากรภายในองค์กรทุกระดับ (Capability Development) 2) วัฒนธรรมเอกภาพ (Consistency Culture) คือ การมีวัฒนธรรม ที่เข้มแข็งมีการประสานงานและมีการบูรณาการที่ดี พฤติกรรมที่มีรากฐานจากกลุ่มค่านิยม ผู้นำและผู้ตาม มีทักษะในการสร้างเสถียรภาพ บูรณาการภายในองค์กร ถึงจะมีทัศนคติที่แตกต่างกันสามารถบรรลุข้อตกลงให้เกิดการยอมรับ 3) วัฒนธรรมการปรับตัว (Adaptability Culture) เป็นการปรับตัวขององค์กร เพื่อให้ภายในองค์กรมีความสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงขององค์กรภายนอก ซึ่งเป็นสิ่งที่องค์กรต้องเผชิญได้รับผลกระทบจากการผลักดันของผู้รับบริการ ความเสี่ยง และการเรียนรู้ความผิดพลาดจากประสบการณ์ในอดีต การที่บุคลากรในองค์กรมีความสามารถในการเปลี่ยนแปลงอย่างสร้างสรรค์มีการเปลี่ยนแปลงระบบการบริหารงานอย่างต่อเนื่องเพื่อตอบสนองความสามารถในการสนองความต้องการของผู้รับบริการ และ 4) วัฒนธรรมแบบพันธกิจ (Mission Culture) คือ วัฒนธรรมองค์กรที่มีการกำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าหมาย วัตถุประสงค์ และยุทธศาสตร์ ขององค์กรที่ต้องการอย่างชัดเจนส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงองค์กร สอดคล้องกับงานวิจัยของ สราวุธ สีสองไชย (2556, หน้า 53) วิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมองค์กรกับการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของคณะแพทย์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่า วัฒนธรรมองค์กรของคณะแพทย์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้แก่ วัฒนธรรมการมีส่วนร่วม วัฒนธรรมเอกภาพ วัฒนธรรมการปรับตัว และวัฒนธรรมพันธกิจ อยู่ในระดับมาก

3. ลักษณะส่วนบุคคล ด้านอายุ ในภาพรวมมีความสัมพันธ์กับการพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสำนักงานศาลปกครองกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมณทา ทายุก (2557, หน้า 108) วิจัยเรื่องภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารกับการเป็น

องค์กรแห่งการเรียนรู้ของสถานศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา จังหวัดปัตตานี ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรอายุ พบว่า ภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. องค์กรแห่งการเรียนรู้ ด้านรูปแบบความคิด ด้านภาวะผู้นำ มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ – ผลกับการพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสำนักงานศาลปกครองกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ด้านการคิดเชิงระบบ มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ – ผลกับการพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสำนักงานศาลปกครองกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ด้านบุคลากรมีความรอบรู้ มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ – ผลกับการพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสำนักงานศาลปกครองกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่า องค์กรแห่งการเรียนรู้ ด้านการคิดเชิงระบบ ด้านบุคลากรมีความรอบรู้ ด้านรูปแบบความคิด ด้านวิสัยทัศน์ร่วม และด้านภาวะผู้นำ ส่งผลให้สำนักงานศาลปกครองกลาง เป็นองค์กรที่เอื้ออำนวยให้บุคลากรมีความมุ่งมั่น มีการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาขีดความสามารถของตนเอง พร้อมทั้งที่จะเปลี่ยนแปลงความคิดและเปิดรับสิ่งใหม่ ๆ ที่เป็นประโยชน์และรองรับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วทั้งภายในและภายนอกองค์กรตลอดเวลา ทำให้การพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสำนักงานศาลปกครองกลางประสบผลสำเร็จ สอดคล้องกับงานวิจัยของ สราวุธ สีสองไข (2556, หน้า 53) วิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมองค์กรกับการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของคณะแพทยมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่า การเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของคณะแพทยมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้แก่ การคิดเชิงระบบ บุคลากรมีความรอบรู้ รูปแบบความคิด วิสัยทัศน์ร่วม กับวัฒนธรรมองค์กรกับการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของคณะแพทย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีความสัมพันธ์กันในระดับสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปิยะ ละมุลมอญ (2556, หน้า 125) วิจัยเรื่องวัฒนธรรมองค์กรที่ส่งผลต่อการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ประถมศึกษาปทุมธานี เขต 1 วัฒนธรรมและการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ประถมศึกษาปทุมธานี เขต 1 ด้านภาวะผู้นำ มีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในระดับปานกลาง

ข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยได้ค้นพบประเด็นและปัญหาต่าง ๆ ที่น่าสนใจและนำมาสู่การวิเคราะห์เพื่อสร้างข้อเสนอแนะการพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสำนักงานศาลปกครองกลาง ดังนี้

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1. การคิดเชิงระบบ ควรมีการส่งเสริมให้บุคลากรมีทัศนคติที่ดีต่อการทำงาน ทำให้สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข และควรส่งเสริมให้บุคลากรพัฒนาการทำงานจากการเรียนรู้ด้วยตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. บุคลากรมีความรอบรู้ ควรส่งเสริมให้บุคลากรมีความกระตือรือร้นที่จะพัฒนาตนเองให้เป็นผู้มีความใฝ่รู้ อยู่เสมอ มีการแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ ที่เกี่ยวกับการปฏิบัติงานตามภารกิจมาปรับใช้ในการปฏิบัติงานอย่างต่อเนื่อง รวมถึงมีความสนใจเข้าร่วมรับฟังการบรรยายเกี่ยวกับการพัฒนา ทักษะการทำงานของตนเองอยู่เสมอ

3. รูปแบบความคิด ควรส่งเสริมให้บุคลากรพิจารณาหาสาเหตุของปัญหาที่เกิดจากการทำงาน อย่างรอบคอบก่อนโดยไม่ด่วนสรุป สามารถปรับเปลี่ยนแนวความคิดเรื่องการทำงานให้มีความทันสมัยพร้อมเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ อยู่เสมอ มีการแลกเปลี่ยนแนวความคิดการทำงานซึ่งกันและกัน รวมถึงมีวิธีการแก้ไขปัญหที่เกิดจากการทำงานในเบื้องต้นได้อย่างมีเหตุมีผล

4. วิสัยทัศน์ร่วม ควรส่งเสริมให้บุคลากรมีวิสัยทัศน์ส่วนบุคคลที่สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ของหน่วยงาน ด้านการสนับสนุนให้การอำนวยความสะดวกเป็นไปอย่างรวดเร็ว มีวางแผนการทำงานตามภารกิจที่ได้รับ มอบหมายก่อนลงมือปฏิบัติเพื่อลดความผิดพลาดที่จะเกิดขึ้น รวมถึงมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นเพื่อกำหนดวิสัยทัศน์ของหน่วยงานให้เป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนด

5. ภาวะผู้นำ ส่งเสริมให้บุคลากรมีความเชื่อมั่นต่อการบริหารงานของผู้บังคับบัญชาที่จะบริหารงานให้เป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนด และผู้บังคับบัญชาควรสร้างแรงจูงใจให้บุคลากรในหน่วยงานทุ่มเทการปฏิบัติงานอย่างเต็มความสามารถ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาทำการวิจัยในแบบผสมผสานทั้งคุณภาพและเชิงปริมาณ โดยศึกษาสภาพปัญหาการพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ โดยการลงพื้นที่สัมภาษณ์เชิงลึกต่อบุคลากรที่ปฏิบัติงานในสำนักงานศาลปกครองกลางแล้วนำข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้ มาวิเคราะห์เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสำนักงานศาลปกครองกลาง ให้ดียิ่งขึ้นต่อไป

2. ควรมีการศึกษาถึงปัจจัยอื่น ๆ ที่คาดว่าจะส่งผลให้การพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรดีขึ้น เช่น นโยบายองค์กร โครงสร้างองค์กร การทำงานเป็นทีม และ เทคโนโลยี เป็นต้น

3. ควรมีการศึกษากการพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ ในสำนักงานอื่น ๆ เพื่อนำผลที่ได้มาเปรียบเทียบกับแล้วนำมาประยุกต์ในการพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรของสำนักงานศาลปกครองกลางให้ดียิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- ปิยะ ละมุลมอญ. (2556). **วัฒนธรรมองค์กรที่ส่งผลต่อการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสถานศึกษา** สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 1. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- สรารุช สีสองไข. (2556). **ความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมองค์กรกับการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมณฑลธัญบุรี.**
- สมณฑา ทายุก. (2557). **ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารกับการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสถานศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา จังหวัดปัตตานี. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา.**
- สำนักงานคณะกรรมการการกฤษฎีกา. (2546). **พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี.** สืบค้นเมื่อ มีนาคม 13, 2562 จาก <http://www.vru.ac.th/goodgovru/law/08.pdf>.
- Bass, B.M. (1990). **Bass & Stogdill's handbook of leadership theory, research, and managerial applications** (3rd ed.). New York: The Free Press.
- Denison, D.R. (1990). **Corporate culture and organizational Effectiveness.** New York: John Wiley & Son.
- Green, G.B. (1991). How Many Subjects Dose It Take to Do a Regression Analysis? **Multivariate Behavioral Research**, 26(3), 109-110. Retive March 18, 2018 From http://research.kbu.ac.th/home/journal/pdf/journal_v15_no1.pdf
- Senge, P.M. (1990). **The Fifth Discipline: The Art and Practice of the Learning Organization.** New York: Doubleday.

การพัฒนาศักยภาพการคิดของเด็กปฐมวัยด้วยชุดคู่มือบูรณาการ องค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์

The Development of Thinking Potentiality of The Early childhood Childrens Using the Integration of the mosques Scientific Models

ชูลีพร สงวนศรี¹

Chuleepron Saguan Sri¹

บทคัดย่อ

การวิจัยมีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบการคิดวิเคราะห์ของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังได้รับการจัด
ประสบการณ์โดยใช้ชุดคู่มือบูรณาการองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กนักเรียน ชั้นอนุบาลปีที่ 1
โรงเรียนอนุบาลลพบุรี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาลพบุรี เขต 1 จำนวน 20 คน โดยการเลือกแบบ
เจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยประกอบด้วย 1) ชุดคู่มือบูรณาการองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ที่มีค่าความเชื่อมั่น
เท่ากับ 0.1 2) แบบประเมินภาคปฏิบัติที่มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.725 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ร้อยละ ค่าเฉลี่ย
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบที และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า การเปรียบเทียบการคิดวิเคราะห์ของเด็กนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 ก่อนและหลัง
ได้รับการจัดประสบการณ์ โดยใช้ชุดคู่มือบูรณาการองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์แตกต่างกันโดยสามารถคิด
วิเคราะห์ของเด็กนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 หลังได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้ชุดคู่มือบูรณาการองค์ความรู้
ทางวิทยาศาสตร์ สูงกว่าก่อนจัดประสบการณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ: ชุดคู่มือบูรณาการองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์, การคิดวิเคราะห์, เด็กปฐมวัย

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำสาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

Abstract

The purposes of this research were to: 1) compare the early childhoods children's the Thinking Potentiality before and after for the develop with the mosques Scientific Models. , The samples, obtained by purposive sampling, were 20 the first year kindergarten class students in the schools under Loburi Educational Service Area Office. A experimental group, 20 early childhood for control group. The statistics used were percentage, mean, standard deviation, and the percentage of the mosques Scientific progressiveness. and the result was significantly differently at the 0.01 level. Similarly, there was a significant difference ($p = 0.01$) between the pre-test and post- test of the early childhood children concerning the adoption of the mosques Scientific.

Findings were as follows: The comparative mosques Scientific Model .were different significantly at .01. The result after studied was higher than before studie.

Keywords: Mosques Scientific Models, Thingking Potentiality, Early Childhoods,

บทนำ

การคิดเป็นศักยภาพของมนุษย์ทุกคน เป็นกระบวนการเกิดขึ้นในสมองเพื่อประมวลความรู้ การคิดตัดสินใจ แก้ปัญหาเป็นระบบ การคิดเกิดขึ้นต่อเนื่องตลอดเวลา วิธีคิดของบุคคลแตกต่างกันขึ้นอยู่กับประสบการณ์และการเรียนรู้ มนุษย์แสวงหาความรู้เพื่อค้นหาคำตอบจากคำถามในสมองเพื่อพัฒนาการคิดตัดสินใจ แก้ปัญหาและสร้างวิธีคิดใหม่ๆ กระบวนการค้นพบศักยภาพการคิด พัฒนามนุษย์เป็นนักคิด นักวิเคราะห์ จากหลักคิดทางวิทยาศาสตร์ เด็กปฐมวัยมีธรรมชาติแสวงหาความรู้แบบวิทยาศาสตร์ การเปิดโอกาสเด็กค้นพบและเรียนรู้ด้วยตนเอง เด็กจะได้กระบวนการเรียนรู้และองค์ความรู้ตั้งแต่ปฐมวัย ซึ่งจะช่วยพัฒนาศักยภาพ แนวคิดและทักษะต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการศึกษาในอนาคต

เด็กปฐมวัยมีสมองเรียนรู้และจดจำสูงสุด การพัฒนาศักยภาพให้เป็นผู้คิดเป็นเหตุเป็นผล คิดวิเคราะห์ คิดตัดสินใจ และคิดแก้ปัญหา จำเป็นต้องพัฒนาเร่งด่วนตั้งแต่เยาว์วัย การสร้างความตระหนักการสนทนาคิดเพื่อพัฒนาองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ สอดคล้องกับจุดอ่อนกลยุทธ์การวิจัย ด้านการศึกษาและครูปฐมวัยส่วนใหญ่ขาดความรู้ ความเข้าใจเนื้อหา ด้านวิธีสอน การจัดการเรียนการสอนวิทยาศาสตร์ระดับปฐมวัยที่ยังขาดเทคนิควิธีการสอนและการจัดกระบวนการเรียนการสอนส่งเสริมให้ผู้เรียนคิด วิเคราะห์และใช้เหตุผลแก้ปัญหาได้ด้วยตนเอง และความสามารถทางวิทยาศาสตร์เด็กไทยอยู่ในระดับต่ำ จากผลการประเมินระดับนานาชาติ เช่น Programme for International Student Assessment: PISA พบว่า ความรู้และทักษะทางวิทยาศาสตร์ของเด็กไทย ยังอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างต่ำและประเทศไทยยังขาดแคลนนักวิทยาศาสตร์และวิศวกรที่จะขับเคลื่อน การพัฒนาประเทศ (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ, 2542, สมณฯ พรหมบุญ และอรพรรณ พรสีมา, 2549)

การพัฒนาศักยภาพการคิดของเด็กปฐมวัยด้วยชุดคู่มือบูรณาการองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์จึงเป็นแนวทางส่งเสริมการคิด เปิดโอกาสให้เด็กทำกิจกรรมบูรณาการองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ เกิดการคิดเป็นเหตุเป็นผล การคิดวิเคราะห์ การคิดตัดสินใจและการคิดแก้ปัญหาผ่านกิจกรรมบูรณาการในกิจกรรมหลัก 6 กิจกรรม สอดคล้องกับหน่วยการสอนประจำสัปดาห์ ผูกคิด เชื่อมโยงกับการเรียนรู้ผ่านกิจวัตรประจำวันของเด็กปฐมวัย เกิดระบบคิดแบบวิทยาศาสตร์ เปลี่ยนบทบาทครูจากผู้ถ่ายทอดเป็นผู้กระตุ้น เด็กคิด การคิดเป็นศักยภาพของมนุษย์ทุกคนเป็นกระบวนการเกิดขึ้นในสมองเพื่อประมวลความรู้ คิดหาแนวทางและวิธีแก้ปัญหา ตอบสนองความอยากรู้อยากเห็นอย่างมีเหตุผล ถ่ายทอดการคิดจากการพูด การวาดภาพหรือการแสดงพฤติกรรม การคิดเกิดขึ้นต่อเนื่องตลอดเวลา บุคคลมีวิธีคิดต่างกันขึ้นอยู่กับประสบการณ์และการเรียนรู้ สภาพแวดล้อมช่วยให้มนุษย์ตอบสนองการคิดมากยิ่งขึ้น มนุษย์แสวงหาความรู้เพื่อค้นหาคำตอบ จากคำถามที่เกิดขึ้นในสมองพัฒนาการคิด ตัดสินใจ แก้ปัญหา สร้างวิธีคิดใหม่ ๆ จะค้นพบศักยภาพการคิดจากองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์

ความร่วมมือระหว่างมหาวิทยาลัย โรงเรียน บ้านและชุมชน จะช่วยผลักดันการพัฒนา เด็กปฐมวัยไปในทิศทางเดียวกัน มุ่งประโยชน์ที่เกิดกับเด็กเป็นสำคัญ ตามที่ สุวิมล ว่องวานิช และคณะ (2554, หน้า 45-47) กล่าวว่า “ครูและผู้เกี่ยวข้องจะเปลี่ยนไปเป็นผู้ร่วมพัฒนาผู้เรียนเพื่อสร้างปฏิสัมพันธ์ร่วมกัน สร้างโอกาสการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน เพื่อเปลี่ยนให้เป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ให้เป็นสังคมฐานความรู้ผ่านโรงเรียน” โดยมีสถาบันอุดมศึกษาเป็นฐานการสร้างความรู้และบริการแก่สังคมแบบเครือข่ายวิจัย เพื่อสร้างความเข้มแข็งให้กับผู้เกี่ยวข้องกับการวิจัยในแต่ละพื้นที่ เพื่อให้งานวิจัย มีความเชื่อมโยงระหว่างนโยบายและการปฏิบัติ (สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ, 2558)

จากความสำคัญและที่มาของปัญหาดังกล่าว จึงจำเป็นต้องพัฒนาผู้เรียน สร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างมหาวิทยาลัย โรงเรียน บ้านและชุมชน พัฒนาศักยภาพการคิดของเด็กปฐมวัยด้วยชุดคู่มือบูรณาการองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ พัฒนาเด็ก คิดวิเคราะห์ ปลุกฝังการรักการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ ก็จะง่ายต่อการพัฒนาศักยภาพการคิดแบบวิทยาศาสตร์ที่เป็นพื้นฐานสำคัญในการสร้างคุณภาพประชากรที่มีต่อคุณภาพของชาติต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เปรียบเทียบการคิดวิเคราะห์ของเด็กนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 ก่อนและหลังได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้ชุดคู่มือบูรณาการองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 1.1 ประชากร เป็นเด็กนักเรียนชั้นอนุบาล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ลพบุรี จำนวน 30 คน
 - 1.2 กลุ่มตัวอย่าง เป็นเด็กนักเรียนที่กำลังศึกษาชั้นอนุบาลปีที่ 1 อายุ 4-5 ปี โรงเรียนอนุบาลลพบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาลพบุรีเขต 1 จำนวน 20 คน ได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง
2. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

ชุดคู่มือบูรณาการองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ ประกอบด้วยสิ่งมีชีวิตกับการดำรงชีวิต ชีวิตกับสิ่งแวดล้อม และกระบวนการเปลี่ยนแปลงของโลก
3. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ทดลองใช้ชุดคู่มือบูรณาการองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 20 นาที (พุธ พฤหัสและศุกร์)
4. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย
 - 4.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ ชุดคู่มือบูรณาการองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์
 - 4.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ การคิดวิเคราะห์
5. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยพัฒนาทดลอง (Experimental development) ซึ่งประกอบด้วยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ขั้นตอนดำเนินการวิจัย และการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

 - 5.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่
 - 5.1.1 ชุดคู่มือบูรณาการองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์สำหรับเด็กนักเรียน ชั้นอนุบาลปีที่ 1 ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ชุดคู่มือบูรณาการองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.6– 1.00
 - 5.1.2 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมินปฏิบัติได้เท่ากับ 1.00 มีค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.50 – 0.70 และค่าอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง 0.33 – 0.66 และมีค่าความเชื่อมั่น ซึ่งได้จากวิธีการของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson) สูตร KR-20 (พิชิต ฤทธิ์จรูญ 2549, หน้า 247) เท่ากับ 0.725
 - 5.2 ขั้นตอนดำเนินการทดลอง

ในขั้นตอนดำเนินการทดลอง โดยครูปฐมวัยนำ เครื่องมือที่สร้างขึ้นจากการอบรมเชิงปฏิบัติการสร้างชุดคู่มือบูรณาการองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์นำไปทดลองใช้กับเด็กนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 โรงเรียนอนุบาลลพบุรี

 - 5.2.1 ประเมินการคิดวิเคราะห์ภาคปฏิบัติเด็กนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 จำนวน 20 คน ก่อนใช้ชุดคู่มือบูรณาการองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์
 - 5.2.2 ดำเนินการจัดประสบการณ์โดยใช้ชุดคู่มือบูรณาการองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 เป็นเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 20 นาที (พุธ พฤหัสและศุกร์)
 - 5.2.3 ประเมินการคิดวิเคราะห์ภาคปฏิบัติเด็กนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 จำนวน 20 คน หลังใช้ชุดคู่มือบูรณาการองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์

6. การเก็บรวบรวมข้อมูล การเก็บรวบรวมข้อมูลมีวิธีดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

6.1 ศึกษาข้อมูลพื้นฐาน ด้านการจัดการเรียนการสอนวิทยาศาสตร์ของครูปฐมวัย โดยวิธีการจัดประชุมสนทนากลุ่ม และสัมภาษณ์เชิงลึกครูปฐมวัยโรงเรียนอนุบาลบุรีรัมย์ สังกัดสำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาบุรีรัมย์ เขต 1

6.2 การคัดเลือกครูปฐมวัยเข้าร่วมโครงการโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง ครูเข้าร่วมโครงการจำนวน 5 ห้องเรียน

6.3 จัดอบรมเชิงปฏิบัติการครูปฐมวัยจำนวน 5 คนเพื่อสร้างชุดคู่มือบูรณาการองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ จำนวน 4 ชุด

6.4 ก่อนและหลังใช้ชุดคู่มือบูรณาการองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ประเมินด้านการคิดวิเคราะห์ภาคปฏิบัติแก่นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 จำนวน 20 คน

7. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

7.1 การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นตอน ดังนี้ เปรียบเทียบผลการคิดวิเคราะห์ที่เด็กนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 จำนวน 20 คน ก่อนและหลังการใช้ชุดคู่มือบูรณาการองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ โดยใช้ค่าเฉลี่ย (mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation)

7.2 สถิติที่ใช้ วิเคราะห์ข้อมูล โดยหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ผลการวิจัย

เปรียบเทียบการคิดวิเคราะห์ที่เด็กนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 กลุ่มทดลองก่อนและหลังจัดประสบการณ์โดยใช้ชุดบูรณาการองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ พบว่าเด็กปฐมวัยมีความสามารถคิดวิเคราะห์หลังได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้ชุดบูรณาการองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยหลังจัดประสบการณ์ มีความสามารถคิดวิเคราะห์ สูงกว่าก่อนจัดประสบการณ์ ผลการเปรียบเทียบการคิดวิเคราะห์ แสดงในตารางที่ 1

ตาราง 1 ผลการเปรียบเทียบการคิดวิเคราะห์ที่เด็กนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 ก่อนและหลังจัดประสบการณ์ โดยใช้ชุดบูรณาการองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์

	N	$\bar{X}$	S.D.	t	p
ก่อนจัดประสบการณ์	20	9.10	1.209	31.025	.000***
หลังจัดประสบการณ์	20	24.25	14.165		

$t_{(19, .01)} = 2.8609$ * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

เด็กนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 กลุ่มทดลองมีความสามารถคิดวิเคราะห์ก่อนและหลังได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้ชุดบูรณาการองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยหลังจัดประสบการณ์ มีความสามารถคิดวิเคราะห์ สูงกว่าก่อนได้รับการจัดประสบการณ์ อภิปรายได้ว่า การจัดประสบการณ์โดยใช้ชุดบูรณาการองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ซึ่งประกอบด้วยแผนการจัดประสบการณ์ที่สร้างขึ้น เพื่อจัดประสบการณ์เปิดโอกาสให้เด็กเลือกทำกิจกรรมที่เด็กสนใจด้วยตนเองจากเนื้อหาองค์ความรู้ทาง

วิทยาศาสตร์เรื่อง สิ่งมีชีวิตกับการดำรงชีวิต ชีวิตกับสิ่งแวดล้อม และกระบวนการเปลี่ยนแปลงของโลก โดยการ จัดประสบการณ์ผ่านกิจกรรมสอดคล้องเหมาะสมกับความสามารถและความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยครูจัด ประสบการณ์หลังจากได้รับความรู้จากการได้รับการอบรมเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม ประเมิน วางแผนการสอน และแก้ปัญหา ครูสร้างความเข้าใจร่วมกันระหว่างบ้าน โรงเรียนและชุมชน จัดประสบการณ์โดยสร้างความเข้าใจ ร่วมมือกันส่งเสริมศักยภาพการคิดวิเคราะห์ การจัดประสบการณ์สอดคล้องธรรมชาติและการเรียนรู้ เชื่อมโยงการ สำไปใช้ในชีวิตประจำวันเป็นระบบ ตลอดจนการมีส่วนร่วมสร้างความรู้ความเข้าใจการจัดการศึกษาปฐมวัยส่งผล ให้ผู้มีส่วนร่วมเข้าใจแนวทางการจัดประสบการณ์ส่งเสริมการลงมือทำกิจกรรมอิสระด้วยตนเองไม่เน้นการเขียน เหมือนกันทั้งชั้น หรือทำกิจกรรมเหมือนกันทั้งชั้นเด็กสามารถคิดวิเคราะห์ สูงกว่าก่อนจัดประสบการณ์ อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงให้เห็นว่าเด็กมีความสามารถปรับตัวได้ดี สามารถเลือกกิจกรรมและแสดง ความสามารถตามศักยภาพตนเองได้ดี สอดคล้องกับสมองที่พัฒนาได้ดีที่สุดช่วงปฐมวัย

ข้อเสนอแนะ

1. การจัดประสบการณ์โดยใช้เพลง นิทาน คำคล้องจอง เพื่อฝึกคิดและพัฒนาคุณภาพการสอนบูรณา การกระบวนการคิดร่วมกับวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ สังคม

2. การจัดประสบการณ์บูรณาการกระบวนการคิดเชื่อมโยงสัมพันธ์กับการดำเนินชีวิตประจำวันภายใน และภายนอกห้องเรียนและการเรียนรู้จากการศึกษาสถานที่จริง

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาทักษะชีวิตที่มีผลต่อกระบวนการคิดเด็กนักเรียนระดับชั้นอนุบาล
2. ควรศึกษารูปแบบการบูรณาการกระบวนการคิดเด็กนักเรียนระดับชั้นอนุบาลสังกัดองค์การบริหาร ส่วนท้องถิ่น

เอกสารอ้างอิง

- ชูลีพร สงวนศรี. (2553). การศึกษาความสามารถในการจัดกิจกรรมทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัยโดยการสอน
ภาษาแบบองค์รวม. ลพบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- ชูลีพร สงวนศรี, นันทนา แจ่มสุวรรณ, พงศรันต์ จันทร์ชุ่ม และจิราวรรณ ฉายาวัฒน์. (2553). การพัฒนาการ
เรียนการสอนของครูปฐมวัยโดยใช้ทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์. ลพบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏ
เทพสตรี.
- ชูลีพร สงวนศรี. (2554). การศึกษาความสามารถจัดกิจกรรมที่เน้นทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์สำหรับ
เด็กปฐมวัยของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย ชั้นปีที่ 1. ลพบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- _____. (2555). การสร้างรูปแบบชุดความคิดของครูปฐมวัยด้วยทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์.
ลพบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- _____. (2556). การสร้างรูปแบบชุดความมีวินัยของเด็กปฐมวัยด้วยชุดกิจกรรมบูรณาการ. ลพบุรี:
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- _____. (2557). การวิจัยปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อสร้างชุดบูรณาการกระบวนการคิดสำหรับเด็ก
ปฐมวัย. ลพบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- _____. (2558). การสร้างเสริมศักยภาพเด็กปฐมวัยชุดการสอนแบบโครงการและอายตนะ 6. ลพบุรี:
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- _____. (2559). การสร้างเสริมทักษะชีวิตแบบมีส่วนร่วมด้วยชุดคู่มือบูรณาการกระบวนการเล่นทางปัญญา.
ลพบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- _____. (2560). การเสริมสร้างศักยภาพการคิดเด็กปฐมวัยด้วยชุดฝึกทักษะการคิดขั้นสูง. ลพบุรี:
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ. (2542). ราชกิจจานุเบกษา. เล่มที่ 116. (ตอนที่ 74 ก), หน้า 1-23
- สุนทนา พรหมบุญ และ อรพรรณ พรสีมา. (2549). การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมในทฤษฎีการเรียนรู้
แบบมีส่วนร่วม: ต้นแบบการเรียนรู้ทางด้าน หลักทฤษฎีและแนวปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: สำนักงาน
คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- สุวิมล วองวานิช,อรอุมา เจริญสุข, อัจฉรา ประเสริฐสิน. (2554). การสังเคราะห์งานวิจัยด้านการพัฒนา
นวัตกรรมทางการศึกษา เพื่อการพัฒนาครูตามแนวทางการปฏิรูปการศึกษา. การบริหารจัดการ
ผลงานวิจัย สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2558. กรอบการวิจัย. กรุงเทพมหานคร: วัฒนาพานิช.

การเข้าถึงสิทธิของคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคน
พิการ พุทธศักราช 2550 ภายในเขตอำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี
Access to the Rights of Disabled Persons under the Empowerment of
Persons with Disabilities Act, B.E.2550 in Mueang Phetchaburi District,
Phetchaburi

สุรางค์รัตน์ สังข์สินธุ์¹
Surangrat Sungsin¹

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับการเข้าถึงสิทธิของคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พุทธศักราช 2550 ภายในเขตอำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี 2) ศึกษาปัจจัยในการเข้าถึงสิทธิของคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พุทธศักราช 2550 ภายในเขตอำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี 3) ศึกษาปัจจัยในการเข้าถึงสิทธิของคนพิการมีความสัมพันธ์เชิงเหตุ - ผลกับการเข้าถึงสิทธิของคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พุทธศักราช 2550 ภายในเขตอำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ผู้ดูแลคนพิการหรือผู้พิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางกายที่ได้ทะเบียนคนพิการแล้ว ภายในเขตอำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี จำนวน 130 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามเกี่ยวกับการเข้าถึงสิทธิของคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พุทธศักราช 2550 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าสถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติเชิงอนุมาน โดยใช้สถิติค่าไคสแควร์ และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการศึกษาพบว่า 1) การเข้าถึงสิทธิของคนพิการ ในภาพรวมมีการเข้าถึงสิทธิอยู่ในระดับปานกลาง 2) ปัจจัยในการเข้าถึงสิทธิของคนพิการ ในภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก 3) ปัจจัยในการเข้าถึงสิทธิของคนพิการ ด้านขั้นตอน/กระบวนการการเข้าถึงสิทธิ และ ด้านอุปกรณ์หรือเครื่องช่วยคนพิการ มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ - ผลกับการเข้าถึงสิทธิของคนพิการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .001 4) ลักษณะส่วนบุคคล ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุ 61 ปี ขึ้นไป จบการศึกษาระดับประถมศึกษา ไม่ได้ประกอบอาชีพ มีรายได้ต่อเดือน 3,001 – 8,000 บาท มีรายได้จากบุคคลในครอบครัว 5) ลักษณะส่วนบุคคล ด้านระดับการศึกษา มีความสัมพันธ์กับการเข้าถึงสิทธิของคนพิการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ: การเข้าถึง, สิทธิของคนพิการ, พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พุทธศักราช 2550

¹ นักศึกษาหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยนานาชาติแสตมฟอร์ด

Abstract

This research aimed to study: (1) level of access to the rights of disabled persons under the empowerment of persons with disabilities act, B.E.2550 in Mueang Phetchaburi District, Phetchaburi, 2) factors involving in access to the rights of disabled persons under the empowerment of persons with disabilities act, B.E.2550 in in Mueang Phetchaburi District, Phetchaburi, and 3) factors involving in the access to the rights of disabled persons that had a causal relationship to access to the rights of disabled persons under the empowerment of persons with disabilities act, B.E.2550 in in Mueang Phetchaburi District, Phetchaburi. Samples used in this study were 130 disabled persons caretaker or disabled persons under Mueang Phetchaburi District, Phetchaburi. Data were treated and analyzed by using descriptive and Inferential Statistics methods, which were percentage, mean, standard deviation, chi-square test and multiple regression analysis.

Findings were as follows: 1) Access to the rights of people with disabilities overall, access to rights is at a moderate level. 2) Factors for accessing the rights of people with disabilities in overall, there is a high level of practice. 3) Factors for accessing rights of people with disabilities in the process / process of access to rights and equipment or auxiliary equipment for people with disabilities have a causal relationship with access to the rights of people with disabilities with statistical significance at .001. 4) Personal characteristics Most of them are male, aged 61 years and over. Not a career with monthly income 3,001 - 8,000 baht with income from family members. 5) Personal characteristics education level has a relationship with access to the rights of people with disabilities with statistical significance at .01 level.

Keywords: Access to, rights of people with disabilities, Act on Promotion and Development of the Quality of Life of Persons with Disabilities BE 2550.

บทนำ

ประเทศไทยมีกฎหมายที่เกี่ยวกับคนพิการ โดยเริ่มตั้งแต่การประกาศใช้พระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ. 2534 ได้กำหนดสิทธิประโยชน์ที่คนพิการพึงได้รับไว้อย่างชัดเจน ได้แก่ การสงเคราะห์ฟื้นฟูสมรรถภาพและการพัฒนาศักยภาพ แต่หากคนพิการต้องการรับสิทธิอื่นก็ต้องยื่นขอการจดทะเบียนเป็นคนพิการตามเงื่อนไขแห่งกฎหมายนี้ก่อน ทั้งนี้กฎหมายในการจดทะเบียนคนพิการก็จะเป็นไปตามกฎกระทรวงสาธารณสุขที่ว่าด้วยประเภทและหลักเกณฑ์การวินิจฉัยความพิการซึ่งคนพิการที่ได้รับการจดทะเบียนแล้วสามารถรับบริการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านต่าง ๆ ได้รวมทั้งอุปกรณ์เครื่องช่วยความพิการโดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายสำหรับบริการด้านการแพทย์และสาธารณสุข ซึ่งจะเห็นว่าพระราชบัญญัติดังกล่าวเน้นให้คนพิการได้รับการคุ้มครอง สงเคราะห์ การพัฒนา และการฟื้นฟูสมรรถภาพเท่านั้น ต่อมาปี พ.ศ. 2550 ได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ขึ้นมาทดแทนพระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ. 2534 โดยมีการกำหนดบทบัญญัติเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์และความคุ้มครองสิทธิของคนพิการ เพื่อมิให้มีการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ตลอดจนการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการที่เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน (เจษฎาภรณ์ จำนวนคำ, 2556, หน้า 294 - 295)

สภาพปัญหาและสถานการณ์การดำเนินงานในด้านต่าง ๆ ของคนพิการในจังหวัดเพชรบุรี ได้แก่

1. ปัญหาด้านการจดทะเบียนคนพิการ คือ

1.1 ผู้ดูแลคนพิการ ไม่ต้องการเปิดเผยให้ชุมชนรับทราบถึงความพิการของบุตรหลานหรือญาติตนเอง นอกจากนี้ผู้ปกครองบางรายมีความหวังว่าคนพิการที่อยู่ในความดูแลจะหายจากความพิการได้

1.2 ผู้ดูแลคนพิการบางส่วน ประสบปัญหาในการเดินทางนำคนพิการมาจดทะเบียนคนพิการ

1.3 ผู้ดูแลคนพิการบางคนขาดแพทย์รับรองความเจ็บป่วย ไม่สามารถเดินทางไปพบแพทย์ได้

1.4 อาสาสมัครพัฒนาสังคม (อพม.) บางส่วนไม่ปฏิบัติอย่างจริงจังในการเข้าถึงคนพิการในชุมชน จึงทำให้คนพิการบางคนถูกทอดทิ้งและถูกละเลย ไม่สามารถเข้าถึงสิทธิตามกฎหมาย

1.5 ผู้ช่วยคนพิการมีจำนวนน้อย

2. ปัญหาด้านการศึกษาของคนพิการ คือ

2.1 คนพิการส่วนใหญ่ได้รับการศึกษาระดับพื้นฐาน ประมาณ ป.6 ผู้ที่ได้รับการศึกษานี้ ส่วนใหญ่ศึกษามาก่อนประสบปัญหาความพิการ ส่วนผู้ที่พิการมาแต่กำเนิดมักไม่ค่อยได้รับการศึกษา หรือได้รับการศึกษาก็อยู่ในระดับต่ำ

2.2 ผู้ดูแลคนพิการมีเจตคติต่อการศึกษาศาของคนพิการในลักษณะไม่เห็นความสำคัญต่อการศึกษาคือ เห็นว่าไม่คุ้มค่า ไม่เกิดประโยชน์แท้จริง เนื่องจากศักยภาพถูกจำกัดด้วยความพิการ

2.3 สถานศึกษาสำหรับคนพิการมีจำนวนน้อย และมักอยู่ในเมืองและชุมชน จึงทำให้คนพิการที่อยู่ในชนบทไม่สะดวกในการเดินทางมาศึกษา

2.4 สถานศึกษาทั่วไปที่จัดการศึกษาแก่คนปกติ ยังไม่พร้อมจัดการศึกษาให้คนพิการ เนื่องจากประสบปัญหาขาดแคลนบุคลากร วัสดุ อุปกรณ์ สำหรับคนพิการ

2.5 หน่วยงานจัดการศึกษานอกโรงเรียน ส่วนใหญ่จัดการศึกษาระดับพื้นฐาน

3. ปัญหาด้านการประกอบอาชีพของคนพิการ คือ

3.1 สภาพงานของคนพิการโดยทั่วไปเป็นงานที่ไม่ใช้ทักษะมากนัก เช่น รดน้ำต้นไม้ แล่ปลา ผ่าหอยเค็ดหมึก หรือทำการเกษตรต่าง ๆ เป็นต้น

3.2 เจตคติของสังคมยังไม่เอื้อต่อการประกอบอาชีพของคนพิการ คือ ไม่คาดหวังการทำงานของคนพิการมากนัก เพราะเห็นว่าเป็นบุคคลที่มีศักยภาพในการทำงานต่ำ นำเวทนาสงสาร

3.3. ตลาดแรงงานหรือองค์กร หน่วยงานส่วนใหญ่ไม่ต้องการรับคนพิการเข้ามาทำงานเพราะเห็นว่า มีประสิทธิภาพในการทำงานต่ำ บางหน่วยงานยินดีที่จะจ่ายเงินเข้ากองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ แทนการรับคนพิการเข้ามาทำงาน

3.4 สถานที่ฝึกอาชีพแก่คนพิการมีน้อย ไม่ทั่วถึงและมักอยู่ในชุมชนทำให้คนพิการที่อยู่ห่างไกลไม่สามารถเดินทางมาฝึกอาชีพได้

3.5. คนพิการและผู้ดูแลคนพิการบางส่วนไม่ทราบข้อมูลการฝึกอาชีพ สถานที่ฝึกอาชีพอยู่ไกลบ้าน

4. ปัญหาด้านเบี้ยยังชีพคนพิการ คือ หน่วยงานที่จัดสรรเบี้ยยังชีพมีแนวปฏิบัติไม่แน่นอน เช่น บางแห่งมอบเป็นเช็ค บางแห่งมอบเป็นเงินสด ส่วนระยะเวลาในการจ่ายเงิน บางแห่งจ่ายทุกเดือนแต่บางแห่งจ่าย ครั้งละ 3 เดือน เป็นต้น

5. ปัญหาด้านการกู้ยืมเงินจากกองทุนส่งเสริมและพัฒนาคนพิการ คือ

5.1 การขาดผู้ค้ำประกัน คนพิการบางรายมายื่นกู้ไม่ได้เพราะขาดผู้ค้ำประกัน ไม่มีคนค้ำประกันให้

5.2 การขาดการสนับสนุนจากผู้ดูแลคนพิการ คือ ผู้ดูแลคนพิการบางรายมีเจตคติต่อการกู้ยืมเงินจากกองทุนในทางลบ โดยเห็นว่าคนพิการไม่มีศักยภาพพอเพียงที่จะนำเงินไปใช้ในการทำงาน จึงเกรงว่าหากกู้ไปแล้วจะเกิดปัญหาต่อการชำระหนี้ อนึ่งผู้ดูแลคนพิการบางรายอาศัยสิทธิคนพิการกู้ยืมเงินจากกองทุนเพื่อประโยชน์ของตนเอง

6. ปัญหาด้านการจัดบริการสำหรับคนพิการ คือ

6.1 คนพิการไม่ทราบสิทธิพิเศษที่หน่วยงานสาธารณสุขจัดบริการให้ เช่น เรื่องการที่คนพิการไม่ต้องเข้าคิวในการเข้ารับการรักษาพยาบาลเหมือนคนปกติ และไปเข้ารับการรักษาได้ทุกโรงพยาบาล

6.2 สถานที่ฟื้นฟูคนพิการมีน้อย ไม่พอเพียงต่อคนพิการ เช่น มีเฉพาะโรงพยาบาลประจำจังหวัดแต่โรงพยาบาลระดับอำเภอไม่มีสถานที่ฟื้นฟูคนพิการหรือมีแต่ไม่สมบูรณ์ กายอุปกรณ์ไม่เพียงพอ เช่น เครื่องช่วยหูฟัง

7. การบริการด้านการศึกษา คือ

7.1 ไม่ทราบข้อมูลเกี่ยวกับสถานบริการการศึกษาของคนพิการ

7.2 สถานที่ศึกษามีน้อยและไม่ทั่วถึง ส่วนใหญ่มีเฉพาะวัยเด็กและสถานศึกษาบางแห่งเข้าศึกษาได้ค่อนข้างยาก

7.3 ผู้ดูแลคนพิการไม่ให้ความสำคัญต่อการศึกษาของคนพิการจึงทำให้คนพิการขาดโอกาสในการศึกษา

8. การบริการด้านการมีงานทำ คือ

8.1 การฝึกอาชีพมีเฉพาะกลุ่ม เช่น คนพิการทางสายตาได้รับการฝึกอาชีพด้านการวาด แต่คนพิการบางประเภทยังไม่ได้รับการฝึกอาชีพและการฝึกอาชีพบางประเภทให้การอบรมไม่จริงจัง

8.2 สถานที่ฝึกอาชีพอยู่ในชุมชน/เมือง ผู้ที่อาศัยอยู่ห่างไกลไม่มีโอกาสเข้ามาฝึก เนื่องจากมีปัญหายานพาหนะ

8.3 การจ้างงานคนพิการมีจำกัด ระยะเวลาสั้น ๆ ย้าย เปลี่ยนงานบ่อย

8.4 สถานประกอบการบางแห่งขาดความรู้ว่าคนพิการบางประเภทมีประสิทธิภาพในการทำงานได้เท่าหรือดีกว่าคนปกติ

9. การบริการด้านที่พักอาศัยและสิ่งอำนวยความสะดวก คือ

9.1 คนพิการบางรายต้องการให้มีสถานสงเคราะห์สำหรับคนพิการ เนื่องจากเห็นว่าได้อยู่ร่วมกับคนพิการ ทำให้มีความเห็นอกเห็นใจกันมากกว่าอยู่กับครอบครัว

9.2 สิ่งอำนวยความสะดวกแก่คนพิการ ส่วนใหญ่มีบริการแล้วโดยเฉพาะอาคารที่สร้างใหม่ แต่อาคารที่มีอยู่ก่อนมีกฎกระทรวงฯ ว่าด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกแก่คนพิการ ยังมีสิ่งอำนวยความสะดวกที่ไม่เพียงพอและไม่ได้มาตรฐาน

10. ด้านการรวมกลุ่ม คือ

10.1 ขาดแกนนำในการจัดตั้งกลุ่ม

10.2 ขาดผู้ที่จะนำพาไปร่วมกิจกรรมของกลุ่ม

10.3 คนพิการขาดจิตอาสาในการรวมกลุ่มหรือการสร้างกลุ่ม (สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดเพชรบุรี, 2561, หน้า 13 - 17)

จากปัญหาดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยได้ตระหนักถึงบทบาทและหน้าที่ในการพัฒนาคนพิการในพื้นที่ จึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง แสดงถึงการพิทักษ์สิทธิของคนพิการ ความเชื่อมั่นในศักยภาพของคนพิการ ตามที่ได้กล่าวไว้แล้วในข้างต้นนั้น ทั้งนี้ จึงมีความประสงค์ที่จะศึกษาการเข้าถึงสิทธิของคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ภายในเขตอำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรีเพื่อที่จะนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้ ไปใช้ประโยชน์ในการวางแผนพัฒนาการเข้าถึงสิทธิของคนพิการในด้านต่าง ๆ เพื่อให้คนพิการมีคุณภาพชีวิตที่ดีและเกิดประโยชน์สูงสุดต่อคนพิการต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการเข้าถึงสิทธิของคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พุทธศักราช 2550 ภายในเขตอำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี
2. เพื่อศึกษาปัจจัยในการเข้าถึงสิทธิของคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พุทธศักราช 2550 ภายในเขตอำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี
3. เพื่อศึกษาปัจจัยในการเข้าถึงสิทธิของคนพิการมีความสัมพันธ์เชิงเหตุ - ผลกับการเข้าถึงสิทธิของคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พุทธศักราช 2550 ภายในเขตอำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ตัวแปรอิสระ คือ ปัจจัยในการเข้าถึงสิทธิของคนพิการ ประกอบด้วย 1) ขั้นตอน/กระบวนการการเข้าถึง มาจากทฤษฎีของ คอตเลอร์ (Kotler, 1997, p.92) 2) การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ มาจากทฤษฎีของ เซอร์เมอร์ฮอร์น (Schermerhon, 2000, p.48) 3) ความต้องการของคนพิการ มาจากทฤษฎีของ ชนิษฐา เทวินทรภักดี (2540, หน้า 36 - 45) 4) อุปกรณ์หรือเครื่องช่วยคนพิการ มาจากทฤษฎีของ บล็อกไซด์ เดวิด (Blocksidge David, 2003, p.7) และ ตัวแปรตาม การเข้าถึงสิทธิของคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พุทธศักราช 2550 ภายในเขตอำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ประกอบด้วย 1) ได้รับการบริการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยกระบวนการทางการแพทย์ 2) ได้รับการศึกษาตามกฎหมาย 3) ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ 4) ได้รับการยอมรับและมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม 5) ได้รับการช่วยเหลือให้เข้าถึงนโยบาย และได้รับข้อมูลข่าวสาร และ 6) ได้รับการจัดสวัสดิการเบี้ยความพิการ มาจาก ราชกิจจานุเบกษา พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พุทธศักราช 2550 มาตรา 20 (2550, หน้า 16 - 17)

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ ผู้ดูแลคนพิการหรือผู้พิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางกายที่ได้ทะเบียนคนพิการแล้ว ภายในเขตอำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี จำนวน 1,073 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดย

ใช้สูตรของ Samuel B.Green (1991, pp.499-510) ได้กลุ่มตัวอย่าง 130 คน และกำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้หลักความไม่น่าจะเป็น (Nonprobability Sampling) ซึ่งใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบโควต้า และแบบบังเอิญ (Accidental Random Sampling)

1. การเก็บรวบรวมข้อมูล

1.1 ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) ใช้วิธีการวิจัยแบบสำรวจโดยการแจกแบบสอบถาม (Questionnaire) ด้วยตนเอง กลุ่มตัวอย่างจำนวน 130 ชุด และผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามมาตรวจสอบความถูกต้อง ครบถ้วน สมบูรณ์เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติ และวิเคราะห์ สังเคราะห์ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2 ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแนวคิด ทฤษฎี เอกสาร ตำรา และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนการสืบค้นข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ในการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยใช้ร้อยละ (Percentage) การแจกแจงความถี่ (Frequency) และวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยในการเข้าถึงสิทธิของคนพิการ และการเข้าถึงสิทธิของคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พุทธศักราช 2550 ภายในเขตอำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี โดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) สำหรับวิเคราะห์ข้อมูล

2.2 สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ใช้วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน และแหล่งที่มาของรายได้หลักของคนพิการ กับการเข้าถึงสิทธิของคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พุทธศักราช 2550 ภายในเขตอำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี โดยใช้สถิติไคสแควร์ (Chi-square test) โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และใช้สำหรับวิเคราะห์ปัจจัยในปัจจัยในการเข้าถึงสิทธิของคนพิการมีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการเข้าถึงสิทธิของคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พุทธศักราช 2550 ภายในเขตอำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี โดยใช้สถิติวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) โดยใช้สถิติ Durbin-Watson ทดสอบความเป็นอิสระกันของความคลาดเคลื่อน ซึ่งมีค่าเท่ากับ $1.5 \leq \text{Durbin-Watson} \leq 2.5$

ผลการวิจัย

1. การเข้าถึงสิทธิของคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พุทธศักราช 2550 ภายในเขตอำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ในภาพรวมมีการเข้าถึงสิทธิอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านที่มีการเข้าถึงสิทธิอยู่ในระดับมาก เรียงตามลำดับ ดังนี้ ได้รับการบริการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยกระบวนการทางการแพทย์ ได้รับการจัดสวัสดิการเบี้ยความพิการ ได้รับการยอมรับและมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม ด้านที่มีการเข้าถึงสิทธิอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ ด้านที่มีการเข้าถึงสิทธิอยู่ในระดับน้อย ได้แก่ ได้รับการช่วยเหลือให้เข้าถึงนโยบายและได้รับข้อมูลข่าวสาร และได้รับการศึกษาตามกฎหมาย

2. ปัจจัยในการเข้าถึงสิทธิของคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พุทธศักราช 2550 ภายในเขตอำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี พบว่า ในภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านที่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ ความต้องการของคนพิการ ด้านที่มีการ

ปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ได้แก่ การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ ด้านที่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ขั้นตอน/กระบวนการการเข้าถึง และอุปกรณ์หรือเครื่องช่วยคนพิการ

3. ปัจจัยในการเข้าถึงสิทธิของคนพิการมีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการเข้าถึงสิทธิของคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พุทธศักราช 2550 ภายในเขตอำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ด้านขั้นตอน/กระบวนการการเข้าถึงสิทธิ และ ด้านอุปกรณ์หรือเครื่องช่วยคนพิการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .001

4. ลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุ 61 ปี ขึ้นไป จบการศึกษาระดับประถมศึกษา ไม่ได้ประกอบอาชีพ มีรายได้ต่อเดือน 3,001 –8,000 บาท มีรายได้จากบุคคลในครอบครัว

5. ลักษณะส่วนบุคคล ด้านระดับการศึกษา ในภาพรวม มีความสัมพันธ์กับการเข้าถึงสิทธิของคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พุทธศักราช 2550 ภายในเขตอำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

1. ปัจจัยในการเข้าถึงสิทธิของคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พุทธศักราช 2550 ภายในเขตอำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี พบว่า ในภาพรวม มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่า ขั้นตอน/กระบวนการการเข้าถึง การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ ความต้องการของคนพิการ และ อุปกรณ์หรือเครื่องช่วยคนพิการเป็นปัจจัยที่สามารถทำให้การเข้าถึงสิทธิของคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พุทธศักราช 2550 ภายในเขตอำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี มีประสิทธิภาพเป็นไปตามความคาดหวังของแต่ละบุคคลได้เป็นอย่างดี สอดคล้องกับแนวคิดของ คอตเลอร์ (Kotler, 1997, p.105) กล่าวว่า กระบวนการ (Process) เป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับระเบียบวิธีการและงานปฏิบัติในด้านบริการ ที่นำเสนอให้กับผู้ใช้บริการเพื่อบริการให้บริการอย่างถูกต้องรวดเร็ว และทำให้ผู้ใช้บริการเกิดความประทับใจ และสอดคล้องกับแนวคิดของ เชอร์เมอร์ฮอน (Schermerhon, 1966, p.785) กล่าวว่า การปฏิบัติงานหมายถึง พฤติกรรมที่บุคคลปฏิบัติเพื่อภาระหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายประสบความสำเร็จ ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการปฏิบัติงาน ได้แก่ ตัวแปรด้านบุคคล หมายถึง ลักษณะที่แสดงความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ตัวแปรด้านนี้จะมีความแตกต่างกันในแต่ละบุคคล และจะส่งผลให้เกิดพฤติกรรมการทำงานของแต่ละบุคคลมีความแตกต่างกัน ตัวแปรเหล่านี้ ได้แก่ ความถนัด ลักษณะทางบุคลิกภาพ ลักษณะทางกายภาพ ความสนใจ แรงจูงใจ อายุ เพศ การศึกษา ประสบการณ์ ความเชื่อ และค่านิยม เป็นต้น และการปฏิบัติงานของบุคคลขึ้นอยู่กับ 1) คุณลักษณะเฉพาะบุคคล ความรู้และทักษะประสบการณ์ในการทำงานซึ่งจะสัมพันธ์กับการปฏิบัติงาน กล่าวคือ คุณลักษณะเฉพาะของบุคคลต้องเหมาะสมกับงานนั้น จึงจะส่งผลให้เกิดความสามารถในการปฏิบัติงานที่ดีได้ 2) ความพยายามในการทำงานของบุคคล หมายถึง ความตั้งใจ เต็มใจ ของบุคคลต่องานที่ปฏิบัติอยู่ ซึ่งมีความสัมพันธ์กับความยินดีที่จะปฏิบัติงาน ทั้งนี้จะขึ้นอยู่กับแรงจูงใจในการทำงาน หากบุคคลมีแรงจูงใจก็จะพยายามทำงานนั้นให้ประสบความสำเร็จได้ และ 3) การสนับสนุนจากองค์กร ค่าตอบแทน วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการทำงาน และสิ่งอำนวยความสะดวกในที่ทำงาน สิ่งเหล่านี้จะมีความสัมพันธ์กับโอกาสที่เอื้อต่อการปฏิบัติงานของแต่ละบุคคลด้วย อีกทั้งยังสอดคล้องกับแนวคิดของ ขนิษฐา เทวินทรภักดี (2540, หน้า 36-45) ได้สรุปเกี่ยวกับความต้องการของคนพิการดังต่อไปนี้ 1) ความต้องการด้านการแพทย์และสาธารณสุข 2) ความต้องการด้านการศึกษา 3) ความต้องการด้านสังคม 4) ความต้องการด้านอาชีพคนพิการส่วนใหญ่ยังไม่มีอาชีพ และมีงานทำที่เป็นหลักหรือมั่นคง ถึงแม้จะมีการประกาศใช้กฎกระทรวงเรื่องการจ้างงาน โดยกำหนดให้สถานประกอบการ

ที่มีคนทำงานตั้งแต่ 200 คนขึ้นไปต้องจ้างงานคนพิการที่มีความสามารถทำงานตามตำแหน่งต่าง ๆ ได้ 1 คน ในทุก 200 คนตามอัตราส่วน แต่ในข้อเท็จจริงคนพิการส่วนใหญ่ ยังคงประสบปัญหาที่จะได้รับเข้าสู่การจ้างงานในสถานประกอบการได้ตามอัตราส่วนดังกล่าว ดังนั้น สิ่งที่เร่งด่วนเพื่อให้เป็นการตอบสนองแก่นคนพิการด้านอาชีพและสอดคล้องกับแนวคิดของ บล็อกไซด์ เดวิด (Blocksidge David, 2003, p.7) กล่าวว่า อุปกรณ์อำนวยความสะดวก (Assistive Device) หมายถึง อุปกรณ์หรือเครื่องมือที่ออกแบบเป็นพิเศษเพื่อช่วยให้คนพิการสามารถดำรงชีวิตได้อย่างอิสระทั้งในบ้านนอกบ้านรวมถึงที่ทำงานด้วย เช่น เครื่องพิมพ์ดีด (Teletypewriter) ภาษาเบลล์ (Braille) เครื่องช่วยพูดและโทรศัพท์ขยายเสียงพูด เป็นต้น ซึ่งจะแยกจากอุปกรณ์ช่วยเหลือการเคลื่อนไหว (Mobility Aids) ที่มีความหมาย คือ อุปกรณ์หรือเครื่องมือที่ออกแบบเป็นพิเศษเพื่อช่วยให้คนพิการสามารถเคลื่อนที่ได้ เดินได้ เพื่อการดำรงชีวิตที่อิสระเช่น อุปกรณ์ช่วยเดิน ไม้เท้า รถนั่งคนพิการ แต่ในความหมายกว้าง ๆ ของอุปกรณ์เทคโนโลยีสิ่งอำนวยความสะดวก (Assistive Technology Devices) จะหมายความถึง อุปกรณ์หรือเครื่องมือที่ออกแบบหรือประดิษฐ์เป็นพิเศษโดยนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้กับคนพิการ เพื่อช่วยส่งเสริมให้คนพิการสามารถดำรงชีวิตได้อย่างอิสระ โดยจะครอบคลุมอุปกรณ์หรือเครื่องมือที่ใช้กับคนพิการทุกประเภท โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้คนพิการสามารถประกอบกิจวัตรประจำวันอุปกรณ์ใช้ในบ้าน ที่ทำงาน สันทนาการ พ้นพหุทาง การแพทย์ และการเข้าสู่สังคมสอดคล้องกับงานวิจัยของ ราตรี ตราวุฒิช (2560, หน้า 159-166) วิจัยเรื่อง คุณภาพการให้บริการของศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดเพชรบุรี ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยในการให้บริการศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดเพชรบุรี ด้านกระบวนการ/ขั้นตอนการให้บริการ มีการส่งผลต่อการให้บริการอยู่ในระดับปานกลาง แสดงให้เห็นว่าคุณภาพการให้บริการของศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดเพชรบุรี ต้องมีการปรับปรุงขั้นตอนการให้บริการที่ชัดเจนและมีประสิทธิภาพ เช่น มีป้ายแจ้งขั้นตอนในการให้บริการอย่างละเอียดการจัดให้บริการตามคิวก่อน-หลัง ขั้นตอนในการให้บริการไปในทิศทางเดียวกันทุกครั้งที่มาใช้บริการ เชื่อมโยงประสานงานกันเพื่อให้การบริการเป็นไปด้วยความรวดเร็ว ถูกต้องเหมาะสมกับความต้องการของแต่ละบุคคล เพิ่มขึ้นตามสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ นาทยา โสภาค (2560, หน้า 191-197) วิจัยเรื่อง คุณภาพการให้บริการของแผนกแพทย์แผนไทย โรงพยาบาลเขาย้อย อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยในการให้บริการของแผนกแพทย์แผนไทย โรงพยาบาลเขาย้อย อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี ด้านการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ โดยภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด แสดงให้เห็นว่า เจ้าหน้าที่ที่ให้บริการมีความซื่อสัตย์สุจริตในการปฏิบัติงาน ไม่มีการเรียกรับเงินหรือรับสินบนจากผู้รับบริการ ซึ่งแผนกแพทย์แผนไทยมีการกำหนดบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่แต่ละตำแหน่งไว้อย่างชัดเจน ได้แก่ เจ้าหน้าที่ที่คอยชี้แจงเกี่ยวกับการรักษา/ผลข้างเคียงในการรักษา เจ้าหน้าที่ที่แนะนำการดูแลสุขภาพ และเจ้าหน้าที่ที่รับฟังความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้รับบริการ อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ อนัญญา เจียนรัมย์ (2557, หน้า 63) วิจัยเรื่อง ความต้องการได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลสนามชัย อำเภอบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ผลการวิจัยพบว่า ความต้องการได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศิริลักษณ์ มาปง (2551, หน้า 63- 146) วิจัยเรื่อง การเข้าถึงบริการฟื้นฟูสมรรถภาพของคนพิการภายหลังการจดทะเบียนคนพิการ: ศึกษาเฉพาะศูนย์บริการจดทะเบียนคนพิการแบบเบ็ดเสร็จ โรงพยาบาลสระบุรี ผลการวิจัยพบว่า การบริการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านการพัฒนาเครื่องช่วยความพิการ/กายอุปกรณ์ มีความต้องการอยู่ในระดับมาก

2. การเข้าถึงสิทธิของคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พุทธศักราช 2550 ภายในเขตอำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ในภาพรวมมีการเข้าถึงสิทธิอยู่ในระดับปานกลาง แสดงให้เห็นว่า ผู้พิการสามารถเข้าใช้สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เพื่อนำไปสู่การปรับปรุงคุณภาพชีวิตที่ดี และปราศจากอุปสรรคหรือข้อจำกัดในการเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมอย่างเป็นธรรม ตามพระราชบัญญัติส่งเสริม

และพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ทำให้คนพิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางกายสามารถเข้าถึงสิทธิและบริการต่าง ๆ อีกทั้งเพื่อเป็นการพัฒนาศักยภาพของคนพิการเพื่อให้สามารถพึ่งพาตนเองได้ต่อไป สอดคล้องกับแนวคิดของ พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 (2550) ได้กล่าวถึงเรื่องสิทธิของคนพิการ การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อคนพิการ สิทธิในการเข้าถึง ประโยชน์จากสิ่งอำนวยความสะดวกสาธารณะและความช่วยเหลือจากรัฐตามมาตรา 20 ดังนี้ 1) สิทธิในการได้รับการบริการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยกระบวนการทางการแพทย์และค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล ค่าอุปกรณ์ เครื่องช่วยความพิการและสื่อส่งเสริมพัฒนาการเพื่อปรับสภาพทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม พฤติกรรม สติปัญญา การเรียนรู้หรือเสริมสร้างสมรรถภาพให้ดีขึ้น ตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขประกาศกำหนด 2) สิทธิได้รับการศึกษาตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษาแห่งชาติหรือแผนการศึกษาแห่งชาติตามความเหมาะสมในสถานศึกษาทั่วไป หรือการศึกษาทางเลือก หรือการศึกษานอกระบบโดยให้หน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการและความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาสำหรับคนพิการให้การสนับสนุนตามความเหมาะสม 3) สิทธิได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ การให้บริการที่มีมาตรฐาน การคุ้มครองแรงงาน มาตรการเพื่อการมีงานทำ ตลอดจนได้รับการส่งเสริมประกอบอาชีพอิสระ และบริการสื่อสิ่งอำนวยความสะดวกเทคโนโลยีหรือความช่วยเหลืออื่นใด เพื่อการทำงานและการประกอบอาชีพของคนพิการ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานกำหนด 4) สิทธิในการได้รับการยอมรับและมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม เศรษฐกิจและการเมืองอย่างเต็มที่และมีประสิทธิภาพบนพื้นฐานแห่งความเท่าเทียมกับบุคคลทั่วไป ตลอดจนได้รับสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับคนพิการ 5) สิทธิในการได้รับการช่วยเหลือให้เข้าถึงนโยบาย แผนงาน โครงการ กิจกรรม การพัฒนาการ และการบริการอันเป็นสาธารณะ ผลิตภัณฑ์ที่มีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิต การช่วยเหลือทางกฎหมายและการจัดหาหนทางความว่าต่างแก่ต่างคดี ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด 6) สิทธิในด้านข้อมูลข่าวสาร การสื่อสาร บริการโทรคมนาคม เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเทคโนโลยีสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการสื่อสารสำหรับคนพิการทุกประเภทตลอดจนบริการสื่อสารสาธารณะจากหน่วยงานของรัฐหรือเอกชนที่ได้รับงบประมาณสนับสนุนจากรัฐ ตามหลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารกำหนดในกฎกระทรวง 7) บริการล่ามภาษามือตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด โดยกำหนดให้คนพิการทางการได้ยินมีสิทธิยื่นคำขอเพื่อขอรับบริการล่ามภาษามือในกรณีต่าง ๆ 8) สิทธิที่จะนำสัตว์นำทาง เครื่องมือหรืออุปกรณ์นำทาง หรือเครื่องช่วยความพิการใด ๆ ติดตัวไปในยานพาหนะหรือสถานที่ใด ๆ เพื่อประโยชน์ในการเดินทาง และการได้รับสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะ โดยได้รับยกเว้นค่าบริการ ค่าธรรมเนียม และค่าเช่าเพิ่มเติมสำหรับสัตว์เครื่องมืออุปกรณ์ หรือเครื่องช่วยความพิการดังกล่าว 9) การจัดสวัสดิการเบี้ยความพิการ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนดในระเบียบ เพื่อให้คนพิการได้รับความช่วยเหลือและเอื้ออำนวยให้คนพิการมีชีวิตและสภาพความเป็นอยู่ที่ดี เนื่องจากคนพิการมีค่าใช้จ่ายในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคมมากกว่าบุคคลทั่วไป และ 10) การปรับสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย การมีผู้ช่วยคนพิการ หรือการจัดให้มีสวัสดิการอื่นตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนดในระเบียบ ผู้ช่วยคนพิการให้มีสิทธิได้รับการลดหย่อนหรือยกเว้นค่าบริการ ค่าธรรมเนียม ตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดคนพิการที่ไม่มีผู้ดูแลคนพิการมีสิทธิได้รับการจัดสวัสดิการด้านที่อยู่อาศัย และการเลี้ยงดูจากหน่วยงานของรัฐ สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุกานดา ปัญญาโณ (2553, หน้า 80) วิจัยเรื่อง การรับรู้สิทธิคนพิการตามมาตรา 20 ของพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550: กรณีศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ระดับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ด้านบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศิริรักษ์ มาปง (2551, หน้า 63-

146) วิจัยเรื่อง การเข้าถึงบริการฟื้นฟูสมรรถภาพของคนพิการภายหลังการจดทะเบียนคนพิการ: ศึกษาเฉพาะ ศูนย์บริการจดทะเบียนคนพิการแบบเบ็ดเสร็จ โรงพยาบาลสระบุรี ผลการวิจัยพบว่า การบริการฟื้นฟูสมรรถภาพ ด้านการศึกษา มีการเข้าถึงบริการทางการศึกษาอยู่ในระดับน้อย บริการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ มีเข้าถึง บริการทางอาชีพอยู่ในระดับปานกลาง และ บริการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านสังคม มีการเข้าถึงบริการทางสังคมอยู่ใน ระดับ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ กิจติยา ไสอาด (2552, หน้า 74-147) วิจัยเรื่อง การส่งเสริมการเข้าถึง บริการสวัสดิการสำหรับคนพิการในจังหวัดพิษณุโลกตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะการเข้าถึงบริการสวัสดิการสำหรับคนพิการ ตามมาตรา 20 แผน พรบ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ด้านบริการข้อมูลข่าวสาร ในภาพรวมได้รับการข้อมูล ข่าวสารอยู่ในระดับน้อย แสดงให้เห็นว่า การได้รับข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์ต่อการใช้ชีวิตประจำวัน การได้รับ ข้อมูลข่าวสารที่ทันสมัย การได้รับบริการโทรคมนาคมที่เหมาะสมกับความต้องการ การได้รับบริการเทคโนโลยี ทางด้านอิเล็กทรอนิกส์ ยังไม่เท่าที่ควร และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ณิชภา กิตินานนท์ (2555, หน้า 49-66) วิจัยเรื่อง การเข้าถึงสิทธิในทักษะของคนพิการทางการเคลื่อนไหว ในอำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี ผลการวิจัย พบว่า ระดับการเข้าถึงสิทธิในทักษะของคนพิการทางการเคลื่อนไหว ในอำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี ด้านสิทธิ ได้รับการจัดสวัสดิการเบี้ยความพิการ แสดงให้เห็นว่า ผู้พิการได้รับเบี้ยยังชีพเป็นประจำทุกเดือน และผู้พิการ สามารถได้รับเบี้ยยังชีพได้ตามความจำเป็น

3. ลักษณะส่วนบุคคล ด้านระดับการศึกษา ในภาพรวมมีความสัมพันธ์กับการเข้าถึงสิทธิของคนพิการ ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พุทธศักราช 2550 ภายในเขตอำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุกานดา ปัญญาโณ (2553, หน้า 80) วิจัยเรื่อง การรับรู้สิทธิคนพิการตามมาตรา 20 ของพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550: กรณีศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ผลการเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลส่วนบุคคล ด้านเพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ ประเภทความพิการ สาเหตุความพิการ และ ระดับความพิการ กับการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิตามมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคน พิการ พ.ศ. 2550 พบว่ามีความสัมพันธ์กับการรับรู้แนวคิดการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ปัจจัยในการเข้าถึงสิทธิของคนพิการมีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการเข้าถึงสิทธิของคนพิการตาม พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พุทธศักราช 2550 ภายในเขตอำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ด้านขั้นตอน/กระบวนการการเข้าถึงสิทธิ และ ด้านอุปกรณ์หรือเครื่องช่วยคนพิการ อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ .001 สอดคล้องกับงานวิจัยของ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ราตรี ตราวุฒิช (2560, หน้า 159-166) วิจัยเรื่อง คุณภาพการให้บริการของศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดเพชรบุรี ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยในการให้บริการ ด้านกระบวนการ/ขั้นตอนการให้บริการ มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ – ผลกับคุณภาพการ ให้บริการของศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดเพชรบุรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 แสดงให้เห็นว่า กระบวนการที่เกิดขึ้นเป็นระบบมีขั้นตอนและองค์ประกอบเช่นเดียวกับกิจกรรมอื่น ๆ ซึ่งควรมีกระบวนการ/ ขั้นตอนการให้บริการที่ชัดเจน มีประสิทธิภาพ ให้บริการไปในทิศทางเดียวกันทุกครั้งที่มาใช้บริการ มีการเชื่อมโยง ประสานงานกันเพื่อให้การบริการเป็นไปด้วยความรวดเร็ว ให้บริการเป็นไปตามขั้นตอนได้ถูกต้องเหมาะสม และ สอดคล้องกับงานวิจัยของ นาดยา ไสอาด (2560, หน้า 191-197) วิจัยเรื่อง คุณภาพการให้บริการของแผนก แพทย์แผนไทย โรงพยาบาลเขาย้อย อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยในการให้บริการของ แผนกแพทย์แผนไทย โรงพยาบาลเขาย้อย อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี ด้านการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ มี ความสัมพันธ์เชิงเหตุ - ผลกับคุณภาพการให้บริการของแผนกแพทย์แผนไทย โรงพยาบาลเขาย้อย อำเภอเขาย้อย

จังหวัดเพชรบุรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชัยสิทธิ์ จิตพัฒนชัย (2557, หน้า 71-104) วิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของคนพิการต่อการเพิ่มสวัสดิการจากภาครัฐ กรณีศึกษาเทศบาล ตำบลเนินปอ อำเภอสามง่าม จังหวัดพิจิตร ผลการวิจัยพบว่า ความต้องการสวัสดิการสังคม มีความคิดเห็นของคนพิการต่อการเพิ่มสวัสดิการจากภาครัฐ ไม่มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ นิชาภา กิตตินานันท์ (2555, หน้า 49-66) วิจัยเรื่อง การเข้าถึงสิทธิในทักษะของคนพิการทางการเคลื่อนไหว ในอำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี ผลการวิจัยพบว่า ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของการเข้าถึงสิทธิในทักษะของคนพิการทางการเคลื่อนไหว ด้านอุปกรณ์หรือเครื่องช่วยคนพิการ พบว่า การเข้าถึงสิทธิมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยได้ค้นพบประเด็นและปัญหาต่าง ๆ ที่น่าสนใจและนำมาสู่การวิเคราะห์เพื่อสร้างข้อเสนอแนะ การเข้าถึงสิทธิของคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พุทธศักราช 2550 ภายในเขตอำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ดังนี้

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1. ด้านได้รับการบริการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยกระบวนการทางการแพทย์ เจ้าหน้าที่ทางการแพทย์ ควรให้การสนับสนุนการเข้าถึงสิทธิของคนพิการทางด้านบริการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยกระบวนการทางการแพทย์เป็นอย่างดี เช่น การตรวจทางห้องปฏิบัติการและการตรวจพิเศษ การแนะแนว และการให้คำปรึกษาในการดูแลสุขภาพ การพยาบาลเวชกรรมฟื้นฟู ได้แก่ การทำกายภาพบำบัด การบริการแพทย์ทางเลือก ได้แก่ แพทย์แผนไทย รวมถึงการฝึกอบรมและพัฒนาทักษะที่จำเป็นแก่คนพิการและผู้ดูแลคนพิการ

2. ด้านได้รับการศึกษาตามกฎหมาย ควรส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้พิการได้รับการศึกษาโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการจนตลอดชีวิต ได้รับสิ่งอำนวยความสะดวกทางการศึกษา เช่น สื่อการเรียนการสอน มีสิทธิ์เลือกสถานศึกษาตามความต้องการจำเป็นพิเศษในสายอาชีพเฉพาะทาง สามารถเลือกบริการทางการศึกษาตามความสนใจและความถนัดได้ รวมถึงได้รับการศึกษาที่มีมาตรฐานและประกันคุณภาพการศึกษา

3. ด้านได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ หน่วยงานของรัฐควรอำนวยความสะดวกให้มีการฝึกอบรมอาชีพ ส่งเสริมการประกอบอาชีพอิสระ บริการแนะแนวอาชีพ จัดให้มีการรับจดแจ้งความต้องการมีงานทำของคนพิการอย่างเป็นรูปธรรมอย่างแท้จริง

4. ด้านได้รับการยอมรับและมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม ควรให้การสนับสนุนให้ผู้พิการได้รับการยอมรับให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมทาง เศรษฐกิจอย่างเต็มที่ เช่น การขายผลิตภัณฑ์ที่คนพิการทำขึ้นในงานต่าง ๆ ที่หน่วยงานจัดขึ้น

5. ด้านได้รับการช่วยเหลือให้เข้าถึงนโยบายและได้รับข้อมูลข่าวสาร ควรจัดทีมทนายให้คำปรึกษาหรือทางกฎหมาย ให้ความรู้ทางกฎหมาย รวมถึงจัดหาทนายความในกรณีเกิดปัญหา ภาครัฐควรสนับสนุนให้ผู้พิการได้รับบริการสื่อสารจากระยะทางหน่วยงานของรัฐอย่างสม่ำเสมอ

6. ด้านได้รับการจัดสวัสดิการเบี้ยความพิการ ควรมีการปรับเพิ่มเบี้ยความพิการ เพื่อทำให้ผู้พิการมีชีวิตและสภาพความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาถึงสภาพปัญหาการเข้าถึงสิทธิของคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พุทธศักราช 2550 ภายในเขตอำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี เพื่อทำการศึกษาวิจัยในเชิงคุณภาพ โดยการลงพื้นที่สัมภาษณ์คนพิการ ภายในเขตอำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี

2. ควรมีการศึกษาถึงปัจจัยอื่น ๆ ที่คาดว่าจะส่งผลต่อการเข้าถึงสิทธิของคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พุทธศักราช 2550 ภายในเขตอำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี เช่น แผนพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2555-2559 ซึ่งประกอบไปด้วย 5 ยุทธศาสตร์ คือ ยุทธศาสตร์ที่ 1 ส่งเสริมการเข้าถึงสิทธิอย่างเสมอภาคและเท่าเทียมโดยไม่เลือกปฏิบัติต่อคนพิการและผู้ดูแลคนพิการ ยุทธศาสตร์ที่ 2 สร้างสภาพแวดล้อม พัฒนาเทคโนโลยี และข้อมูลข่าวสาร ที่คนพิการสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์ ยุทธศาสตร์ที่ 3 สร้างเสริมพลังอำนาจให้กับคนพิการและผู้ดูแลคนพิการ ยุทธศาสตร์ที่ 4 ส่งเสริมศักยภาพและความเข้มแข็งขององค์กรด้านพิการและเครือข่าย และ ยุทธศาสตร์ที่ 5 สร้างเสริมเจตคติเชิงสร้างสรรค์ต่อความพิการและคนพิการ เป็นต้น

3. ควรมีการศึกษาเข้าถึงสิทธิของคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พุทธศักราช 2550 ในพื้นที่ใกล้เคียงกัน เช่น อำเภอทุกอำเภอในจังหวัดเพชรบุรี เป็นต้น แล้วนำข้อมูลต่าง ๆ มาสังเคราะห์ เพื่อหาทางปรับปรุงและแก้ไขการพัฒนาการศึกษาเข้าถึงสิทธิของคนพิการให้ดีขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กิตติยา ไสสอาด. (2552). การส่งเสริมการเข้าถึงบริการสวัสดิการสำหรับคนพิการในจังหวัดพิษณุโลกตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ชนิษฐา เทวินทรภักดี. (2540). แนวทางการฟื้นฟูสมรรถภาพ: การพัฒนาที่ยั่งยืนของคนพิการ. กรุงเทพฯ: กรมประชาสงเคราะห์.
- เจษฎาภรณ์ จานงค์ยา. (2556). การเข้าถึงและความคาดหวังของคนพิการต่อสิทธิประโยชน์ในมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556: กรณีศึกษากรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ. *Journal of Humanities and Social Sciences*, 8(3). 291-312.
- ชัยสิทธิ์ จิตพัฒนชัย. (2557). ความคิดเห็นของคนพิการต่อการเพิ่มสวัสดิการจากภาครัฐ กรณีศึกษาเทศบาลตำบลเนินปอ อำเภอสามง่าม จังหวัดพิจิตร. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.
- นิชาภา กิตตินานนท์. (2555). การเข้าถึงสิทธิในทักษะของคนพิการทางการเคลื่อนไหว ในอำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.
- นัตยา ไสภาค. (2560). คุณภาพการให้บริการของแผนกแพทย์แผนไทย โรงพยาบาลเขาย้อย อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยนานาชาติแสตมฟอร์ด.
- ราชกิจจานุเบกษา. (2550). พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550.
- ราตรี ตราวุฒิช. (2560). คุณภาพการให้บริการของศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดเพชรบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยนานาชาติแสตมฟอร์ด.
- ศิริลักษณ์ มาปง. (2551). การเข้าถึงบริการฟื้นฟูสมรรถภาพของคนพิการภายหลังการจดทะเบียนคนพิการ: ศึกษาเฉพาะศูนย์บริการจดทะเบียนคนพิการแบบเบ็ดเสร็จ โรงพยาบาลสระบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดเพชรบุรี. (2561). ประภาพผู้พิการ. เพชรบุรี: ผู้แต่ง.
- สุกานดา ปัญญาโณม. (2553). การรับรู้สิทธิคนพิการตามมาตรา 20 ของพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการพ.ศ 2550: กรณีศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- อนัญญา เจียนรัมย์. (2557). ความต้องการได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลนามชัย อำเภอบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา. *Academic Services Journal Prince of Songkla University*, 25(1), 63-70.
- Blockside David. (2003). *Dictioary of Disability Teminology*. (1st ed). Singapore: Disabled People Association (DPA).
- Greenl,G.B. (1991). How Many Subjects Dose It Take to Do a Regression Analysis? *Multivariate Behavioral Research*, 26(3), 109-110. Retive March 18, 2018 From http://research.kbu.ac.th/home/journal/pdf/journal_v15_no1.pdf
- Kotler P. (1997). *Marketing Management: Analysis, Planning, Implementation and Control* (15th Global ed). Upper Saddle River. NJ: Prentice-Hall.

Schermerhon, J. R. (1966) **Management and Organizational Behavior**. Singapore: Wiley and Sons.

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง การประดิษฐ์งานเดคูพาจ สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี
A Development of a Training Curriculum on the Topic of “crafting-
decoupange” for Mathayomsuksa 4-6 Student of Pibulwithayalai
school, Lopburi Province

พิศวรรณ ณ ลำปาง¹, ทิพวัลย์ คำคง², เพชรสุดา เพชรใส²
Phit wan Na Lampang¹, Tippawan Khumkhong², Pedsuda Pedsai²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง การประดิษฐ์งาน เดคูพาจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี มีขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตร 4 ขั้นตอน คือ 1) การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน 2) การพัฒนาหลักสูตร 3) การทดลองใช้หลักสูตร 4) การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย ลพบุรี จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) แบบสอบถาม 2) แบบสัมภาษณ์ 3) แบบทดสอบวัดความรู้ 4) แบบประเมินทักษะปฏิบัติ และ 5) แบบประเมินความพึงพอใจ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าสถิติ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย สถิติทดสอบที (t-test) และการวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis)

ผลการวิจัยพบว่า 1) หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง การประดิษฐ์งาน เดคูพาจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี ที่พัฒนาขึ้น มีองค์ประกอบหลักสูตร คือ สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการสอนและการประเมินผล ผลการประเมินหลักสูตรของผู้เชี่ยวชาญพบว่า สอดคล้องและเหมาะสม 2) ความรู้ความเข้าใจเรื่องการประดิษฐ์งานเดคูพาจ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 หลังจากการฝึกอบรมสูงกว่าก่อนฝึกอบรมตามหลักสูตร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม, การประดิษฐ์งานเดคูพาจ

¹ นักศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

² อาจารย์ประจำสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ABSTRACT

This research aimed develop the training curriculum on curriculum entitles' Crafting-decoupage for student mathayomsuksa -6 of Pibulwithayalai school, Lopburi. The development of the training curriculum consisted of 4 stages as follows: 1) the investigation of the basic data, 2) the development of the training curriculum, 3) the curriculum implementation, and 4) the evaluation and improvement of the curriculum. The sample group consisted student Mathayomsuksa 4-6 of 20 fourth the 2018 academic year of Pibulwithayalai School Lopburi. The instruments used were 1) a questionnaire. 2) an interview schedule. 3) a knowledge test, 4) a practical skill development 5) a satisfaction assessment. The data was analyzed to calculate percentage, mean, t-test, and content analysis.

The findings were as follows: 1) The training curriculum a development of a training curriculum entitles' crafting-decoupage for student mathayomsuksa 4-6of Pibulwithayalai school Lopburi. Consisted of these components: contents, learning objectives, learning activities, teaching material, and evaluation. The curriculum evaluation by the experts revealed that all the curriculum components were related and appropriate. 2) The knowledge curriculum entitles' crafting-decoupage for student mathayomsuksa 4-6 behaviors after the training higher than that before the training at the .05 level.

Keywords: Training Curriculum Development, Crafting-decoupage.

บทนำ

การศึกษาเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของคนไทยทุกคนที่รัฐต้องจัดให้เพื่อพัฒนาคนไทย ทุกช่วงวัยให้มีความเจริญงอกงามทุกด้านเพื่อเป็นต้นทุนทางปัญญาที่สำคัญในการพัฒนาทักษะคุณลักษณะและสมรรถนะในการประกอบสัมมาชีพและการดำรงชีวิตร่วมกับผู้อื่นในสังคม ได้อย่างเป็นสุขอันจะนำไปสู่เสถียรภาพและความมั่นคงของสังคมและประเทศชาติที่ต้องพัฒนาให้เจริญก้าวหน้าทัดเทียมนานาประเทศในเวทีโลกท่ามกลางกระแสการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของโลกศตวรรษที่ 21 (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2560) และ (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักงานนายกรัฐมนตรี, 2559) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560-2564) ในยุทธศาสตร์การเสริมสร้าง และพัฒนาศักยภาพมนุษย์ การสร้างรายได้และการยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนด้วยโดยพิจารณาคุณภาพคนพบว่ายังมีปัญหาในแต่ละช่วงวัยและส่งผลกระทบต่อเนื่องถึงกันตลอดช่วงชีวิต ตั้งแต่พัฒนาการไม่สมวัยในเด็กปฐมวัย ผลลัพธ์ทางการศึกษาของเด็กวัยเรียนค่อนข้างต่ำ การพัฒนาความรู้และทักษะของแรงงานไม่ตรงกับตลาดงาน ขณะที่ผู้สูงอายุมีปัญหาสุขภาพและมีแนวโน้มอยู่คนเดียวสูงขึ้น ครอบครัวมีรูปแบบที่หลากหลายและเปราะบางส่งผลต่อการบ่มเพาะให้เด็กเติบโตอย่างมีคุณภาพ ประกอบกับการเลื่อนไหลของวัฒนธรรมต่างชาติที่เข้ามาในประเทศไทยผ่านสังคมยุคดิจิทัล ในขณะที่คนไทยจำนวนไม่น้อยยังไม่สามารถคัดกรองและเลือกรับวัฒนธรรมได้อย่างเหมาะสม ส่งผลต่อวิกฤตค่านิยม ทศนคติ และพฤติกรรมในการดำเนินชีวิต การพัฒนาในระยะต่อไปจึงต้องให้ความสำคัญกับการวางรากฐานการพัฒนาคนให้มีความสมบูรณ์ (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2559)

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 บัญญัติไว้ใน หมวด 1 บททั่วไป ความมุ่งหมายและหลักการ มาตรา 7 กำหนดว่า กระบวนการเรียนรู้ต้องมุ่งปลูกจิตสำนึกที่ถูกต้องเกี่ยวกับการเมืองการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข รู้จักรักษาและส่งเสริมสิทธิหน้าที่เสรีภาพ ความเคารพกฎหมาย ความเสมอภาค และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์มีความภาคภูมิใจในความเป็นไทย รู้จักรักษาผลประโยชน์ส่วนรวมและของประเทศชาติ รวมทั้งส่งเสริมศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรมของชาติ การกีฬา ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และความรู้อันเป็นสากล ตลอดจนอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีความสามารถในการประกอบอาชีพ รู้จักพึ่งตนเองมีความริเริ่มสร้างสรรค์ ใฝ่รู้และเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง และมาตรา 24 การจัดกระบวนการเรียนรู้ ให้สถานศึกษาจัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยฝึกทักษะ กระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์ และการประยุกต์ความรู้มาใช้ป้องกันและแก้ไขปัญหาซึ่งต้องจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น รักการอ่าน และเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง จัดการเรียนการสอนโดยผสมผสานสาระความรู้ด้านต่าง ๆ อย่างมีสัดส่วนสมดุลกัน รวมทั้งปลูกฝังคุณธรรม ค่านิยมที่ดีงาม และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ในทุกวิชา ส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียน และอำนวยความสะดวกเพื่อให้ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีความรอบรู้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2553)

ดังนั้น หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จึงได้กำหนดให้กลุ่มสาระการเรียนรู้การทำงานอาชีพและเทคโนโลยี เป็นกลุ่มสาระที่จะช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจ มีทักษะพื้นฐานที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง นำความรู้เกี่ยวกับการดำรงชีวิต การอาชีพและเทคโนโลยีมาใช้ประโยชน์ในการทำงาน มีความคิดสร้างสรรค์และแข่งขันในสังคมไทยและสากล เห็นแนวทางในการประกอบอาชีพ รักการทำงาน และมีเจตคติที่ดีต่อการทำงาน สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างพอเพียง และมีความสุข มุ่งพัฒนาผู้เรียนแบบองค์รวม เพื่อให้มีความรู้ความสามารถ มีทักษะในการทำงาน เห็นแนวทางในการประกอบอาชีพและ

ศึกษาต่อได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีสาระสำคัญคือ การดำรงชีวิตและครอบครัว การออกแบบและเทคโนโลยี เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร และการอาชีพ ซึ่งการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้การงาน อาชีพและเทคโนโลยี มุ่งเน้น การพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ความเข้าใจ และมีความสามารถเกี่ยวกับงานอาชีพและเทคโนโลยี มีทักษะการทำงาน ทักษะการจัดการ สามารถนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการทำงานอย่างถูกต้องเหมาะสมคุ้มค่า สร้างสรรค์พัฒนาผลิตภัณฑ์หรือวิธีการใหม่ ๆ อันจะนำไปสู่การเป็นผู้เรียนที่สามารถช่วยเหลือตนเองและพึ่งตนเองได้ตามพระราชดำริเศรษฐกิจพอเพียง สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ร่วมมือและแข่งขันในระดับสากลภายใต้บริบทของสังคมไทยได้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

งานประดิษฐ์เป็นวิชาแขนงหนึ่งในกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี งานประดิษฐ์เป็นผลงานที่เกิดจากการประดิษฐ์ตามกระบวนการสร้าง ทำ ผลิต ประกอบเป็นชิ้นงาน อย่างมีจุดมุ่งหมายเพื่อประโยชน์ใช้สอยด้านต่าง ๆ เช่น เพื่อการประดับตกแต่งทำเป็นของเล่น ของใช้ และอื่น ๆ ซึ่งแต่เดิมการสร้างสิ่งต่าง ๆ ขึ้นเพื่อประโยชน์ใช้สอยในการดำรงชีวิตประจำวัน ต่อมาเริ่มพัฒนามากขึ้น มีการไปมาหาสู่กัน จึงเริ่มคิดค้นยานพาหนะเพื่อใช้ในการเดินทาง ซึ่งล้วนเป็นสิ่งประดิษฐ์ที่เกิดจากการสร้างสรรค์ทั้งสิ้น งานประดิษฐ์ที่สร้างขึ้น ต้องอาศัยความรู้ที่หลากหลายทั้งด้านวิทยาศาสตร์และศิลปศาสตร์ จึงจะเกิดผลงานประดิษฐ์ที่สวยงามสามารถใช้ประโยชน์ได้ตามความต้องการ (จริยา บุรพุกศลศรี และคณะ, 2557, หน้า 2-3)

ซึ่งปัจจุบันโลกของเราพัฒนาไปอย่างรวดเร็วและใช้ทรัพยากรอย่างสิ้นเปลือง โดยไม่คำนึงถึงว่าทรัพยากรจะหมดหรือสูญหายไป การประดิษฐ์สิ่งของเหลือใช้จากวัสดุเหลือใช้เข้ามาทำเป็นสิ่งที่น่าสนใจมากยิ่งขึ้น เช่น ของประดับตกแต่ง และของใช้ต่าง ๆ เพื่อเป็นการสร้างความรู้ความเข้าใจและสร้างจิตสำนึกที่ดีต่อการรักษาสິงแวดล้อม การทำงานเดคูพาจ (decoupage) เป็นวิธีการประดับตกแต่งด้วยกระดาษ ทำให้เกิดงานศิลปะด้วยวิธีการตัดปะ และติดลงบนวัสดุจำพวกงานจักสาน งานไม้ พลาสติก แก้ว เป็นต้น โดยเป็นการดัดแปลงวัสดุต่าง ๆ และวัสดุเหลือใช้ให้สวยงาม สร้างคุณค่าให้กับวัสดุนั้นๆ ยังสามารถเป็นอาชีพเสริมที่สามารถสร้างรายได้และสามารถนำความรู้สอนให้กับคนอื่นได้อีกด้วย อีกทั้งยังเป็นการฝึกให้มีความคิดสร้างสรรค์ ฝึกสมาธิ และทำให้นึกถึงผลงานนี้ไปต่อยอดให้ดียิ่งกว่าเดิม

การนํางานเดคูพาจสู่นักเรียนให้เกิดผลที่ดีนั้น ต้องใช้ระยะเวลาในการปฏิบัติที่ยาวต่อเนื่องกันพอสมควร ดังนั้นวิธีการที่เหมาะสมคือการฝึกอบรมให้กับนักเรียน ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยของ สุมารินทร์ ธนะสมบัติ (2553) เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง การประดิษฐ์ดอกไม้จากผ้าใยบัว สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ชุมชนนางประดิษฐ์ ซึ่งผลการทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรมพบว่า ผู้เข้ารับการอบรมมีทักษะการปฏิบัติงานอยู่ในระดับมาก และงานวิจัยของกัลยา ใจเย็น (2553) เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง การประดิษฐ์ดอกไม้จากวัสดุในท้องถิ่น กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ เขต 3 ซึ่งผลการทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรม พบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมการปฏิบัติงานและทักษะการปฏิบัติงาน อยู่ในระดับดี

ดังนั้นผู้วิจัย จึงได้พัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง การประดิษฐ์งานเดคูพาจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 - 6 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี โดยมีเป้าหมายให้ผู้เข้ารับการอบรม นำความรู้ที่ได้มาจากการปฏิบัติจริง นำไปก่อให้เกิดประโยชน์ในการ ประกอบอาชีพ อันส่งผลให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

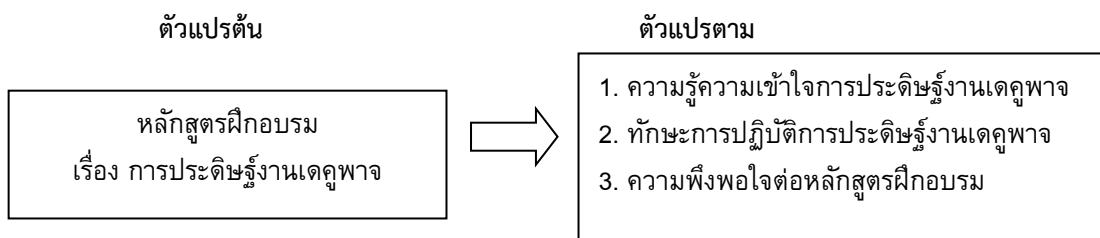
วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง การประดิษฐ์งานเดคูพาจ สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 - 6 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี

2. เพื่อประเมินผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง การประดิษฐ์งานเดคูพาจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 - 6 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง การประดิษฐ์งานเดคูพาจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 - 6 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี ในครั้งนี้เป็นการพัฒนาหลักสูตรขึ้นมาใหม่ เพื่อต้องการให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริง ได้ทำงานร่วมกัน และยังสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการประกอบอาชีพของตนเองและครอบครัวต่อไป ซึ่งในการพัฒนาหลักสูตรในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำแนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรของสงัด อุทรานันท์ (2532, หน้า 38-43) กล่าวว่า ิว่าการพัฒนาหลักสูตรมีความครอบคลุมถึงการร่างหลักสูตรขึ้นมาใหม่ และการปรับปรุงหลักสูตรที่มีอยู่แล้วให้ดีขึ้นด้วย โดยนำมาประยุกต์กับแนวคิดของไทเลอร์ เพื่อเป็นพื้นฐานในการกำหนดขั้นตอนของการพัฒนาหลักสูตรไว้ดังนี้ คือ 1) การวิเคราะห์ ข้อมูลพื้นฐาน 2) การกำหนดจุดมุ่งหมาย 3) การคัดเลือกและจัดเนื้อหาสาระ 4) การกำหนดมาตรการวัดและการประเมินผล 5) การนำหลักสูตรไปใช้ 6) การประเมินผลการใช้หลักสูตร 7) การปรับปรุงแก้ไขหลักสูตร และปราโมทย์ จันท์เรือง (2552, หน้า 311-312) กล่าวถึงหลักสูตรต้องมีความละเอียดรอบคอบและทันสมัยอยู่เสมอ เพราะหลักสูตรย่อมมีการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น จากการศึกษาเอกสาร งานวิจัยและแนวคิด ทฤษฎีของนักวิชาการเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรข้างต้น ผู้วิจัยได้นำแนวคิด ทฤษฎีมาสังเคราะห์เพื่อพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเรื่อง การประดิษฐ์งานเดคูพาจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 - 6 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี 4 ขั้นตอนคือ 1) การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน 2) การพัฒนาหลักสูตร 3) การทดลองใช้หลักสูตร 4) การประเมินและปรับปรุงหลักสูตรสรุปเป็นกรอบการวิจัยได้ดังภาพ 1 ดังนี้

ภาพ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากร ได้แก่ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 2,966 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 - 6 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 20 คน โดยเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling)
3. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา
 - 3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ หลักสูตรการฝึกอบรม เรื่อง การประดิษฐ์งานเดคูพาจ
 - 3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่
 - 3.2.1 ความรู้ความเข้าใจการประดิษฐ์งานเดคูพาจ
 - 3.2.2 ทักษะการปฏิบัติการประดิษฐ์งานเดคูพาจ

3.2.3 ความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรม

4. เนื้อหาในการอบรม เนื้อหาสาระการฝึกอบรมเรื่องการประดิษฐ์งานเดคูพาจ สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 แบ่งออกเป็น 4 หัวข้อคือ 1) ประวัติความเป็นมาของงานเดคูพาจ 2) ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการประดิษฐ์งานเดคูพาจ 3) วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการประดิษฐ์งานเดคูพาจ 4) วิธีการประดิษฐ์งานเดคูพาจ

5. ระยะเวลาในการศึกษา ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 ใช้เวลาชุมนุมงานประดิษฐ์ เป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 วัน วันละ 1 ชั่วโมง รวม 6 ชั่วโมง

6. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

6.1 หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง การประดิษฐ์งานเดคูพาจ

6.2 แบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจ

6.3 แบบประเมินทักษะการปฏิบัติงานเดคูพาจ

6.4 แบบประเมินความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรม

7. การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิจัยในครั้งนี้ใช้รูปแบบการวิจัยแบบกลุ่มทดลองและกลุ่มเดียว เรื่อง การประดิษฐ์งานเดคูพาจ ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามขั้นตอนดังนี้

7.1 ขออนุญาตผู้บริหารสถานศึกษาเพื่อทำการทดลองใช้หลักสูตร

7.2 จัดเตรียมสถานที่ฝึกอบรม วัสดุอุปกรณ์การประดิษฐ์งานเดคูพาจ สิ่งอำนวยความสะดวกที่เอื้อต่อการฝึกอบรม และเอกสารประกอบการฝึกอบรม

7.3 ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการอบรมโดยใช้หลักสูตรฝึกอบรม การประดิษฐ์งานเดคูพาจให้นักเรียนทราบ

7.4 ให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน (pre - test) แล้วบันทึกคะแนนไว้

7.5 ดำเนินการอบรมโดยใช้หลักสูตรฝึกอบรมการประดิษฐ์งานเดคูพาจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี ตามแผนการจัดการฝึกอบรม ที่กำหนดไว้ เป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 วัน วันละ 1 ชั่วโมง รวม 6 ชั่วโมง

7.6 หลังจากดำเนินการสอนครบตามแผนการจัดการฝึกอบรมเสร็จสิ้นเรียบร้อยแล้ว ให้นักเรียนประดิษฐ์งานเดคูพาจชิ้นใหม่ จำนวน 1 ชิ้นงาน โดยผู้วิจัยเป็นผู้กำหนดประเภทชิ้นงาน เพื่อประเมินทักษะการประดิษฐ์งานเดคูพาจ โดยใช้แบบประเมินทักษะการปฏิบัติงานที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

7.7 ให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน (post-test) แล้วบันทึกคะแนนไว้

7.8 ให้นักเรียนทำแบบประเมินความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรม การประดิษฐ์งานเดคูพาจ

8. การวิเคราะห์ข้อมูล

8.1 ข้อมูลจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยนำคะแนนของนักเรียนมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ t - test dependent

8.2 ข้อมูลจากแบบประเมินทักษะการปฏิบัติงานเดคูพาจ ใช้เกณฑ์การให้คะแนนตามสภาพจริง (scoring rubrics) แล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)

8.3 ข้อมูลจากแบบประเมินความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรม โดยนำความคิดเห็นของนักเรียนมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

9. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

9.1 ค่าเฉลี่ย (mean : $\bar{X}$)

9.2 ค่าร้อยละ (percentage)

9.3 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation : S.D.)

9.4 หาค่าดัชนีความสอดคล้องความสอดคล้อง (IOC : index of Item-Objective)

9.5 หาค่าระดับความยากง่าย (difficulty)

9.6 การหาค่าความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบทดสอบ KR-20 ของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน

9.7 การทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย ระหว่างก่อนการฝึกอบรมและหลังการฝึกอบรม

โดยใช้ t – test dependent

ผลการวิจัย

1. ผลการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง การประดิษฐ์งานเดคูพาจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี มีองค์ประกอบของหลักสูตรฝึกอบรมคือ หลักการและเหตุผล จุดประสงค์ โครงสร้างเนื้อหา ระยะเวลาการฝึกอบรม กิจกรรมการฝึกอบรม สื่อประกอบการฝึกอบรม การวัดและประเมินผล และแผนการจัดกิจกรรมการฝึกอบรม จำนวน 4 แผน ได้แก่ 1) ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเดคูพาจ 2) การเตรียมเครื่องมือและอุปกรณ์ที่ใช้ในการประดิษฐ์งานเดคูพาจ 3) ทักษะและเทคนิคที่ใช้ในการประดิษฐ์งานเดคูพาจ 4) การประดิษฐ์งานเดคูพาจ ส่วนการประเมินหลักสูตร พบว่า หลักสูตรฝึกอบรมมีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 และมีความสอดคล้องและเหมาะสมในการนำไปใช้ฝึกอบรม

2. ผลการใช้หลักสูตร เรื่องการประดิษฐ์งานเดคูพาจ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี พบว่า มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานประดิษฐ์งานเดคูพาจ หลังฝึกอบรมตามหลักสูตรการประดิษฐ์งานเดคูพาจ สูงกว่าก่อนฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีทักษะการประดิษฐ์งานเดคูพาจ โดยภาพรวมอยู่ในระดับดี และมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรมการประดิษฐ์งานเดคูพาจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

อภิปรายผล

1. ผลการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม การประดิษฐ์งานเดคูพาจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี พบว่า การพัฒนาหลักสูตรประกอบด้วย หลักการและเหตุผล จุดประสงค์ โครงสร้าง เนื้อหา ระยะเวลาการฝึกอบรม กิจกรรมการฝึกอบรม สื่อประกอบการฝึกอบรม การวัดและประเมินผล แผนการจัดกิจกรรมการฝึกอบรม ซึ่งหลักสูตรฝึกอบรมมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 0.80-1.00 และมีความสอดคล้องเหมาะสม ตรงตามความต้องการความเหมาะสมกับผู้เรียน สอดคล้องกับ ชูจิตต์ เหล่าเจริญสุข (2548, หน้า 56) หลักสูตรที่ดีควรมีลักษณะ 1) หลักสูตรควรมีความคล่องตัว 2) หลักสูตรควรเป็นเครื่องมือที่จะช่วยให้การเรียนการสอนบรรลุตามความมุ่งหมายที่กำหนดไว้ 3) หลักสูตรควรได้รับการจัดทำ หรือพัฒนาจากคณะบุคคลหลายฝ่าย เช่น ครู ผู้ปกครอง นักวิชา นักพัฒนาหลักสูตร หรือผู้บริหาร ได้มีส่วนร่วมและรับรู้ในการจัดทำหลักสูตร 4) หลักสูตรจะต้องจัดให้ตรงตามความมุ่งหมายของการศึกษาแห่งชาติ 5) หลักสูตรควรมีกิจกรรมกระบวนการและเนื้อหาสาระของเรื่องที่สอน เพียงพอที่จะช่วยให้ผู้เรียนคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น 6) หลักสูตรควรบอกแนวทางด้านสื่อการสอน การใช้สื่อ การวัดและประเมินผลไว้อย่างชัดเจน 7) หลักสูตรควรมีลักษณะที่สนองความต้องการ ความสนใจทั้งของนักเรียนและสังคม 8) หลักสูตรควรส่งเสริมความเจริญงอกงามในตัวผู้เรียนทุกด้าน 9) หลักสูตรควรชี้แนะแนวทางการเรียนรู้อ เพื่อให้ผู้เรียนได้เพิ่มพูนความรู้ ทักษะ และเจตคติได้ด้วยตนเองจากสื่อต่าง ๆ 10) หลักสูตรควรจัดทำมาจากการศึกษาข้อมูลพื้นฐานด้านต่าง ๆ อย่างรอบคอบ เช่น ข้อมูลทางด้านปรัชญาการศึกษา จิตวิทยา สังคม การเมือง ฯลฯ 11) หลักสูตรที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ

12) เนื้อหาและประสบการณ์ต้องสอดคล้องกับสภาพการดำรงชีวิตของผู้เรียน และสามารถนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวันได้

2. ผลของการประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการประดิษฐ์งาน เคนูฟาง สูงกว่าก่อนฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนมีการเรียนรู้ เทคนิควิธี การปฏิบัติงานด้วยความตั้งใจและใส่ใจ งานที่ออกมาก็จะสมบูรณ์ทำให้บรรลุเป้าหมาย เน้นกิจกรรมกลุ่ม ที่มีการทำงานร่วมกัน การนำเสนอผลงาน และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ สอดคล้องกับแนวคิดของ สมคิด บางโม (2545, หน้า 14) วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรมว่าเป็นการเพิ่มพูนความรู้ ความสามารถในการทำงานเฉพาะอย่าง อาจจำแนกวัตถุประสงค์ในการฝึกอบรมได้ 4 ประการคือ 1) เพื่อเพิ่มพูนความรู้ 2) เพื่อเพิ่มพูนความเข้าใจ 3) เพื่อเพิ่มพูนทักษะ และ 4) เพื่อเปลี่ยนแปลงเจตคติ

3. นักเรียนมีทักษะการประดิษฐ์งานเคนูฟาง อยู่ในระดับดี ที่เป็นเช่นนี้เพราะการจัดกิจกรรมการ ฝึกอบรมมีรูปแบบการสาธิตโดยวิทยากรผู้เชี่ยวชาญ และเรียนรู้จากเอกสาร ประกอบการฝึกอบรม วีดิทัศน์ และ นักเรียนฝึกปฏิบัติจริง จนเกิดทักษะความชำนาญ สอดคล้องกับแนวคิด ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2553, หน้า 88-89) นำเสนอวิธีการสอนเพื่อให้เกิดทักษะปฏิบัติไว้ดังนี้ 1) วิเคราะห์ทักษะปฏิบัติ โดยแยกแยะรายละเอียดของ ทักษะนั้นออกมา 2) ตรวจสอบความสามารถเบื้องต้นที่เกี่ยวข้องกับทักษะของผู้เรียนว่ามีน้อยเพียงใด 3) จัดการฝึกหน่วยย่อยต่าง ๆ และฝึกหนักในหน่วยที่ขาดไป อาจฝึกสิ่งที่เขาพอมีอยู่แล้วให้ชำนาญ 4) ขึ้นอธิบาย และสาธิตทักษะโดยให้ผู้เรียนแสดงทักษะทั้งหมด ด้วยการแสดงให้เห็นตัวอย่าง และ 5) ขึ้นจัดภาวะเพื่อการเรียน

4. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง การประดิษฐ์งานเคนูฟาง สำหรับนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4-6 โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เพราะนักเรียนส่วนใหญ่เห็นการจัดกิจกรรม การฝึกอบรมตาม หลักสูตรตรงตามความต้องการของนักเรียนที่เน้นการปฏิบัติ เน้นการทำงานร่วมกับผู้อื่น การเรียนรู้จากวิทยากร ผู้เชี่ยวชาญโดยตรง ส่งผลให้ผู้เรียนมีความพึงพอใจเชิงบวกต่อหลักสูตรฝึกอบรม สอดคล้องกับ บัณฑิต สีอ่อน (2555, หน้า 65-73) ได้ทำการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมงานประดิษฐ์บายศรีจากวัสดุธรรมชาติ ผลการวิจัยพบว่า ความพึงพอใจของผู้เข้ารับการฝึกอบรมที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม งานประดิษฐ์บายศรีจากวัสดุธรรมชาติ โดยรวม อยู่ในระดับมากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

1. เอกสารประกอบการฝึกอบรมต้องปรับเนื้อหาให้สอดคล้องกับแผนจัดกิจกรรมกระชับเนื้อหาให้ ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

2. นอกจากใช้การสาธิตโดยวิทยากรผู้เชี่ยวชาญงานเคนูฟางแล้ว ครูผู้สอนจะต้องคอยตรวจสอบและ ชี้แนะนักเรียนจนกว่าจะทำได้ถูกต้อง

3. ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมฝึกอบรม ควรพิจารณาปรับเวลาเป็น 2-3 วัน เพื่อให้ นักเรียนมีความสุข ที่เรียนรู้ ไม่เกิดความเครียดหรือความกดดัน และมีเวลาในการนำเสนอผลงานมากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- _____. (2553). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและครุภัณฑ์.
- กัลยา ใจเย็น. (2553). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง การประดิษฐ์ดอกไม้จากวัสดุ ในท้องถิ่น กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ เขต 3. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- จริยา บุรพุกศลศรี ภวนา ชลาภิรมย์ และ ธนวิทย์ ลายิ้ม. (2557). หนังสือเรียนรายวิชาพื้นฐานงานประดิษฐ์ 4-6. นนทบุรี: สำนักพิมพ์เอมพันธ์.
- ชูจิตต์ เหล่าเจริญสุข. (2548). การพัฒนาหลักสูตร. สืบค้น มกราคม 2561, จาก <http://yalar.yru.ac.th/chujitt/1importantofcourse.htm>.
- บัณฑิต สืออ่อน. (2555). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง งานประดิษฐ์บายศรีจากวัสดุธรรมชาติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- ปราโมทย์ จันทรเรือง. (2552). การพัฒนาหลักสูตร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2553). จิตวิทยา (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: เจริญกิจ.
- สัจด์ อุทรนันท์. (2532). พื้นฐานและหลักการพัฒนหลักสูตร (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมคิด บางโม. (2545). การประกอบธุรกิจ (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: วิทยพัฒน์.
- สุนารินทร์ ธนะสัมบัน. (2553). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง การประดิษฐ์ดอกไม้จากผ้าใยบัว สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ชุมชนงานประดิษฐ์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักงานয়รัฐมนตรี. (2559). แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560-2564). สืบค้น มีนาคม 15, 2561, จาก www.nesdb.go.th/main.php?filename=index.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2560). แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560-2579. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.

การพัฒนาการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการ
จัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม
Development of Public Administration with Participation of Local
Government Organization in Local Development Plan Preparation of
Nakhon Pathom Provincial Administrative Organization

ช่อพกา โถแก้ว¹
Chopaka Thokaew¹

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษากระบวนการพัฒนาการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม 2) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม 3) ศึกษาปัจจัยในการมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีความสัมพันธ์กับการพัฒนาการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ข้าราชการ พนักงานจ้างตามภารกิจ ลูกจ้างประจำ และลูกจ้างทั่วไปขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดนครปฐม จำนวน 138 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าสถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติเชิงอนุมาน โดยใช้สถิติค่าไคสแควร์ และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการศึกษา พบว่า 1) ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมในภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านภาวะผู้นำ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนด้านความรู้ความเข้าใจ ด้านทัศนคติ และด้านการจูงใจ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก 2) การพัฒนาการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม ในภาพรวมและรายด้านมีการพัฒนาอยู่ในระดับมาก เรียงตามลำดับดังนี้ ด้านการรับฟังความคิดเห็น ด้านการสร้างความร่วมมือ ด้านการเข้ามามีบทบาทหรือเกี่ยวข้อง ด้านการเสริมอำนาจ และด้านการให้ข้อมูลข่าวสาร 3) ลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ อาชีพ ความสัมพันธ์กับการพัฒนาการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 4) ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ด้านภาวะผู้นำ ด้านความรู้ความเข้าใจ ด้านการจูงใจ และด้านทัศนคติ ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีความสัมพันธ์กับการพัฒนาการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

คำสำคัญ: การบริหารราชการ, การมีส่วนร่วม, แผนพัฒนาท้องถิ่น

¹ หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยนานาชาติแสตมฟอร์ด

Abstract

This research were to: 1) study the level of participatory government administration of local administrative organizations in the formulation of local development plans of the Nakhon Pathom administrative organization, 2) study the factors that affect the public administration and the participation of administrative organizations of local development plans of the Nakhon Pathom Province, and 3) study the factors of the participation of the local administrative organizations that have a rational relationship with the cooperative government administration of the local administrative organizations of the Nakhon Pathom administrative organization. The sample were 138 peoples who are government officials and permanent employees of local government organizations in Nakhon Pathom Province. Data were treated and analyzed by using descriptive and inferential statistics which were percentage, mean, standard deviation, Chi-square test and multiple regression analysis.

Results showed that 1) Factors affecting public administration in the overview are in high level. When considering each aspect, it was found that leadership was at the highest level. Understanding, attitude and motivation were at the high level, 2) the development of the bureaucratic administration of the local administrative organization in the formulation of the local development plan of the Nakhon Pathom administrative organization in overall and in each aspect, were at a high level. The following orders were opinions listening, cooperation building, role entering, empowerment and providing provision, 3) personal characteristics such as occupations, relationships with the development of public administration with the participation of local administrative organizations in the formulation of local development plans of the Nakhon Pathom administrative organization with statistical significance at the level of .05, and 4) factors affecting the participation of local administrative organizations were leadership In terms of knowledge, motivation, and attitude which affect the participation of local administrative organizations. There is a rational relationship with the participation of the bureaucratic administration of the local government organization with statistical significance at the level of .001.

Keywords: Public administration, Participation, Development Plan

บทนำ

องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) คือ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีขนาดใหญ่ที่สุดของประเทศไทย มีจังหวัดละหนึ่งแห่ง ยกเว้นกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นการปกครองท้องถิ่นรูปแบบพิเศษ องค์การบริหารส่วนจังหวัด มีเขตพื้นที่รับผิดชอบครอบคลุมทั้งจังหวัด จัดตั้งเพื่อบริการสาธารณประโยชน์ในเขตจังหวัด ตลอดจนช่วยเหลือ งานของเทศบาล และองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) รวมทั้งการประสานแผนพัฒนาท้องถิ่น เพื่อไม่ให้เกิดการทำงานเกิดความซ้ำซ้อนซึ่งมีวิวัฒนาการอย่างต่อเนื่องยาวนาน ด้วยการพัฒนาขึ้นมาจากสภาจังหวัดตาม พระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล พ.ศ. 2476 ซึ่งเป็นตัวแทนของประชาชนที่เข้ามาควบคุม และให้ข้อเสนอแนะ แก่ฝ่ายบริหารรัฐบาล และจังหวัด ในกิจการอันเกี่ยวเนื่องกับจังหวัด และเทศบาล ต่อมาจึงมีการตรา พระราชบัญญัติระเบียบการบริหารราชการส่วนจังหวัด พ.ศ. 2498 (ณัฐภัทร์ สัมฤทธิ์, 2558)

แผนพัฒนาท้องถิ่น คือ การที่องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นจะพัฒนาไปในทิศทางใด จำเป็นต้องมีการ กำหนดวิสัยทัศน์ หรือแผนงานในอนาคต และแปลงมาสู่การปฏิบัติ ดังนั้นระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการ จัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่น พ.ศ. 2548 จึงได้กำหนดประเภทของแผนพัฒนาท้องถิ่นไว้ 2 ประเภท คือ แผน ยุทธศาสตร์การพัฒนา เป็นแผนระยะยาว และแผนพัฒนาสี่ปี ซึ่งเป็นแผนพัฒนาหมุนเวียน (Rolling Plan) ที่ต้อง มีการทบทวน และจัดทำทุกปี และจะนำไปสู่กระบวนการจัดทำงบประมาณรายจ่ายประจำปี ขององค์การปกครอง ส่วนท้องถิ่น ทั้งนี้พระราชบัญญัติกำหนดแผน และขั้นตอนกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 มาตรา 16 และมาตรา 17 ได้บัญญัติให้เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล และการปกครองส่วนท้องถิ่น รูปแบบพิเศษ มีหน้าที่ในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นของตนเอง และองค์การบริหารส่วนจังหวัด นอกจากมี อำนาจหน้าที่ในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นของตนเองแล้ว ยังมีอำนาจหน้าที่ในการประสานการจัดทำ แผนพัฒนาจังหวัดตามระเบียบที่คณะรัฐมนตรีกำหนด (สถาบันพระปกเกล้า, 2556)

การวางแผนการพัฒนาจึงมีความสำคัญต่อองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้เนื่องจาก แผนพัฒนาเป็นกรอบในการกำหนดทิศทางการพัฒนาขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นให้มุ่งไปสู่สภาพการณ์อันพึง ประสงค์ได้อย่างเท่าทันกับการเปลี่ยนแปลง และมุ่งไปสู่สภาพการณ์ที่ต้องการให้เกิดขึ้นในอนาคต ทั้งในด้านสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม เป็นเครื่องมือที่ช่วยให้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ได้พิจารณาอย่างรอบคอบให้เห็นถึง ความเชื่อมโยงระหว่างแนวทางการดำเนินงานต่าง ๆ ที่มีความเชื่อมโยง และส่งผลทั้งในเชิงสนับสนุน และเป็น อุปสรรคต่อกัน เพื่อให้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นนำมาตัดสินใจ กำหนดแนวทางการดำเนินงาน และใช้ทรัพยากร ในการบริหารท้องถิ่นอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้เกิดประโยชน์สาธารณะสูงสุด (สถาบันพระปกเกล้า, 2556)

องค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม จึงเป็นองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นหนึ่ง ที่มีการจัดทำแผนพัฒนา ท้องถิ่น ซึ่งเป็นกรอบกำหนดทิศทางการพัฒนาขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม เพื่อพัฒนาท้องถิ่นให้ เป็นไปในทิศทางที่ตรงกับความต้องการของประชาชน โดยกระบวนการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์การ บริหารส่วนจังหวัดนครปฐม จะมีผู้แทนในการเข้าร่วมการกำหนดทิศทางการพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหาร ส่วนจังหวัดนครปฐมให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาต่างๆ ได้แก่ กระบวนการประสานแผนพัฒนาท้องถิ่นระดับ จังหวัด คณะกรรมการพัฒนาองค์การบริหารส่วนจังหวัด สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด ผู้แทนองค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่น หัวหน้าส่วนราชการ ผู้อำนวยการสถานศึกษา ประชาคมท้องถิ่น ประธานชมรมกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ประธานเครือข่าย กลุ่มองค์กร ชุมชน และส่วนอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง (สำนักงานจังหวัดนครปฐม, 2559) ซึ่งเป็นตัวแทนของประชาชนทั้งจังหวัดนครปฐมในการร่วมจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนจังหวัด นครปฐม ทั้งนี้การพัฒนาในพื้นที่ต่างๆ มีการกระจุกตัวมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ในขณะเดียวกันบางพื้นที่ก็ไม่ได้ มีการพัฒนา ดังนั้น การศึกษาการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดทำ แผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม ว่าองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นมีส่วนร่วมในด้าน

ได้บ้าง ตลอดจนทราบถึงปัจจัยที่ส่งผลให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม เพื่อนำข้อมูลเหล่านั้นไปปรับปรุงส่วนที่บกพร่องในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม ซึ่งจะช่วยให้สามารถตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนได้อย่างแท้จริง ส่งผลให้คุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนดีขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม
3. เพื่อศึกษาปัจจัยในการมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีความสัมพันธ์กับการพัฒนาการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

การดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม ประกอบด้วย ด้านภาวะผู้นำ แนวคิดของ สโตกคิลล์ (Stogdill, 1977) ด้านความรู้ความเข้าใจ แนวคิดของ บลูม (Bloom, 1971) ด้านการจูงใจ แนวคิดของอับราฮัม มาสโลว์ (Abraham Maslow, 1970) และด้านทัศนคติ แนวคิดของ โรเจอร์ (Roger, 1978) และการพัฒนาการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม ประกอบด้วย ด้านการให้ข้อมูลข่าวสาร แนวคิดของ Arnstein ด้านการรับฟังความคิดเห็น แนวคิดทฤษฎีของ International Fund for Agricultural Development (2001) ด้านการเข้ามามีบทบาทหรือเกี่ยวข้อง แนวคิดของ Cohen and Uphoff (1980) ด้านการสร้างความร่วมมือ แนวคิดของ โกวิทช์ พวงงาม (2550) และด้านการเสริมอำนาจ แนวคิดของ ถวิลวดี บุรีกุล (2551)

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประชากรที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ ข้าราชการ พนักงานจ้างตามภารกิจ ลูกจ้างประจำ และลูกจ้างทั่วไปขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดนครปฐม ปี พ.ศ. 2562 รวมทั้งสิ้น 2,240 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของ Samuel B.Green (1991, pp.109-110) ได้กลุ่มตัวอย่าง 138 คน และกำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้หลักความไม่น่าจะเป็น (Nonprobability Sampling) และใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบโควตา (Quota Random Sampling) และแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น แบ่งเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพสมรส อาชีพ ระดับการศึกษา รายได้ต่อเดือน และระยะเวลาที่ปฏิบัติงานอยู่ในหน่วยงานปัจจุบัน ซึ่งเป็นแบบสอบถามแบบตรวจรายการ (Check List)

ตอนที่ 2 ข้อมูลปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม ประกอบด้วย ด้านภาวะผู้นำ ด้านความรู้ความเข้าใจ ด้านการจูงใจ และด้านทัศนคติ ประกอบด้วยข้อคำถาม 20 ข้อ มีลักษณะเป็นข้อคำถามปลายปิด มีการประเมินค่าแบบลิเคิร์ท สเกล (Likert scale) กำหนดคะแนนเป็น 5 ระดับ

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการพัฒนาการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม ได้แก่ ด้านการให้ข้อมูลข่าวสาร ด้านการรับฟังความคิดเห็น ด้านการเข้ามามีบทบาท ด้านการสร้างความร่วมมือ และด้านการเสริมอำนาจ มีจำนวน 25 ข้อ ซึ่งลักษณะเป็นข้อคำถามปลายปิด มีการประเมินค่าแบบลิเคิร์ต สเกล (Likert scale) กำหนดคะแนนเป็น 5 ระดับ

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะ เป็นคำถามปลายเปิด (Open Ended Questionnaire) เพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามได้แสดงความคิดเห็น

3. การสร้างและทดสอบคุณภาพของเครื่องมือ

3.1 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้น เสนออาจารย์ที่ปรึกษา ตรวจสอบพิจารณาความถูกต้องตรวจสอบความเที่ยงตรงทางด้านเชิงเนื้อหา ภาษาและสำนวน

3.2 นำแบบสอบถามให้ผู้ทรงคุณวุฒิ ทำการตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาของแบบสอบถาม เพื่อให้เกิดความเชื่อมั่น แล้วนำมาปรับปรุง โดยผู้วิจัยได้ให้ผู้ทรงคุณวุฒิทำการตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา จำนวน 3 ท่าน ได้ค่า IOC = 0.95

3.3 นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try Out) กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะเช่นเดียวกับประชากรและไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น ได้ค่าความเชื่อมั่น = 0.729

3.4 นำแบบสอบถามที่ผ่านการทดสอบแล้วไปเก็บรวบรวมกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

4. การรวบรวมข้อมูล

4.1 ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) ใช้วิธีการวิจัยแบบสำรวจโดยการแจกแบบสอบถาม (Questionnaire) ด้วยตนเอง กลุ่มตัวอย่างจำนวน 138 ชุด และผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามมาตรวจสอบความถูกต้อง ครบถ้วน สมบูรณ์เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติ และวิเคราะห์ สังเคราะห์ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการวิจัย

4.2 ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแนวคิด ทฤษฎี เอกสาร ตำรา และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนการสืบค้นข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ในการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยใช้ร้อยละ (Percentage) การแจกแจงความถี่ (Frequency) และวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วม และการพัฒนาการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม โดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) สำหรับวิเคราะห์ข้อมูล

5.2 สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ใช้วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของลักษณะส่วนบุคคลกับการพัฒนาการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม โดยใช้สถิติไคสแควร์ (Chi-square test) โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และใช้สำหรับวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วม มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ - ผลกับการพัฒนาการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม โดยใช้สถิติวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) สถิติที่ทดสอบความเป็นอิสระกันของความคลาดเคลื่อน คือ Durbin-Watson

ผลการวิจัย

1. ลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุอยู่ระหว่าง 31 – 40 ปี สถานภาพโสด มีอาชีพข้าราชการ ระดับการศึกษาปริญญาตรี รายได้ไม่เกิน 10,000 บาท และระยะเวลาที่ปฏิบัติงานอยู่ในหน่วยงานปัจจุบัน ต่ำกว่า 5 ปี

2. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมในภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านภาวะผู้นำ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนด้านความรู้ความเข้าใจ ด้านทัศนคติ และด้านการจูงใจ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก

3. การพัฒนาการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม ในภาพรวมและรายด้านมีการพัฒนาอยู่ในระดับมาก เรียงตามลำดับดังนี้ ด้านการรับฟังความคิดเห็น ด้านการสร้างความร่วมมือ ด้านการเข้ามามีบทบาทหรือเกี่ยวข้อง ด้านการเสริมอำนาจ และด้านการให้ข้อมูลข่าวสาร

4. ลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ อาชีพ ความสัมพันธ์กับการพัฒนาการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ด้านภาวะผู้นำ ด้านความรู้ความเข้าใจ ด้านการจูงใจ และด้านทัศนคติ ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีความสัมพันธ์กับการพัฒนาการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

อภิปรายผล

1. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีความสัมพันธ์กับการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก และสามารถแยกเป็นรายด้าน ดังนี้

1.1 ด้านภาวะผู้นำ พบว่า มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด แสดงให้เห็นว่าองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม มีผู้นำที่ดี และมีคุณภาพ เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม ซึ่งมีความสอดคล้องกับแนวคิดของ สโตกคิลล์ (Stogdill, 1977) ได้กล่าวว่า ลักษณะผู้นำที่สำคัญที่ช่วยให้เกิดภาวะผู้นำสูง ประกอบด้วย 1) ความตื่นตัวต่อสภาพแวดล้อมทางสังคมอยู่เสมอ ทำให้รับรู้ความเป็นจริงได้เร็ว 2) ความสามารถในการปรับตัว เมื่อรับรู้แล้ว ต้องตามด้วยความสามารถในการปรับตัว หากไม่แล้ว สภาพดังกล่าวจะกระทบในทางเสียหายต่อตนเองและองค์กร 3) ความมุ่งมั่นทะเยอทะยานสู่ความสำเร็จ ถือเป็นพลังสำคัญที่กระตุ้นให้ทุกคนทำหน้าที่ให้สำเร็จ เป็นบุคคลและองค์กรแห่งความสำเร็จ 4) ความเปิดเผย ตรงไปตรงมา เพื่อให้ผู้ที่เกี่ยวข้องมีความไว้วางใจ เชื่อใจ เพราะความเร้นลับและมีเล่ห์เหลี่ยม ย่อมนำมาซึ่งความเคลือบแคลงสงสัย ลดพลังขององค์กร 5) ความร่วมมือ เป็นลักษณะที่ทำให้เกิดการทำงานร่วมกันเป็นทีมหรือหมู่คณะ ซึ่งมีความจำเป็นสำหรับการนำองค์การ 6) ความสามารถในการตัดสินใจ การตัดสินใจทำให้เกิดการกระทำการตัดสินใจที่ดี ชัดเจน ทันการณ์ ย่อมเกิดการกระทำที่รวดเร็วตามมา ทำให้งานพร้อมเพื่อการแข่งขัน หากผู้นำยัง ลังเล ไม่กล้าตัดสินใจ หรือปล่อยให้เกิดภาวะกำกวม ย่อมทำให้เกิดการลังเลชะงักงันในบุคคลและองค์การ เสียเปรียบในการแข่งขัน 7) การให้การคุ้มครอง ผู้นำที่ให้ความคุ้มครองกับเพื่อนร่วมงานทั้งยามปกติ ปัญหาอย่าสร้างเชื่อมั่น ความอบอุ่น ความผูกพันในองค์การให้บุคลากร 8) การมีบารมี คือการมีพลังอำนาจในตัวโดยธรรมชาติทำให้ผู้อื่นเชื่อและคล้อยตาม ได้ง่าย มีความสำคัญในการสร้างทีมงาน และการนำทีมงาน 9) การมีพลังงานสูง คือการที่มีพลังกายหรือสุขภาพที่ดี และมี

กำลังใจในการทำหน้าที่ หยุต หรือมีความขยันหมั่นเพียร ช่วยทำให้เกิดพลังในบุคคลและองค์กร 10) ความคงเส้นคงวา ทั้งในเชิงบุคลิกภาพ และนโยบายย่อมทำให้ผู้ปฏิบัติตามไม่เกิด ความสับสน ทำหน้าที่ได้ต่อเนื่องด้วยความมั่นใจ และไม่ต้องมีการปรับตัวบ่อย ๆ จึงเป็นลักษณะจำเป็นของผู้นำ สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมคิด คำเจริญ และสมบูรณ์ ศิริสรธริรัญ (2555) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะภาวะผู้นำของผู้บริหาร กับการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการบริหารงานและการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบล ศาลายา พบว่า ลักษณะภาวะผู้นำของผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลศาลายาในภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด

1.2 ด้านความรู้ความเข้าใจ พบว่า มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก แสดงให้เห็นว่าองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม มีการสร้างความรู้ความเข้าใจ เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองท้องถิ่นในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม ซึ่งมีความสอดคล้องกับแนวคิดของ บลูม (Bloom, 1971) กล่าวว่า การเรียนการสอนที่จะประสบ ความสำเร็จและมีประสิทธิภาพนั้น ผู้สอนจะต้องกำหนดจุดมุ่งหมายให้ชัดเจนแน่นอน เพื่อให้ผู้สอนกำหนดและจัดกิจกรรมการเรียนรู้รวมทั้งวัด ประเมินผลได้ถูกต้อง และบลูมได้แบ่งประเภทของพฤติกรรมโดยอาศัยทฤษฎีการเรียนรู้และจิตวิทยาพื้น ฐานว่า มนุษย์จะเกิดการเรียนรู้ใน 3 ด้านคือ ด้านสติปัญญา ด้านร่างกาย และด้านจิตใจ และนำหลักการนี้จำแนกเป็น จุดมุ่งหมายทางการศึกษาเรียกว่า Taxonomy of Educational objectives จุดประสงค์ที่สำคัญของการเรียน การสอน คือ เพื่อให้บุคคลเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่พึงประสงค์ พฤติกรรมเหล่านี้จำแนกและจัดลำดับ ออกเป็นหมวดหมู่และระดับตามความยากง่ายหมวดหมู่เหล่านี้เรียกว่า Taxonomy of Educational objectives ซึ่งมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ คมลักษณ์ สงทิพย์ (2557) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การมีส่วนร่วมของ ประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ กรณีศึกษา ตลาดน้ำวัดตะเคียน อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี พบว่าความรู้ความเข้าใจ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก

1.3 ด้านแรงจูงใจ พบว่า มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก แสดงให้เห็นว่าองค์การบริหารส่วนจังหวัด นครปฐม มีการสร้างแรงจูงใจ เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองท้องถิ่น ในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม ซึ่งมีความสอดคล้องกับแนวคิดของ อับราฮัม มาสโลว์ (Abraham Maslow) เป็นผู้วางรากฐานจิตวิทยามนุษยนิยม เขาได้พัฒนาทฤษฎีแรงจูงใจ ซึ่งมีอิทธิพลต่อ ระบบการศึกษาของอเมริกันเป็นอันมาก ทฤษฎีของเขามีพื้นฐานอยู่บนความคิดที่ว่า การตอบสนองแรงขับเป็น หลักการเพียงอันเดียวที่มีความสำคัญที่สุดซึ่งมีเบื้องหลังพฤติกรรมของมนุษย์ มาสโลว์มีหลักการที่สำคัญเกี่ยวกับ แรงจูงใจ โดยเน้นในเรื่องลำดับขั้นความต้องการ เขามีความเชื่อว่า มนุษย์มีแนวโน้มที่จะมีความต้องการอันใหม่ที่ สูงขึ้นเมื่อความต้องการพื้นฐานได้รับการตอบสนอง เช่น ความมั่นคงความปลอดภัย กินอิ่มนอนหลับ ความ ต้องการอื่นจะเข้ามาทดแทน เป็นพลังซึ่งจูงใจให้ทำพฤติกรรม เช่น อาจเป็นความสำเร็จในชีวิต เป็นต้น แรงจูงใจ ของคนเรามาจากความต้องการพฤติกรรมของคนเรามุ่งไปสู่การตอบสนอง ความพอใจ มาสโลว์ แบ่งความต้องการ พื้นฐานของมนุษย์เป็น 5 ระดับ ด้วยกัน ได้แก่ ระดับที่ 5 ความต้องการที่จะรู้จักตนเองตามสภาพที่แท้จริงและ พัฒนาศักยภาพของตน ระดับที่ 4 ความต้องการที่จะรู้สึกว่าตนเองมีค่า ระดับที่ 3 ความต้องการความรักและเป็น ส่วนหนึ่งของหมู่คณะ ระดับที่ 2 ความต้องการความมั่นคงปลอดภัย และระดับที่ 1 ความต้องการทางสรีระ ซึ่งมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปฐมวงศ์ สีหาเสนา (2557) ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง แรงจูงใจในการปฏิบัติงาน ของบุคลากรเทศบาลตำบลค่ายเนินวง ตำบลบางกะจะ อำเภอเมืองจันทบุรี จังหวัดจันทบุรี พบว่า แรงจูงใจในการ ปฏิบัติงานภาพรวมอยู่ในระดับมาก

1.4 ด้านทัศนคติ พบว่า มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก แสดงให้เห็นว่าองค์การบริหารส่วนจังหวัด นครปฐม มีการสร้างแรงจูงใจ เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองท้องถิ่นใน

การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม ซึ่งมีความสอดคล้องกับแนวคิดของ โรเจอร์ (Roger, 1978) ได้กล่าวถึง ทศนคติ ว่าเป็นดัชนีชี้ว่า บุคคลนั้น คิดและรู้สึกอย่างไร กับคนรอบข้าง วัตถุหรือสิ่งแวดล้อม ตลอดจนสถานการณ์ต่าง ๆ โดย ทศนคติ นั้นมีรากฐานมาจาก ความเชื่อที่อาจส่งผลถึง พฤติกรรม ในอนาคตได้ ทศนคติ จึงเป็นเพียง ความพร้อม ที่จะตอบสนองต่อสิ่งเร้า และเป็น มิติของ การประเมิน เพื่อแสดงว่า ชอบหรือไม่ชอบ ต่อประเด็นหนึ่ง ๆ ซึ่งถือเป็น การสื่อสารภายในบุคคล (Interpersonal Communication) ที่เป็นผลกระทบจากการรับสารอันจะมีผลต่อพฤติกรรมต่อไป ซึ่งมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ อุทุมพร เรื่อง ฤทธิ์ (2560) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ทศนคติและการมีส่วนร่วมของชุมชนที่มีต่อการจัดการการท่องเที่ยวตลาดน้ำคลองลัดมะยม เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร พบว่า ในภาพรวมคนในชุมชนมีทัศนคติต่อการจัดการการท่องเที่ยวอยู่ระดับมาก ได้แก่ ด้านความรู้ ด้านอารมณ์ความรู้สึก และด้านพฤติกรรม

2. การบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม ในภาพรวมและรายด้าน พบว่า มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ดังนี้ ด้านการรับฟังความคิดเห็น ด้านการสร้างความร่วมมือ ด้านการเข้ามามีบทบาทหรือเกี่ยวข้อง ด้านการเสริมอำนาจ และด้านการให้ข้อมูลข่าวสาร ตามลำดับ ซึ่งมีความสอดคล้องกับทฤษฎีของ International Association for Public Participation (IAP2) ถึงระดับการเข้ามามีส่วนร่วม มี 5 ระดับ คือ ระดับที่ 1 คือการให้ข้อมูลข่าวสารแก่ประชาชน (To Inform) เป็นระดับที่ประชาชน เข้ามามีส่วนร่วมน้อยที่สุดแต่เป็นระดับที่สำคัญที่สุดเพราะเป็นก้าวแรกของการที่ภาครัฐ จะเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้าสู่กระบวนการมีส่วนร่วมในเรื่องต่าง ๆ ซึ่งถือเป็นสิทธิพื้นฐานของประชาชน ในการได้รับข้อมูลข่าวสาร เกี่ยวกับ งานหรือกิจกรรมต่าง ๆ ของหน่วยงาน ราชการ โดยหน่วยงาน ราชการ มีหน้าที่ในการนำเสนอข้อมูล ที่เป็นจริง ถูกต้อง ทันสมัยและ ประชาชนสามารถ เข้าถึงได้รูปแบบการมีส่วนร่วมในลักษณะนี้ คือการให้ข้อมูลโดยผ่าน ช่องทางต่าง ๆ เช่น เอกสารสิ่งพิมพ์การจัดทำสื่อเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร ผ่านทางสื่อต่าง ๆ การจัดนิทรรศการ จัดหมายข่าว การจัดงานแถลงข่าว การติดประกาศและการให้ข้อมูล ผ่านเว็บไซต์การพหุสถานที่จริง การจัดกิจกรรมเปิดบ้าน (Open Houses) เป็นต้น ระดับที่ 2 คือการปรึกษาหารือหรือการรับฟังความคิดเห็นจากประชาชน (To Consult) เป็นกระบวนการที่เปิดให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลข้อเท็จจริงและความคิดเห็นเกี่ยวกับ การดำเนินการหรือการปฏิบัติงานของหน่วยงานราชการ อย่างอิสระและเป็นระบบ เพื่อนำมาประกอบการ ตัดสินใจของหน่วยงานราชการ และหน่วยงานราชการจะนำ ข้อเสนอแนะ ความคิดเห็นและประเด็นจาก ประชาชนไปเป็นแนวทางการปรับปรุงนโยบาย การตัดสินใจ และพัฒนาวิธีการปฏิบัติงานในหน่วยงาน โดยจัด ให้มีกระบวนการรับฟัง ความคิดเห็นการปรึกษาหารือทั้งเป็นทางการและไม่เป็นทางการด้วยวิธีต่าง ๆ เช่น การรับฟังความคิดเห็นการสำรวจความคิดเห็นการจัดเวทีสาธารณะ การแสดงความคิดเห็น ผ่านเว็บไซต์ เป็นต้น ระดับที่ 3 คือการให้ประชาชนเข้ามามีบทบาทหรือเกี่ยวข้อง (To Involve) โดยเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีบทบาทในกระบวนการกำหนดนโยบาย การวางแผนงาน โครงการ และวิธีการทำงาน โดยหน่วยงานราชการมีหน้าที่จัดระบบ อำนาจความสะดวก ยอมรับการเสนอแนะ และการตัดสินใจร่วมกับ ภาคประชาชน การให้ประชาชนมีบทบาท โดยร่วมเสนอแนะแนวทางที่นำไปสู่การตัดสินใจ จะสร้างความมั่นใจให้ประชาชนว่าข้อมูล ความคิดเห็นและความต้องการ ของประชาชนจะถูกนำไปพิจารณาเป็นทางเลือกใน การบริหารงานของภาครัฐ การมีส่วนร่วมระดับนี้มักดำเนินการในรูปแบบ กรรมการที่มีตัวแทนภาคประชาชน เข้าร่วม เช่นการประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อพิจารณาประเด็น นโยบายสาธารณะ การประชาพิจารณ์การจัดตั้ง คณะทำงานเพื่อเสนอแนะ ประเด็นนโยบาย เป็นต้น ระดับที่ 4 คือการสร้างความร่วมมือกับประชาชน (To Collaborate) โดยการให้กลุ่ม ประชาชน ที่เป็นผู้แทนภาคสาธารณะเข้ามามีส่วนร่วมและมีบทบาทเป็นหุ้นส่วนหรือภาคี ในการดำเนินกิจกรรมของหน่วยงานราชการในทุกขั้นตอนของการตัดสินใจ และการดำเนิน กิจกรรมร่วมกันอย่างต่อเนื่อง เช่น คณะกรรมการที่มีภาคประชาชนร่วมเป็นกรรมการ เป็นต้น

ระดับที่ 5 การเสริมอำนาจแก่ประชาชน (To Empower) โดยการเปิดโอกาส ให้ประชาชนมี บทบาทเต็มที่ในระดับสูงสุดโดยให้ประชาชนเป็นผู้ตัดสินใจ การบริหารงาน และการดำเนินกิจกรรมใด ๆ เพื่อเข้ามาทดแทนการดำเนินงานของหน่วยงานราชการ ในการดำเนินการหรือปฏิบัติงานอย่างใดอย่างหนึ่ง ระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในระดับสูงสุดนี้เน้นให้ประชาชนเป็นเจ้าของดำเนินการกิจและภาครัฐมี หน้าที่ในการส่งเสริมสนับสนุนเท่านั้นเช่นการลงประชามติในประเด็นสาธารณะต่าง ๆ โครงการกองทุน หมู่บ้านที่มอบอำนาจให้ประชาชนเป็นผู้ตัดสินใจทั้งหมด เป็นต้น สามารถแยกเป็นรายด้าน ดังนี้

2.1 ด้านการให้ข้อมูลข่าวสาร พบว่า มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก มีความสอดคล้องกับแนวคิดของ Arnstein (1969) ขึ้นให้ข้อมูลข่าวสาร คือ ประชาชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะต้องได้รับการแจ้งให้ทราบถึงรายละเอียดของโครงการที่จะดำเนินการ รวมทั้งผลกระทบที่คาดว่าจะเกิดขึ้น ทั้งนี้การได้รับแจ้งข่าวสารดังกล่าวจะต้องเป็นการแจ้งก่อนที่จะมีการตัดสินใจดำเนินโครงการ

2.2 ด้านการรับฟังความคิดเห็น พบว่า มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก มีความสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีของ International Fund for Agricultural Development (2001) กล่าวถึง การมีส่วนร่วมโดยให้คำปรึกษา ประชาชนมีส่วนร่วมในลักษณะที่ถูกปรึกษา โดยที่บุคคลภายนอกรับฟังความคิดเห็นต่าง ๆ จากประชาชน เจ้าหน้าที่ภาครัฐ อาจนำความคิดเห็นที่ได้มาจากประชาชน เพื่อนำมาใช้ในการวางแผน หรือตัดสินใจ หรือแก้ปัญหาต่อไป การมีส่วนร่วมในลักษณะเช่นนี้ เจ้าหน้าที่ของรัฐไม่ตกอยู่ภายใต้ข้อผูกพันที่จะทำตามความคิดเห็นของประชาชน ซึ่งในกระบวนการนี้มีการนำความคิดเห็นจากประชาชนทั้งทางตรง และทางอ้อม มาใช้ในการพัฒนา และจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นให้ตรงกับความต้องการของประชาชน

2.3 ด้านการเข้ามามีบทบาทหรือเกี่ยวข้อง พบว่า มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก มีความสอดคล้องกับแนวคิดของ Cohen and Uphoff (1980) ได้จำแนกการมีส่วนร่วมของประชาชนออกเป็น 4 ระดับ ดังนี้ การมีส่วนร่วมในการเลือกวิธีการแก้ไขปัญหา การมีส่วนร่วมในการดำเนินการแก้ไขปัญหา การมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์จากโครงการ การมีส่วนร่วมในการประเมินผล ในการดำเนินการต่างๆ ในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นนั้น ประชาชนจะเข้ามามีบทบาทหรือเกี่ยวข้องในทุกกระบวนการ แต่บางกระบวนการจะเข้ามามีส่วนร่วมอาจจะไม่ได้เข้ามามีส่วนร่วมโดยตรง แต่เข้ามามีส่วนร่วมโดยการผ่านตัวแทน หรือผู้นำกลุ่มนั้น ๆ

2.4 ด้านการสร้างความร่วมมือ พบว่า มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก มีความสอดคล้องกับแนวคิดของ โกวิท พวงงาม (2550) ได้สรุปถึงการมีส่วนร่วมที่แท้จริงของประชาชน ในการพัฒนาควรมี 4 ขั้นตอน ซึ่งขั้นสร้างความร่วมมือสอดคล้องอยู่ในระดับที่ 3 คือ การมีส่วนร่วมโดยการลงทุน และการปฏิบัติงาน

2.5 ด้านการเสริมอำนาจ พบว่า มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก มีความสอดคล้องกับแนวคิดของ ถวิลวดี บุรีกุล (2551) ได้กล่าวถึงการให้ประชาชนมีส่วนร่วมนั้น สามารถทำได้หลายระดับ ขึ้นอยู่กับรัฐบาลแต่ละยุคจะให้ความสำคัญกับประชาชนมากน้อยต่างกัน คือ ประชาชนเป็นผู้ใช้อำนาจหมายถึง ให้ประชาชนเข้าดำเนินการ หรือจัดการเอง โดยไม่มีการติดต่อกับรัฐบาล ซึ่งอาจมีการโต้ตอบจากรัฐบาล ตัวอย่างเช่น การตั้งศาลเตี้ย การเดินขบวน การเข้ายึดสถานที่ทางราชการ เพื่อเรียกร้องความเป็นธรรม

3. ลักษณะส่วนบุคคลได้แก่ เพศ มีความสัมพันธ์กับบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม ด้านการเข้ามามีบทบาท หรือเกี่ยวข้อง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และด้านการสร้างความร่วมมือ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สถานภาพ มีความสัมพันธ์กับการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม ด้านการสร้างความร่วมมือ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อาชีพ มีความสัมพันธ์กับการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม ด้านการเข้ามามีบทบาท หรือเกี่ยวข้อง อย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และด้านการสร้างความร่วมมือ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 รายได้ มีความสัมพันธ์กับการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่น ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม ด้านการเข้ามามีบทบาท หรือเกี่ยวข้อง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ระยะเวลาที่ปฏิบัติงานในหน่วยงานปัจจุบันมีความสัมพันธ์กับการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม ด้านการสร้างความร่วมมือ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ สิทธิธัญ วารุณสหรัชภณ (2559) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการบริหารงานปกครองท้องถิ่น องค์การบริหารส่วนตำบลลาดจินดา อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม พบว่า ประชาชนที่มีเพศ สถานภาพ อาชีพ ที่แตกต่างกัน มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลลาดจินดา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

4. ปัจจัยด้านภาวะผู้นำ ด้านความรู้ความเข้าใจ ด้านการจูงใจ และด้านทัศนคติ ในภาพรวมส่งผลต่อการบริหารราชการแผ่นดินแบบมีส่วนร่วมมีความสัมพันธ์เชิงเหตุผลการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .001 โดยสามารถแยกเป็นรายด้าน ดังนี้

4.1 ด้านภาวะผู้นำ มีความสัมพันธ์กับการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ด้านการรับฟังความคิดเห็น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ด้านการเข้ามามีบทบาทหรือเกี่ยวข้อง และด้านการสร้างความร่วมมือ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 มีความสัมพันธ์กับงานวิจัยของ กัญญา เพ็ชรนอก (2556) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การบริหารงานแบบมีส่วนร่วม และภาวะผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษาที่ส่งผลต่อประสิทธิผล ของสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ฉะเชิงเทรา เขต 2 พบว่า การบริหารงานแบบมีส่วนร่วม และภาวะผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษากับ ประสิทธิภาพของสถานศึกษามีความสัมพันธ์ในระดับมาก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

4.2 ด้านความรู้ความเข้าใจ มีความสัมพันธ์กับการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ด้านการให้ข้อมูลข่าวสาร ด้านการรับฟังความคิดเห็น และด้านการสร้างความร่วมมือ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และด้านการเข้ามามีบทบาทหรือเกี่ยวข้อง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ วุฒิชัย อารักษ์ไพฑมณต์ และวิโรจน์ เกษภูาลักษณ์ (2556) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง อิทธิพลการรับรู้ ทัศนคติ และการมีส่วนร่วม ที่มีต่อประสิทธิภาพการดำเนินงานของบุคลากรสายสนับสนุน มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐตามระบบคุณภาพภายใน พบว่า การรับรู้ทำความเข้าใจ ทัศนคติด้านความเข้าใจ และความรู้สึกรับรู้มีอิทธิพลในทางบวกต่อการมีส่วนร่วม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4.3 ด้านการจูงใจ มีความสัมพันธ์กับการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ด้านการให้ข้อมูลข่าวสาร และด้านการเข้ามามีบทบาทหรือเกี่ยวข้อง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประชาภรณ์ ทัพโพธิ์ (2557) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมของบุคลากรในการพัฒนาคุณภาพโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล จังหวัดนครปฐม พบว่า การสร้างแรงจูงใจในด้านความรับผิดชอบในงาน และความก้าวหน้าในตำแหน่ง สนับสนุนการดำเนินงานด้านความมั่นคงในการปฏิบัติงานให้แก่บุคลากรทั้งข้าราชการและลูกจ้าง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

4.4 ด้านทัศนคติ มีความสัมพันธ์กับการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การรับฟังความคิดเห็น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้านการเข้ามามีบทบาทหรือเกี่ยวข้อง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และด้านการเสริมอำนาจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ พงษ์พิพัฒน์ ปานงาม (2552) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับ ทัศนคติต่อการมีส่วนร่วมจัดทำแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบล ของประชาชนในตำบลหนองละลอก อำเภอ

บ้านค่าย จังหวัดระยอง พบว่า ทศนคติต่อการมีส่วนร่วมจัดทำแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบล ของประชาชน อยู่ในระดับดีมากทุกด้าน คือ ด้านการมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล ด้านการมีส่วนร่วมในการศึกษาปัญหา ด้านการมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน และ ด้านการมีส่วนร่วมในการวางแผน ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .001

ข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยได้ค้นพบประเด็นและปัญหาต่าง ๆ ที่น่าสนใจและนำมาสู่การวิเคราะห์เพื่อสร้างข้อเสนอแนะ การพัฒนาการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นของ องค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม ดังนี้

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรจัดกิจกรรมที่สร้างแรงจูงใจ เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนมีความต้องการเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นมากขึ้น
2. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ควรมีการจัดกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ แก่ประชาชนมากขึ้น เป็นช่องทางที่ประชาชนสามารถเข้าถึงได้ง่าย เนื่องจากเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่น
3. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรมีการจัดกิจกรรม หรือโครงการที่เสริมอำนาจของประชาชนมากขึ้น เพื่อให้ประชาชนเข้ามามีบทบาท หรือเกี่ยวข้องกับการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นมากขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาตัวแปรอื่น ๆ นอกเหนือจากที่ทำการวิจัย เพื่อศึกษาหาปัจจัยอื่น ๆ ที่ส่งผลต่อการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่น
2. ควรศึกษาองค์การบริหารส่วนจังหวัดอื่น ๆ ที่มีบริบทใกล้เคียงกับองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม เพื่อวิเคราะห์การบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมในการจัดทำแผนพัฒนาพัฒนาท้องถิ่นว่ามีความคล้ายคลึง หรือแตกต่างจากองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม

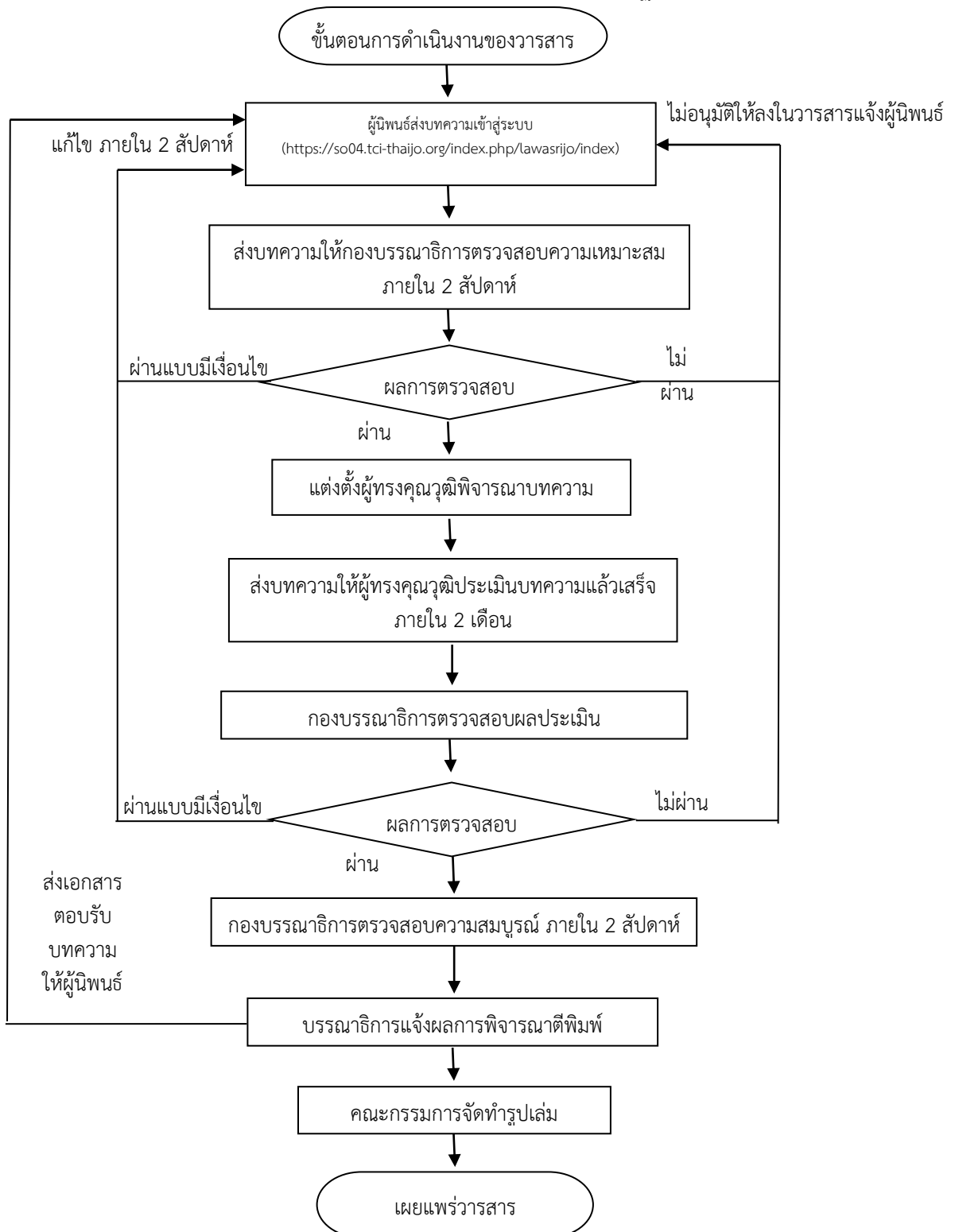
เอกสารอ้างอิง

- กัญญา เพ็ชรนอก. (2556). การบริหารงานแบบมีส่วนร่วม และภาวะผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษา ที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพ ของสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาฉะเชิงเทรา เขต 2. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์.
- โกวิท พวงงาม. (2550). การปกครองท้องถิ่นไทย: เอกสารตำราหลัก ประกอบการเรียนการสอนหลักสูตรรัฐ ประศาสนศาสตรบัณฑิต สาขาการปกครองท้องถิ่น วิชาการเมืองการปกครองส่วนท้องถิ่นไทย. กรุงเทพฯ: เอ็กสเปอร์เน็ท.
- ณัฐภัทร์ สัมฤทธิ์. (2558). การรับรู้เกี่ยวกับหน้าที่และความจำเป็นขององค์การบริหารส่วนจังหวัด. วารสารการ บริหารท้องถิ่น 8(3), 3.
- ถวิลวดี บุรีกุล. (2551). การมีส่วนร่วม: แนวคิด ทฤษฎี และกระบวนการ. กรุงเทพฯ: สถาบันพระปกเกล้า.
- ปฐมวงศ์ สีหาเสนา. (2557). แรงจูงใจในการปฏิบัติงานของบุคลากรตำบลค่ายเนินวง ตำบลบางกะจะ อำเภอ เมืองจันทบุรี จังหวัดจันทบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ประชาภรณ์ ทัพโพธิ์. (2557). ปัจจัยที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมของบุคลากรในการพัฒนาคุณภาพของโรงพยาบาล ส่งเสริมสุขภาพตำบล จังหวัดนครปฐม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- พงษ์พิพัฒน์ ปานงาม. (2552). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการมีส่วนร่วมจัดทำแผนพัฒนาองค์การ บริหารส่วนตำบล ของประชาชนในตำบลหนองละลอก อำเภอบ้านค่าย จังหวัดระยอง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- วุฒิชัย อารักษ์ไพฑูริย์ และวิโรจน์ เจริญลักษณ์. (2556). อิทธิพลการรับรู้ ทัศนคติ และการมีส่วนร่วม ที่มีต่อ ประสิทธิภาพการดำเนินงานของบุคลากรสายสนับสนุน มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐตามระบบคุณภาพ ภายใน. วารสารวิทยบริการ 24, 12-28.
- สถาบันพระปกเกล้า. (2556). การมีส่วนร่วม. กรุงเทพฯ: สถาบันพระปกเกล้า.
- สมคิด คำเจริญ และสมบุญ ศรีสร้อย. (2552). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะภาวะผู้นำของ ผู้บริหารกับการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการบริหารงานและการดำเนินงาน องค์การบริหารส่วน ตำบลศาลายา. วารสารคุณภาพชีวิตกับกฎหมาย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สำนักงานจังหวัดนครปฐม. (2559). โครงการสัมมนาเชิงปฏิบัติการ เพื่อกำหนดทิศทางการพัฒนาท้องถิ่นในเขต จังหวัดนครปฐม. สืบค้นจาก: <http://www.nakhonpathom.go.th/gallery/detail/177>.
- สิทธิชัย วารุณสหรัชน. (2559). การมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการบริหารงานปกครองส่วนท้องถิ่น องค์การบริหารส่วนตำบลลาดจินดา อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดนครปฐม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- อุทุมพร เรืองฤทธิ์. (2560). ทัศนคติและการมีส่วนร่วมของชุมชนที่มีต่อการจัดการท่องเที่ยวตลาดน้ำคลองลัด มะยม เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ.
- Arnstein, S.R. (1969). A Ladder of Citizen Participation. *Journal of the American Planning Association* 35, 216-224.
- Bloom, B.S. (1971). *Handbook on Formative and Summative Evaluation of Student Learning*. New York: Mc Graw – Hill.
- Cohen, J.M. and Uphoff, N.T. (1980). *Effective and Behavior in Organization*. New York: Richard D. Irvin Inc.

- Greenl, G.B. (1991). How Many Subjects Dose It Take to Do a Regression Analysis? Multivariate Behavioral Research, 26(3), 109-110. **Retive** March 18, 2018 **From** http://research.kbu.ac.th/home/journal/pdf/journal_v15_no1.pdf
- International Fund for Agricultural Development (IFAD). (2001). **Enhancing Ownership and Sustainability: A Resource Book on Participation**. Philippines.
- Maslow, A. (1970). **Motivation and Personality**. New York: Harper and Row Publishers.
- Roger, D. (1978). **The psychology of adolescence**. New York: Appleton Century-Crofts.
- Stogdill, R.M. (1977). Personal Factors Associated with Leadership. **Journal of Applied Psychology** 46 (6), 746-A.

ภาคผนวก

ขั้นตอนการดำเนินงานวารสารละศรี มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

คำแนะนำสำหรับผู้เขียนที่สนใจ

วารสารละศรี เป็นวารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นสื่อกลางในการเผยแพร่ผลงานวิจัยและบทความวิชาการด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ศึกษา ของคณาจารย์ นักวิชาการและนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาทั้งภายในและภายนอกสถาบัน โดยมีขอบเขตเนื้อหาในสาขาวิชาทางด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ การศึกษา บริหารธุรกิจ การจัดการ การท่องเที่ยวและบริการ

1. เกี่ยวกับผลงานที่จะรับ

1. เป็นบทความในกลุ่มมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ การศึกษา บริหารธุรกิจ การจัดการ การท่องเที่ยวและบริการ
2. บทความที่ส่งมาต้องไม่เคยเผยแพร่ หรือกำลังเสนอตีพิมพ์ในวารสาร รายงาน หรือสิ่งตีพิมพ์อื่นใดมาก่อน
3. ต้นฉบับต้องมีบทความทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
4. เนื้อหาบทความ หรือข้อคิดเห็นที่พิมพ์ในวารสารเป็นความคิดเห็นของผู้เขียนเท่านั้น กองบรรณาธิการไม่จำเป็นต้องเห็นด้วย
5. ต้นฉบับต้องได้รับการกลั่นกรองจากกองบรรณาธิการ และผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 2 คน ก่อนการตีพิมพ์

2. ประเภทของบทความที่ลงตีพิมพ์ในวารสาร

วารสารละศรี วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ตีพิมพ์บทความประเภทต่าง ๆ ดังนี้

- 2.1 บทความวิชาการ (Article)
- 2.2 สารนิพนธ์ต้นฉบับหรือบทความวิจัย (Research Article)
- 2.3 บทความปริทัศน์ (Review Article)

3. การเตรียมต้นฉบับ

3.1 บทความทุกเรื่องต้องมีชื่อเรื่อง ชื่อผู้เขียนทุกคน บทคัดย่อ คำสำคัญทั้งภาษาไทย และภาษาอังกฤษ ในบทความวิชาการ บทความปริทัศน์ และบทวิจารณ์หนังสือ ประกอบด้วย บทนำ (Introduction) เนื้อหา (Substance) และบทสรุป หรือบทส่งท้าย (Conclusion) สำหรับบทความวิจัย ประกอบด้วย บทนำ (Introduction) วัตถุประสงค์การวิจัย (Objectives) ระเบียบวิธีการวิจัย (Research Methodologies) ผลการวิจัย (Bibliography) ข้อเสนอแนะ (Suggestion) และกิตติกรรมประกาศ (Acknowledgments)

3.2 ต้นฉบับที่จัดส่ง บทความต้องพิมพ์เป็นตัวพิมพ์ดีด โดยใช้ชุดแบบอักษร (Font) ชนิดไทยสารบรรณ (TH Sarabun PSK) ทั้งหมด จัดกันหลังตรง และมีระยะห่างระหว่างบรรทัดหนึ่งช่อง (Double Spacing) ตลอดเอกสาร พิมพ์หน้าเดียวลงบนกระดาษพิมพ์สันขนาดบีห้า (B5) พิมพ์ให้ห่างจากขอบกระดาษด้านบน 1 นิ้ว ด้านซ้าย, ด้านขวา และด้านล่าง 0.75 นิ้ว พร้อมใส่หมายเลขกำกับทางมุมขวาบนทุกหน้าบทความไม่ควรยาวเกิน 10 หน้ากระดาษพิมพ์สัน โดยนับรวมภาพประกอบและตาราง

3.3 การจัดต้นฉบับ

3.3.1 ชื่อเรื่อง ต้องมีทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ จัดแนวข้อความกึ่งกลาง โดยใช้ตัวอักษรขนาด 18 Point ตัวหนา

3.3.2 ชื่อผู้เขียน ต้องมีทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ จัดแนวข้อความชิดขวา โดยใช้ตัวอักษรขนาด 14 point ตัวธรรมดา หากมีผู้เขียนหลายคน ใส่เครื่องหมายจุลภาค (,)

3.3.3 รายละเอียดบทความ

1) หัวข้อ จัดแนวข้อความชิดซ้าย โดยใช้ตัวอักษรขนาด 14 point ตัวหนา

2) เนื้อหา จัดแนวข้อความกระจายแบบไทย โดยใช้ตัวอักษรขนาด 14 point ตัวธรรมดา

3.3.4 บทคัดย่อทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ (บทสรุป สำหรับบทความปริทัศน์) มีความยาวไม่เกิน 300 คำ ผู้เขียนควรกำหนดคำสำคัญ (Keyword) ของเรื่องไม่เกิน 5 คำ

3.3.5 เอกสารอ้างอิง ใช้ในการอ้างอิงตามแนวเอพีเอ (APA – American Psychological Association) เอกสารที่นำมาอ้างอิงควรได้มาจากแหล่งที่มีการตีพิมพ์ชัดเจน อาจเป็นวารสาร หนังสือหรือแหล่งข้อมูลอินเทอร์เน็ตก็ได้ ทั้งนี้ผู้เขียนเป็นผู้รับผิดชอบความถูกต้องของเอกสารอ้างอิงทั้งหมดในการตีพิมพ์บทความที่มีการอ้างอิงไม่ถูกต้องจะไม่ได้รับการส่งต่อเพื่อพิจารณาโดยผู้ทรงคุณวุฒิจนกว่าการอ้างอิงเอกสารจะได้รับการแก้ไขให้ถูกต้อง (รูปแบบการอ้างอิงดูจากการอ้างอิงเอกสารท้ายเล่ม)

3.3.6 ถ้ามีภาพประกอบ กราฟ หรือตาราง ที่ใส่ประกอบไว้ในเนื้อเรื่อง ต้องมีชื่อ คำอธิบายที่มาของภาพ และเลขกำกับภาพ ตัวอักษรที่ใช้ต้องเป็นตัวอักษรชนิดเดียวกับที่ใช้ในบทความ ขนาดตัวอักษร 14 point

3.3.7 ความยาวทั้งหมดของบทความรวมทั้ง ภาพ ตารางและเอกสารอ้างอิง ไม่ควรเกิน 20 หน้า

3.3.8 ประวัติผู้เขียน ประกอบด้วย ชื่อผู้เขียน ที่อยู่ผู้เขียน ประวัติการศึกษาผู้เขียน ตำแหน่งงาน หน่วยงานที่สังกัด และที่อยู่จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (E-mail) ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

3.3.9 ผู้เขียนต้องส่งต้นฉบับที่เป็นเอกสารจำนวน 1 ชุด และส่งผ่านระบบออนไลน์ในรูปแบบ Word และ PDF มายังไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ don.city4194@gmail.com

4. จัดส่งมายัง

4.1 สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี 321 ถนนนารายณ์มหาราช ตำบลทะเลชุบศร อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี 15000 โทรศัพท์/โทรสาร 0-3661-1201

4.2 ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ don.city4194@gmail.com

การจัดรูปแบบหน้ากระดาษวารสารดะศรี มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ระยะขอบ บน 1”

***ตั้งค่าน้ำกระดาษ ขนาด B5
(7.17”×10.12”)***

ภายนอก 0.75”

ภายใน 0.75”

ล่าง 0.75”

ชื่อบทความภาษาไทย
ชื่อบทความภาษาอังกฤษ
(ใช้ตัวอักษร TH SarabunPSK ตัวหนา ขนาดอักษร 18)

ชื่อผู้นิพนธ์ภาษาไทย*
ชื่อผู้นิพนธ์ภาษาอังกฤษ
(ใช้ตัวอักษร TH SarabunPSK ตัวหนา ขนาดอักษร 14)

บทคัดย่อ
(ใช้ตัวอักษร TH SarabunPSK ตัวหนา ขนาดอักษร 14)

เนื้อหาของบทความ ใช้ รูปแบบอักษร TH SarabunPSK ขนาดอักษร 14 ความยาวของบทคัดย่อภาษาไทย ไม่เกิน 300 คำ โดยให้เขียนเป็นร้อยแก้ว เน้นเฉพาะเนื้อหาที่สำคัญ ให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์ วิธีการ ผลและวิจารณ์ หรือข้อเสนอแนะอย่างย่อ (ใช้ตัวอักษร TH SarabunPSK ขนาดอักษร 14)

คำสำคัญ: (ใช้ตัวอักษร TH SarabunPSK ตัวหนา ขนาดอักษร 14) ควรเลือกคำสำคัญที่เกี่ยวข้องกับบทความ ไม่เกิน 5 คำ เป็นภาษาไทย ซึ่งตรงกับคำสำคัญในภาษาอังกฤษ เช่น รูปแบบบทความ, ขนาดตัวอักษร, รูปแบบตัวอักษร (ใช้ตัวอักษร TH SarabunPSK ขนาดอักษร 14)

* ยศ/ตำแหน่งทางวิชาการ, สาขาวิชา หน่วยงานต้นสังกัด (ใช้ตัวอักษร TH SarabunPSK ตัวธรรมดา ขนาดอักษร 12)

ABSTRACT

(ใช้ตัวอักษร TH SarabunPSK ตัวหนา ขนาดอักษร 14)

ความยาวของบทคัดย่อภาษาอังกฤษ ไม่เกิน 300 คำ และต้องตรงกับบทคัดย่อภาษาไทย (ใช้ตัวอักษร TH SarabunPSK ขนาดอักษร 14)

Keywords: (ใช้ตัวอักษร TH SarabunPSK ตัวหนา ขนาดอักษร 14) ควรเลือกคำสำคัญที่เกี่ยวข้องกับบทความ ไม่เกิน 5 คำ เป็นภาษาอังกฤษ ต้องตรงกับคำสำคัญในภาษาไทย (ใช้ตัวอักษร TH SarabunPSK ขนาดอักษร 14)

บทนำ

อธิบายถึงความเป็นมาของเรื่องที่วิจัย ความสำคัญของปัญหาที่ทำการศึกษาวิจัย ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย กระชับ และชัดเจน การใช้คำย่อ ต้องมีคำสมบูรณ์ไว้ในครั้งแรกก่อน เนื้อหาของตัวเรื่องควรมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ ความยาวไม่เกิน 1 หน้ากระดาษ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย (ควรระบุเป็นข้อๆ)

วิธีดำเนินการวิจัย

อธิบายขั้นตอนการวิจัยด้วยภาษาที่เข้าใจง่าย โดยกล่าวถึงแหล่งข้อมูล ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิจัย

อธิบายถึงสิ่งที่ได้จากการศึกษาหรือวิจัย ผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูล และการแสดงผลการทดสอบสมมติฐาน และการวิจารณ์ผลการวิจัย ซึ่งการรายงานผลการวิจัยและการวิจารณ์นั้น ควรยึดวัตถุประสงค์ และสมมติฐานของการวิจัยเป็นหลัก เพื่อชี้ให้เห็นว่าผลการวิจัยได้บรรลุวัตถุประสงค์อย่างไรบ้างและสอดคล้องกับสมมติฐานที่วางไว้หรือไม่อย่างไร โดยเสนอหลักฐานข้อมูลอย่างเป็นระเบียบและเข้าใจง่าย

(กรณีมีตาราง)

ตาราง 1 เนื้อหาที่เป็นตารางและคำอธิบายสามารถใช้เป็นรูปแบบ 1 คอลัมน์ ได้ตามความเหมาะสม

(n=30)

หัวข้อ	ขีดเส้น 2 เส้น
	ขีดเส้น 1 เส้น
รวม	ขีดเส้น 1 เส้น
	ขีดเส้น 2 เส้น

(กรณีมีภาพ)

ภาพ 1 ชื่อภาพ

(ที่มา: ✓)

อภิปรายผล

ควรอธิบายถึงผลที่ได้รับจากการศึกษาหรือวิจัย ว่าเป็นไปตามสมมติฐานหรือไม่ ควรอ้างถึงทฤษฎี หรือ ผลการศึกษาของผู้อื่นที่เกี่ยวข้องประกอบ

ข้อเสนอแนะ

อธิบายถึงการนำผลที่ได้จากการวิจัยไปใช้ประโยชน์ หรือข้อเสนอแนะปัญหาที่พบในการวิจัย

เอกสารอ้างอิง

(ดูรูปแบบการอ้างอิงแทรกในเนื้อหาและการเขียนเอกสารอ้างอิง)

***หากต้องการรายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

321 ถนนราชมรรคา ต.ทะเลชุบศร อ.เมืองลพบุรี จ.ลพบุรี 15000

โทรศัพท์/โทรสาร 0-3661-1201

Email: don.city4194@gmail.com

รูปแบบการอ้างอิงแทรกในเนื้อหาและการเขียนเอกสารอ้างอิง

การอ้างอิงแทรกในเนื้อหา (Citations in text)

1. ใช้รูปแบบการอ้างอิงแทรกในเนื้อหาแบบ APA Style (The Publication Manual of the American Psychological Association)

2. การลงรายการอ้างอิงแทรกในเนื้อหา เป็นการอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อความไว้ในเครื่องหมายวงเล็บ () แทรกในเนื้อหา ในรูปแบบดังนี้ (เครื่องหมาย √ แสดงถึงการเคาะ 1 ครั้ง เวลาลงรายการอ้างอิงแทรกในเนื้อหา และรายการเอกสารอ้างอิงไม่ต้องใส่ลงไป)

- ผู้แต่งที่เป็นคนไทย ใส่ ชื่อ-ชื่อสกุล โดยไม่ต้องใส่คำนำหน้านาม ยศ หรือ ตำแหน่งทางวิชาการ
- ผู้แต่งชาวต่างประเทศ ใส่เฉพาะนามสกุลและตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,)

(ชื่อ-นามสกุลผู้แต่ง,ปีที่พิมพ์,หน้าที่ใช้อ้างอิง)

3. ถ้ามีการกล่าวถึงชื่อผู้แต่งไว้แล้ว ให้ใส่วงเล็บต่อจากชื่อผู้แต่ง โดยในวงเล็บไม่ต้องระบุชื่อผู้เขียนซ้ำอีก สำหรับชื่อชาวต่างประเทศให้ใส่นามสกุลของผู้แต่ง โดยสามารถอ้างอิงได้ 2 วิธี คือ ถ้าระบุนามสกุลในเนื้อหา ให้ระบุปีที่พิมพ์ในวงเล็บ

ลมูลรัตนกร(2540,หน้า105)
Watson(1992,พ.89)

4. เอกสารภาษาต่างประเทศที่นำมาอ้างอิงมากกว่า 1 หน้า ใช้ตัวอักษรย่อ pp.

(Jensen,1991,พ.8)
(Jensen,1991,พ.8-15)

5. ถ้ามีผู้แต่ง 2 คน และไม่เกิน 5 คน ให้ลงชื่อผู้แต่งทั้งหมดตามลำดับรายการที่ปรากฏ คนคนที่ 1-5 ด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) และคนรองสุดท้ายกับคนสุดท้าย คั่นด้วยคำว่า “และ” สำหรับภาษาไทย ส่วนภาษาอังกฤษใช้ “&”

(वलजनัรรัตนกร,ชุตินาถ,จันจัน,และมารศรีศิริวัชร,2539,หน้า75)
(William,Kates,&Devies,1995,พ.61)

6. ถ้ามีผู้แต่ง เกิน 5 คนหรือตั้งแต่ 6 คนขึ้นไป ให้ใส่เฉพาะผู้แต่งคนแรก และตามด้วยคำว่า “และคนอื่น ๆ” สำหรับภาษาไทย ส่วนภาษาอังกฤษใช้คำว่า “et al.”

(อุบลบุญชู,และคนอื่น ๆ,2539,หน้า 37)
(Heggs,etVal.,1999,พ. 4-7)

7. สิ่งพิมพ์ที่ไม่ปรากฏชื่อผู้แต่ง ใช้ชื่อเรื่องแทนชื่อผู้แต่ง

(การพัฒนาสุขนิสัย, 2548, หน้า 77)

(Organization Management, 2011, pp.53-54)

8. ข้อความที่นำมาอ้างอิง พบแหล่งที่ใช้อ้างอิงมากกว่า 1 แหล่ง สามารถเขียนไว้ในวงเล็บเดียวกันได้ โดยใช้เครื่องหมาย อัฒภาค (;) คั่นแต่ละงานและเรียงตามลำดับของชื่อผู้แต่ง

(นวลจันทร์ รัตนกร, 2539, หน้า 37; มารศรี ศิริรักษ์, 2552, หน้า 75; เยาวภา โตทรัพย์, 2554, หน้า 2)

(Heggs, 1999, p.7; Kates, & Devies, 2004, pp.23-26)

9. การอ้างอิงเอกสารจากอินเทอร์เน็ต กรณีที่นำเนื้อหาจากอินเทอร์เน็ต

(ชื่อผู้แต่ง, ปีพิมพ์, ย่อหน้า...)

(สุดแดน วิสุทธิลักษณ์, 2548, ย่อหน้า 3)

(Gorman, 2000, para.3)

การเขียนเอกสารอ้างอิง

1. เครื่องหมาย "✓" แสดงถึงการเว้นระยะ 1 เคาะ เวลาลงรายการรายการเอกสารอ้างอิงไม่ต้องใส่ลงไป
2. หากรายการใดไม่มี ไม่ต้องลงรายละเอียดในบรรณานุกรม ให้ลงรายการถัดมา
3. การลงรายการผู้แต่ง ผู้แต่งอาจเป็นได้ทั้งบุคคลหรือสถาบัน
 - ถ้าเป็นบุคคลประเภทสามัญชน >> ตัดคำนำหน้านาม นาย, นาง, นางสาว ดร. นายแพทย์ พล.อ. ผศ. รศ.
 - ถ้าผู้แต่งเป็นชาวต่างประเทศ >> เขียนชื่อสกุลขึ้นก่อน ค้นด้วยเครื่องหมายจุลภาค ตามด้วย ชื่อต้น (First name) และ ชื่อกลาง (ถ้ามี)
 - ถ้าผู้แต่งมีบรรดาศักดิ์ หรือนันดรศักดิ์หรือสมณศักดิ์ >> กลับเอาบรรดาศักดิ์ไว้หลังชื่อกับนามสกุล ค้นด้วยเครื่องหมายจุลภาค (.)
 - ถ้าผู้แต่งเป็นสถาบัน >> ให้บันทึกชื่อสถาบันนั้น ๆ โดยเรียงลำดับจากหน่วยงานใหญ่ไปหาหน่วยงานย่อย ค้นด้วยชื่อหน่วยงานด้วยเครื่องหมายมหัพภาค (.)
4. ผู้แต่งที่มีฐานะเป็นบรรณาธิการ ให้ลงชื่อผู้แต่ง แล้วตามด้วยเครื่องหมายมหัพภาค (.) และวงเล็บอักษรย่อ บก. (ย่อมาจาก บรรณาธิการ) สำหรับหนังสือภาษาไทย หรือ Ed. หรือ Eds. (ย่อมาจาก editor(s)) สำหรับหนังสือภาษาต่างประเทศ

ประวิทย์/สุวิชัย.ว(บก.).
 เอี่ยมพร/สกุลแก้ว, วและวสุนธรา/ทับทิมแท้.ว(บก.).
 Ford,วGeorgeVS.ว(Ed.).
 Jordan,วRobertsVJ,ว&วPeter,วTaylor,วA.ว(Eds.).
5. การลงรายการซื้อหนังสือ
 - ชื่อหนังสือให้พิมพ์ด้วยตัวหนาและไม่ขีดเส้นใต้
 - ชื่อหนังสือที่เป็นภาษาต่างประเทศ ให้ขึ้นต้นอักษรตัวแรกของทุกคำด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ และกรณีมีชื่อเรื่องรอง ให้พิมพ์ตามหลังเครื่องหมายมหัพภาคคู่ (:) เช่น

New Jersey: A Guide to Its Past and Present.

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภูมิปัญญาไทยกับการพัฒนาชนบท: กรณีศึกษาจังหวัดพิษณุโลก
6. การลงรายการครั้งที่พิมพ์ ให้ลงรายการตั้งแต่การพิมพ์ครั้งที่ 2 เป็นต้นไป แล้วใส่ไว้ในเครื่องหมายวงเล็บ (...)

(พิมพ์ครั้งที่ 2). (พิมพ์ครั้งที่ 3). (พิมพ์ครั้งที่ 4).
 (2nd ed). (3rd ed). (4th ed).
7. หนังสือไม่ปรากฏ สถานที่พิมพ์ สำนักพิมพ์ และปีที่พิมพ์

ไม่ปรากฏปีที่พิมพ์ (ม.ป.ป.) = (n.d.)
 ไม่ปรากฏสถานที่พิมพ์ สำนักพิมพ์ (ม.ป.ท.) = (n.p.)

ชื่อผู้แต่ง.ว(ปีที่พิมพ์).วชื่อหนังสือว(ครั้งที่พิมพ์).ว(ม.ป.ท.).:วสำนักพิมพ์.
 ชื่อผู้แต่ง.ว(ปีที่พิมพ์).วชื่อหนังสือว(ครั้งที่พิมพ์).วสถานที่พิมพ์:ว(ม.ป.ท.).
 ชื่อผู้แต่ง.ว(ม.ป.ป.).วชื่อหนังสือว(ครั้งที่พิมพ์).วสถานที่พิมพ์:วสำนักพิมพ์.
 ชื่อผู้แต่ง.ว(ม.ป.ป.).วชื่อหนังสือว(ครั้งที่พิมพ์).ว(ม.ป.ท.).

8. หากไม่สามารถพิมพ์จบได้ภายใน 1 บรรทัด ให้ขึ้นบรรทัดใหม่โดยย่อหน้าเข้ามา 7 ตัวอักษร (7 เคาะ)

หัตยา กองจันทิก. (ม.ป.ป.). ฉลากโภชนาการคืออะไร. สืบค้น มกราคม 27, 2543, จาก
http://www.tda.moph.go.th/tda/html/product

9. เรียงตามลำดับอักษร ก-ฮ A-Z และแยกภาษาไทยกับภาษาต่างประเทศออกจากกัน

10. กรณีที่ผู้แต่งมีชื่อ-สกุลซ้ำกัน ให้เรียงตามปีน้อยไปมาก และในบรรทัดต่อไปให้พิมพ์ชื่กลาง 7 ครั้ง แล้วตามด้วย _____. และใส่รายละเอียดชื่อเรื่อง และอื่น ๆ ตามปกติ

รูปแบบการเขียนเอกสารอ้างอิง

1. หนังสือ

ชื่อผู้แต่ง.(ปีที่พิมพ์).ชื่อหนังสือ(ครั้งที่พิมพ์).สถานที่พิมพ์:สำนักพิมพ์.

หมายเหตุ:

ชื่อหนังสือ (พิมพ์ครั้งที่) กรณีมีพิมพ์ครั้งที่ในวงเล็บต่อท้าย ไม่ต้องใส่เครื่องหมายมหัพภาค (.)

ชื่อหนังสือ. ต้องใส่เครื่องหมายมหัพภาค (.) กรณีไม่มี (พิมพ์ครั้งที่) ต่อท้าย

บันทึกถึงดวงดาว (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ดอกหญ้า.

บันทึกถึงดวงดาว. กรุงเทพฯ: ดอกหญ้า.

สำเนา ขจรศิลป์, บุญเรียง ขจรศิลป์, สมประสงค์ น่วมบุญลือ, สุริยา เสถียรกิจอำไพ, และบุญสม อีรวณิชกุล.

(2541). การพัฒนารูปแบบค่ายอาสาพัฒนาของนักศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย.

Jones, M. (2002). *Social Psychology of Prejudice*. New Jersey: Prentice Hall.

2. วารสาร

ผู้เขียนบทความ.(ปีที่พิมพ์,เดือน).ชื่อบทความ.ชื่อวารสาร,ปีที่หรือเล่มที่(ฉบับที่), หน้าที่ตีพิมพ์บทความ.

วิกุล แพทย์พาณิชย์. (2545, มีนาคม). ธุรกิจแฟรนไชส์. เนชั่นสุดสัปดาห์, 4(8), 8-11.

Bowen, J. (2005, April). FRBR coming soon to your library?. *Library Resources & Technical Services*, 49(3), 175-188.

3. บทความในหนังสือพิมพ์

ชื่อผู้แต่ง.(ปีที่พิมพ์,เดือน/วันที่).ชื่อบทความ.ชื่อหนังสือพิมพ์,ปีที่หรือเล่มที่(ฉบับที่), หน้าที่ตีพิมพ์บทความ.

นิธิ เอียวศรีวงศ์. (2544, มีนาคม 23). พม่ากับยาเสพติด. *มติชน*, 20(121), หน้า 6.

ปัญหาขยะในเมืองเชียงใหม่. (2546, 15 สิงหาคม). *ไทยนิวส์*, 12(23), หน้า 8.

Schwartz, J. (1993, September 30). Obesity affects economic, social status. *The Washington Post*, 30(134), p. A1.

4. วิทยานิพนธ์

ชื่อผู้แต่ง. (ปีที่พิมพ์). ชื่อวิทยานิพนธ์. ระดับวิทยานิพนธ์มหาวิทยาลัยหรือสถาบัน.

หมายเหตุ: ระดับวิทยานิพนธ์ปริญญาโท ใช้คำว่า วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต หรือ Master's thesis ปริญญาเอกใช้คำว่า วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต หรือ Doctoral Dissertation สำหรับวิทยานิพนธ์ภาษาต่างประเทศ หลังระดับวิทยานิพนธ์ให้ใส่เครื่องหมายจุลภาค (,) แล้วจึงตามด้วยชื่อมหาวิทยาลัย

กิ่งแก้ว จันโถมศึก. (2547). ผลการเรียนรู้เชิงพุทธิพิสัยของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาโดยใช้สื่อประสมประกอบการดำเนินเรื่องผ่านคอมพิวเตอร์ช่วยสอน. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
McKenna, J. C. (1999). Sustainable Ethnic Tourism in Northern Thailand. Master's Thesis, University of Alberta

5. รายงานการวิจัย

ชื่อผู้แต่ง. (ปีที่พิมพ์). ชื่อหนังสือ (ครั้งที่พิมพ์). สถานที่พิมพ์: สำนักพิมพ์.

สุขุม พรหมเมืองคุณ. (2546). รายงานการวิจัย เรื่อง ความต้องการพัฒนาความรู้ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศของผู้นำท้องถิ่นในจังหวัดขอนแก่น. เลย: มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.

6. การสัมภาษณ์

6.1 บทสัมภาษณ์โดยตรง

ผู้ให้สัมภาษณ์. (ปี, เดือน/วันที่ที่สัมภาษณ์). ตำแหน่งหรือที่อยู่ที่สามารถติดต่อได้. สัมภาษณ์.

มา มั่งมูล. (2557, กรกฎาคม 11). ผู้ใหญ่บ้าน. สัมภาษณ์.

6.2 บทสัมภาษณ์ที่นำมาตีพิมพ์

ผู้ให้สัมภาษณ์. (ปี, เดือน/วันที่ที่สัมภาษณ์). ตำแหน่ง (ถ้ามี). สัมภาษณ์. ชื่อวารสาร, ปีที่ (ฉบับที่), หน้า.

ทฤษฎี ขาวสวนเจริญ. (2557, กรกฎาคม 7). อธิติกรรมปศุสัตว์. สัมภาษณ์. ไทยรัฐ, 50(1254), หน้า 5.

7. สารสนเทศจากเว็บไซต์

ชื่อผู้แต่งหรือชื่อหน่วยงาน. (ปีที่พิมพ์). ชื่อเรื่อง. สืบค้น เดือน/วัน/ปี, จาก URL.

หัตยา กองจันทิก. (2552). ฉลากโภชนาการคืออะไร. สืบค้น มกราคม 27, 2553, จาก

Chiang Mai University. (n.d.). Academic Support and Services Units. Retrieved September 1, 1999, from <http://www.erin.gor.au>